Testrup Højskole
2020

Indhold

3 **Forord** – Simon Axø
4 **Forstanderens årsberetning** – Simon Axø
16 **Elevbidrag #1** Coronadagbog – Victoria Iris, F20
20 **Montana-nekrolog** – Christian Dorph
24 **Skolebestyrelsen årsberetning** – Nanna
26 **Højskolernes opråb** – Katrine Knudsen
30 **Sonetter** – fra en fællestime på F20
32 **Elevbidrag #2** – Kyla Andersen, E20

Tema om Højskolesangbogen
34 **Højskolesang er livsoplysning i aktion** – Jørgen Carlsen
42 **At opleve højskolesange** – Gitte Wind, Thomas Zeuthen og Ingrid Nymo
46 **Hvordan skriver man en højskolesang?** – Thorbjørn Krogshede
50 **Det gule hotel** – Christian Dorph og Thorbjørn Krogshede
52 **Træet** – Mads Eslund og Thorbjørn Krogshede
54 **Ideen om den danske fællessang** – Morten Grimstrup

58 **Elevbidrag #3** – Sofus Høy Rosenfeld, E20
60 **Elevbestyrelsens årsberetning** – Dagmar Jonasdottir
68 **Er Testrup for de lærde blot?** – Philip Yazdani
74 **Elevbidrag #4** – Alberte Skriver, E20
76 **Skolekredsens årsberetning** – Margrethe Bogner
78 **Filosofi i Coronaens tid** – Tobias
82 **Før og under nedlukningen** – billedeserie
90 **Hvad er det naturen kan?** – Nikolaj Voldum

Referencer

98 **Elevforeningen 2021**
101 **Kurser 2021**
102 **Årets gang i stikord**
104 **Bestyrelser**
106 **Forårsholdet 2020**
108 **Efterårsholdet 2020**
110 **Medarbejdere**

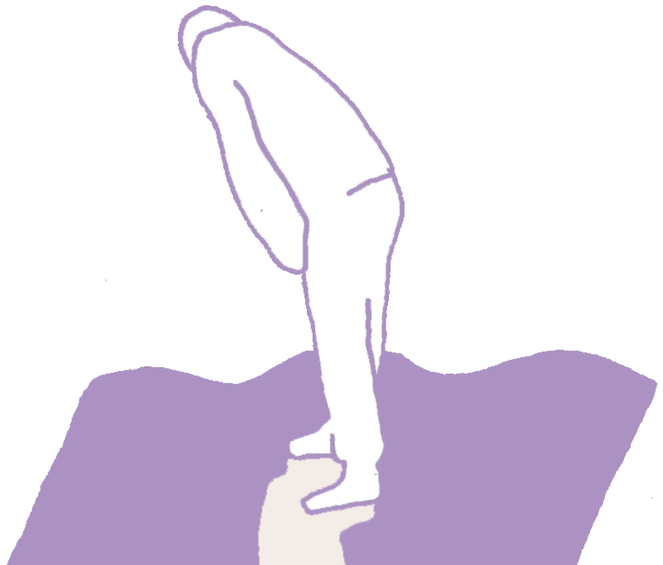

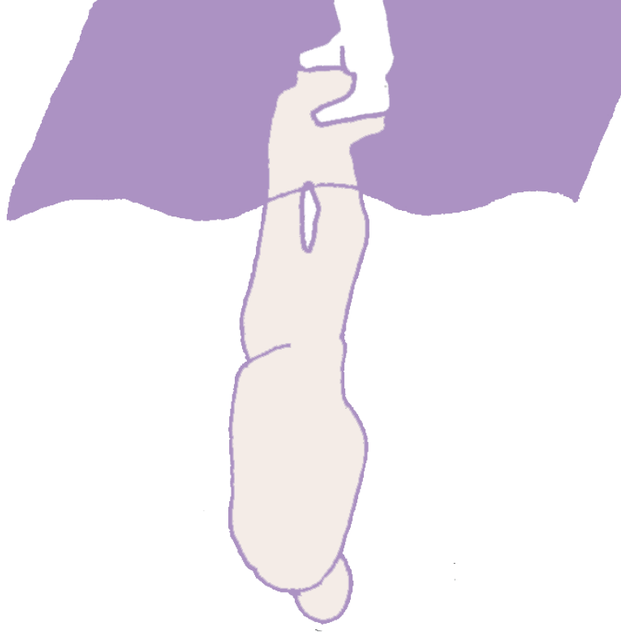

Forord

Af Simon Axø, forstander på Testrup Højskole

Selvom jeg som biolog er bevidst om naturens foranderlighed og forstår dele af den dynamik, der over hundreder og tusinder af år er med til at forme og omforme økosystemerne, så sker forandringer set med menneskeøjne over meget lang tid og får naturen til at virke uforanderlig. Således fremstår den som noget stabilt og fast i livet. Noget kontinuerligt som skaber tryghed på grund af visheden om, at det hele nok skal gå. I morgen vil havet fortsat være fyldt af fisk, skoven vil være fuld af træer, og himlen vil være blå. Sådan har det været i mange mange generationer.

Jeg befinder mig relativt sjældent i nuet. Jeg befinder mig som regel et eller andet sted i fortiden i gang med at analysere en eller anden situation, eller i fremtiden i færd med at planlægge den. Jeg er omgivet af skærme, som konstant trækker mine tanker væk fra det sted, hvor jeg befinder mig og væk fra de mennesker, jeg er sammen med. Det er en generel tendens ikke blot i mit liv, men i de flestes liv. Der er ikke mange øjeblikke med rent nærvær tilbage i den hverdag, vi har indrettet for os selv. Det eneste virkelige helle for mig, det eneste sted hvor jeg altid oplever nærvær, er når jeg færdes i naturen. Den får mit hoved til at falde til ro, idet tankerne erstattes af sanselige indtryk og resten bliver til stilhed.

Forstanderens årsberetning

Af Simon Axø, forstander på Testrup Højskole

“Danmark er lukket og gået i hi. Gold er en indkapslet glæde.”

“

2020 har været et helt usædvanligt år (...)

Corona er ikke ligesom besættelsen, men tabet af frihed går igen

2020 har været et helt usædvanligt år – også for højskolerne. Vi skal tilbage til Anden Verdenskrig for at finde en lige så omfattende suspension af samfundslivet og forstyrrelse af højskolernes virke. Jeg spurgte for nylig min 90-årige farfar, der var ung under besættelsen, om han oplever fællestræk mellem samfundsnedlukningen under coronakrisen og besættelsestiden. Han fortalte, at min farmor og ham lige nu genkender tabet af frihed og muligheden for at leve et normalt liv, herunder at kunne se dem, man gerne vil. Men derudover så han ikke mange lighedspunkter mellem covid-19 og den tyske besættelse. Den store forskel ifølge ham er, at man både kunne mobilisere et åndeligt værn mod besættelsesmagtens ideologi og – hvis man turde – en fysisk kamp som modstandskæmper. Mod corona duer hverken ideologisk modstand eller jernbanesabotage – fjenden er usynlig. Det betyder ikke, at coronakrisen er værre end besættelsestiden, tværtom. Men den har en anden diffus karakter, som afføder ensomhed, selvbebrejdelse og konstant selvovervågning, fordi man også udgør en risiko over for dem, man kæmper sammen med. Den udfordring har højskolerne mulighed for at tage op, så samtalen fortsat trives, selvom man nu binder os på hånd og mund på en ny måde.

At gøre sig et billede af den andens karakter

I den filosofiske klassiker *Den etiske fordring* fra 1956 gør den danske teolog og filosof K.E. Løgstrup opmærksom på, at når vi taler sammen, sker der ofte det forunderlige, at vores forestilling om den anden fortrænges af nærværet i samtalen. Det billede, vi inden samtalen måske har gjort os af den anden som for eksempel nøjeregnende eller doven, må ofte vige pladsen, når emnet og samtalen først fol-

der sig ud. Alternativt fastholder vi vores billede med det resultat, at samtalen aldrig rigtig bliver flydende. Enten fastholder vi vores forestilling om den anden, og samtalen forkramper, eller også fortrænger samtalen billedet af den anden. Nærværet i samtalen og billedet af den anden kan ikke være til stede på samme tid, ifølge Løgstrup.

Hvis vi anvender Løgstrups iagttagelse på den aktuelle covid-19 krise bliver det tydeligt, hvordan et nyt billede af den anden træder frem. Det er ikke et billede, der beror på den andens personlighed eller vores egne fordomme. Nej billedet af det andet menneske, vi nu møder i det offentlige rum, på arbejdspladsen, i vennekredsen eller andre steder, er et billede af personen som potentiel smittebærer. Vi har – for at blive i pandemitermerne – institutionelt fået indpodet en varsomhed over for vores medborgere. Ud fra et sundhedsfagligt synspunkt er det selvfølgelig helt rigtigt og skal ikke drages i tvivl. Men ud fra et eksistentielt og demokratisk synspunkt er det dybt problematisk, fordi (corona)billedet af den anden under pandemien nu har indprentet sig så stærkt, at nærværet i samtalen får markant sværere ved at trænge igennem. De fleste af os er efterhånden mere opmærksomme på at skridte afstanden til den anden af og sikre gensidig afspritning frem for at se den anden i øjnene og mærke den stemning, man skal til at tale ind i. Og ikke nok med det. Vi laver, for at bruge teologen og højskolemennesket Jakob Knudsens billede, samtidig en fordobling af os selv, hvor vi etablerer et selfiestangslignende blik på os selv og konstant vurderer vores fysiske placeringer og dråbeafgivelsesfrekvens. Det hele stækker samtalens vilkår. Lige præcis her har højskolen en meget vigtig opgave og mulighed for at insistere på nærværet og indholdet i samtalen. Højskolen skal bidrage til at geninstallere fortroligheden i det offentlige rum og tilstedeværelsen i samtalen. Ethvert velfungerende demokrati kræver en aktiv offentlighed, og ethvert velfungerende individ suger næring fra meningsgivende samtaler og oplevelser med fordybelsespotentiale. Den dagsorden bør højskolerne være opmærksomme på i restaureringen og revitaliseringen af det offentlige rum, der venter på den anden side af epidemien, og som vi lige nu allesammen længes voldsomt efter.

Når vores fælles fremtrædelsesrum undermineres

Den tysk/amerikanske tænker Hannah Arendt omtaler i hovedværket *Menneskets vilkår* fra 1958 det offentlige rum som et fælles fremtrædelsesrum. Det offentlige rum har mange forskellige arenaer: uddannelsessteder, biblioteker, teatre, kulturhuse, folkemøder, foreningsliv med videre. Fælles for alle arenaerne er, at mennesker mødes og træder frem som individer med holdninger, budskaber, interesser og ønsker. Her viser man sit ansigt og udtrykker ikke blot noget – man udtrykker også "sig" på en spontan og umiddelbar måde, som aldrig kan realiseres bag en computerskærm eller bag virtuelle profiler. De mange fremtrædelsesrum har været tvunget i knæ det meste af 2020, og ud fra et sundhedsfagligt synspunkt er det helt forståeligt. Men ud fra et demokratisk synspunkt er det dybt problematisk, fordi demokratiet lever af, at folk viser deres ansigt og giver deres synspunkter til kende. Ligeså vigtigt er det, at vores fælles fremtrædelsesrum ikke blot nærer demokratiet; de er også fundamentalt afgørende for, at vi løbende kan få kalibreret vores selvforhold gennem respons fra andre mennesker. Dermed er de i dybeste forstand en hovedbetingelse for, at vi kan have tillid til os selv. Højskolen har efter nedluknin-gen været så privilegeret at kunne fastholde sin status som et fremtrædelsesrum, hvor elever og lærere i en levende vekselvirkning med hinanden kan blive klogere på sig selv og verden. Det skal vi huske at værdsætte og værne om. På Testrup Højskole sker det gennem de kunstneriske og filosofiske fag, som er vores fælles fremtrædelsesrum, og som styrker troen på verden og nysgerrigheden på vores fælles tilværelse. Det er simpelthen det, vi brænder for, og det er drivkraften i hele vores virke.

> "Højskolen har efter nedluknin-gen været så privilegeret at kunne fastholde sin status som et fremtrædel-sesrum, hvor elever og lære-re i en levende vekselvirkning med hinanden kan blive kloge-re på sig selv og verden.

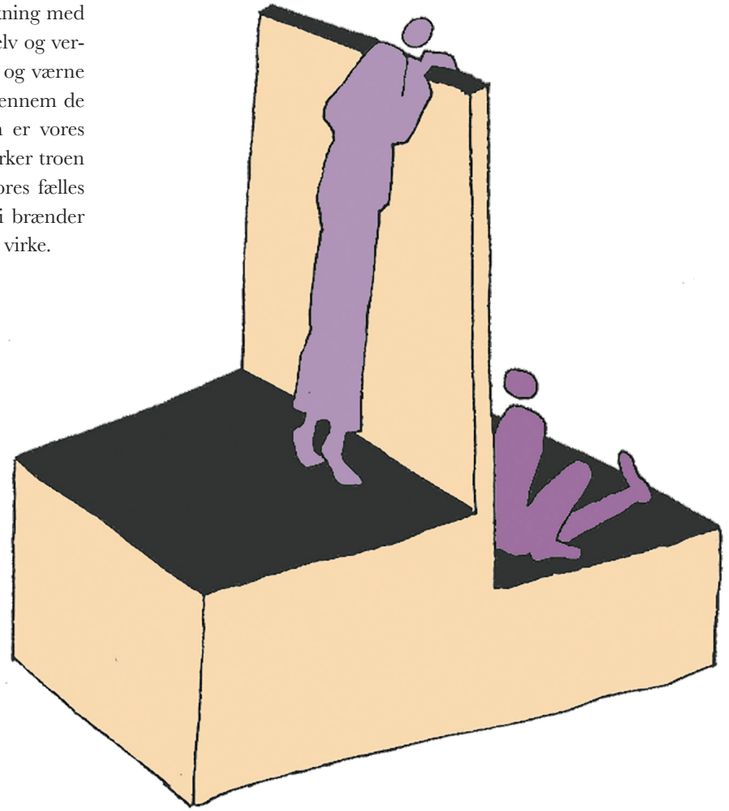

Årets gang på Testrup Højskole

2020 har ikke kun været usædvanlig for Testrup Højskole på grund af corona. Vi har haft det hidtil højeste elevtal i skolens 154-årige historie med 132 elever på både forårsskolen og efterårsskolen og ventelister, som vi ikke formåede at indfri. Det kommende forårshold har været udsolgt siden i sommer, og i skrivende stund har vi mere end 100 på venteliste. Vi glæder os over den overvældende opbakning fra de mange unge mennesker og beklager samtidig, at vi ikke kan give alle en plads. Den store søgning går igen på flere højskoler, nu hvor de unge ikke kan komme ud at rejse, studierne er udskudt og cafejobbet eller tjansen som pædagogmedhjælper er røget under nedlukningen. Vi mærker, at vi for tiden i særlig grad løfter den opgave, det er at fastholde inspirerende og sprudlende dannelsesmiljøer, så livsmodet holdes oppe i en tid, hvor Danmark er lukket og gået i hi, som det med en linje fra Benny Andersens *Mørkets sang* fra 1978 hedder i denne beretnings overskrift. Vi skal simpelthen insistere på at give livsglæden og fortolkningsmodet plads, så vi ikke bliver golde og regenerer til trættekære dødbidere og tørvetrillere. For det er jo lige præcis det, vi risikerer, når Danmark er gået i hi, at glæden bliver indkapslet og gold. Højskolens opgave er til hver en tid at kæmpe mod goldhed og indkasplet glæde – coronakrise eller ej.

Litterær botanik på Tag og Læs

Tag og læs! – Planteriget. Vi taler meget om naturen som noget, vi er ved at miste, og diversiteten som noget, der snart går tabt. På årets *Tag og læs!* forsøgte vi at vende perspektivet om ved i stedet at snakke om planter og planters betydning i myter, ritualer, poesi og kunst. Men naturligvis også om klimakrise og økokritisk litteratur. Montanaprisen, som vi indstiftede i 2006, og som for sidste gang blev uddelt på Testrup Højskole (vemodigt nok), gik til Hanne Højgaard Viemoses fantastiske, smukke og hæsblæsende roman *HHV FRS-HWN: Dødsknaldet i Amazonas*, hvor den hvileløse og kærlighedssorgramte fortæller først finder ro og forløsning i den vilde, islandske natur. Hannes bog er også nomineret til Nordisk Råds Litteraturpris, som Montanavinderen 2019 og tidligere testrupelev, Jonas Eika, løb med sidste år.

Det er med vemod, men også med velbehag hu, at vi har trukket os fra samarbejdet med Information om Montanas Litteraturpris. Vi har været glade for samarbejdet og er stolte over, at vi har været med til at udpege og præmiere nogle af de vigtigste nye navne i dansk litteratur som Bjørn Rasmussen, Asta Olivia Nordenhof, Jonas Eika og Hanne Viemose. Men vi har fået andre lyster og en ny samarbejdspartner. Næste sommer relanceres *Tag og læs!* som et sommertopmøde om nordisk litteratur i samarbejde med Nordisk Råds Litteraturprissekretariat. Som med det nuværende *Tag og læs!* vil der være et tema, og til sommer er det galskab i nordisk litteratur under overskriften *De smukke og de gale* – som det ene spor. I det andet spor vil vi facilitere kritikerdebatter om de nominerede til Nordisk Råds pris, og vi indbyder både aktuelt nominerede og tidligere prismodtagere til at deltage i samtalerne og til at læse op.

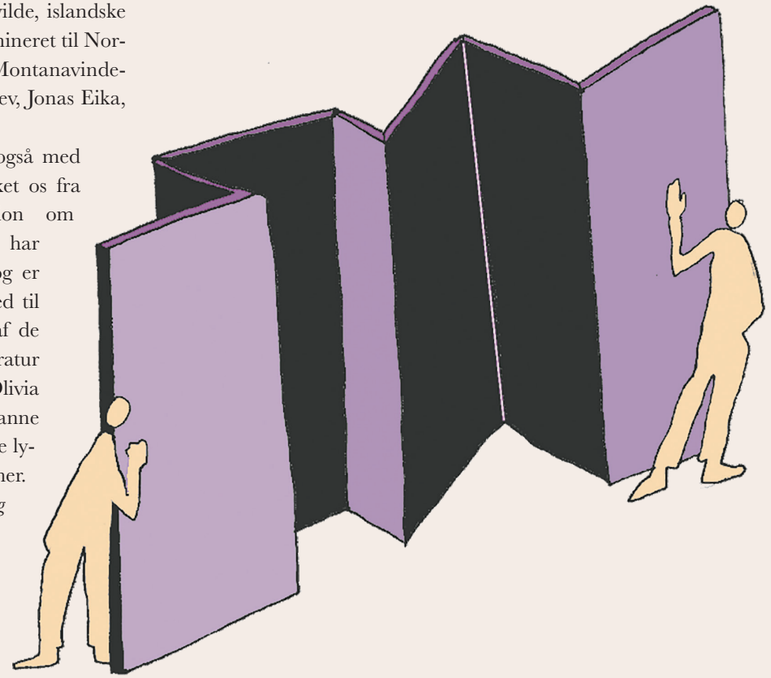

Som konsekvens af, at *Tag og læs!* fremover afvikles om sommeren, holder det gamle og meget traditionsrige skrivekursus, *Tag og skriv!*, flyttedag. Det vil fra og med 2021 ligge i uge 2 i januar og skal være vores nye litterære nytårstaffel. Vi er spændte på det hele og glæder os til at sætte nye litterære skibe i søen.

Nietzsche på det filosofiske seminar

På vores årlige filosofiske vinterseminar var der i år gensyn med Nietzsche under titlen *Viljen til livet*. Mere end 100 kursister i alle aldre mødtes på skolen for at blive klogere på Nietzsches modernitetskritik og hans understregning af, at livets uregerlighed rummer en kraftfuld skønhed, som vi skal tage til os fremfor at prøve at sætte den i system eller lade os tæmme og perfektionere. Med afsæt i hans motto om, at det ikke gælder om at leve længe men mere, blev der ugen igennem lyttet, diskuteret og reflekteret over den frisættelse, vi som moderne mennesker både glædes over, men også hjemsøges af, når vi konfronteres med vores ansvar og frihed i livets store sammenhænge.

Forårsskolen

Efter et par dages oprydning og rengøring var vi klar til at tage imod 132 forventningsfulde elever på forårsskolen i slutningen af januar. Der gik ikke længe inden holdet havde fundet rytmen og energien, helt uvidende om hvilket forår det skulle blive.

Efter introdagene tog vi hul på hverdagen og fordybelsen i fagene. Og vi tog fat på udforskningen af den kollektive energi, der opstår, når mange mennesker er dedikeret til et langt højskoleophold. Fredag den 6. marts havde vi afslutning på linjefagsugen med fagpræsentationer og fællesspisning. Kunstlinjen udstillede Aros-inspirerede værker i teatersalen, skrivelinjen var i gang med et bogprojekt med skrivelærer Anders Abildgaard, musikeleverne præsenterede afrikansk trommedans og elektronisk koncert efter middagen. Ugen efter, onsdag den 11. marts, kom så meldingen fra Mette Frederiksen om, at Danmark skulle lukke ned. Eleverne blev herefter bedt om at pakke deres grej og rejse hjem. Kontrasten til den forgangne uge kunne næsten ikke være større.

Det skulle vise sig, at der kom til at gå mere end to måneder, inden vi kom til at se hinanden igen. Det står som den mest underlige periode i undertegnedes virke som forstander, viceforstander og lærer på Testrup Højskole. At have skolens største hold uden at kunne se dem, uden at kunne være fælles om oplevelser og glædes over forårets komme var en meget trist oplevelse. Flyglet i foredragssalen stod blot og samlede støv og nærmest længtes efter at spille Grundtvigs smukke *Påskeblomst* med melodi af Carl Nielsen, sådan som vi plejer at gøre ved påsketid.

Glæden blev imidlertid holdt stærkt i live af at se kreativiteten og engagementet udfolde sig gennem virtuelle morgensamlinger, og den

online undervisning som lærerne og eleverne i fællesskab hurtigt fik i gang. Det mest bekræftende var at se elevernes politiske engagement og kamp for at få deres højskoleliv tilbage. Det blev til debatindlæg og interviews i flere landsdækkende aviser, corona-dagbog på DR3, henvendelser til politikere og offentlige sangtimer med prominente gæster, der satte fokus på de menneskelige konsekvenser af den lange nedlukning.

I slutningen af maj kunne vi langt om længe genoptage forårsholdet. Gensynsglæden var kæmpestor, men vi måtte også hurtigt sande, at det var en ny virkelighed, vi vendte tilbage til med spritdispensere, afstandskrav og restriktioner på det sociale samvær. Restriktionerne kunne dog ikke skygge for begejstringen over igen at kunne lave højskole sammen sommeren igennem. Det hele kulminerede med en stor festival med et overflødighedshorn af kunstneriske elevpræstationer i højskolens have fyldt med kulørte lamper midt i den blundende sommernat. Forårsholdet blev til sommerholdet, og kigger man godt efter på murstenene på den gamle hovedbygning, kan man se, at der flere steder er ridset et F-S (forår-sommer) ind i forbindelse med elevernes navne. På den måde er dette helt særlige forår nu også mejslet ind i stenene og i vores kollektive testruphukommelse.

Aflysning af sommerkurserne

Mens eleverne i foråret kæmpede for at komme tilbage til Testrup Højskole, og næsten alle medarbejdere var sendt hjem med lønkompensation, trængte en svær beslutning sig på. Hvad med sommerkurserne og alle de børn, unge og ældre, der havde set frem til at tilbringe en sommerferieuge på Testrup Højskole? Vi stod over for en vanskelig afgørelse, da politikerne i begyndelsen af maj endnu en gang udskød åbningen af højskolerne på ubestemt tid. Samtidig kendte vi ikke de retningslinjer, vi kunne se frem til at skulle administreres under. I ledelsen valgte vi, af hensyn til begrænsning af smitten og for at agere rettidigt, så folk kunne nå at ændre deres ferieplaner, at aflyse samtlige sommerkurser inklusiv elevmødet og den årlige generalforsamling i Elevforeningen. Det var med frygt og bæven, at vi tog denne beslutning, fordi vi var smerteligt bevidste om at måtte skuffe både trofaste og nye kursister. Men det var vores samlede vurdering, at det ikke var sundhedsmæssigt forsvarligt at gennemføre kurser hen over sommeren, hvor nye kursister og lærere skulle ind og ud af skolen hver uge. Dertil kommer Testrup Højskoles begrænsede og langt fra nyeste lokalekapacitet, der ikke er den mest coronavenlige i kongeriget. I tiden efter aflysningerne modtog skolen mere end 150 forstående mails fra kursister, hvoraf mange ønskede at flytte deres betaling til vinterkurserne eller til næste sommer. Det vidner om en meget stor loyalitet og forståelse fra vores ugekursister, og det er vi dybt taknemmelige over. Vi håber inderligt, at vi får mulighed for at komme igen og afholde alle vores sommerkurser i 2021. Vi er i fuld gang med planlægningen.

Efterårsskolen

I skrivende stund er efterårsskolen gået ind i sin sene fase. Studieturen til Berlin måtte aflyses, men et stærkt lærerteam og engagerede

> Vi mærker, at vi for tiden i særlig grad løfter den opgave, det er at fastholde inspirerende og sprudlende dannelsesmiljøer, så livsmodet holdes oppe(...)

elever lavede i stedet kulturdage på skolen med dagsekskursioner til museer og teatre, naturoplevelser, studiekredse og foredrag på skolen. Efterårsholdet trådte hurtigt i karakter som et hold med masser af initiativ og mod på at lave det bedste højskole sammen trods de særlige omstændigheder. Et væld af frivillige udvalg og aktiviteter spirer omkring os. En elev har taget initiativ til et tyskudvalg, en anden til et franskudvalg. Der er løbeklub, gyserfilmsklub, strikkeklub og meget andet. Dertil kommer inspirerende elevmorgensamlinger om alt fra laktier (fiske-aktier) til strukturel racisme. Endvidere skal det nævnes, at eleverne samlede omkring 45.000 kroner ind til Børns Vilkår ved auktionen, som de selv planlagde og afviklede.

Eleverne kan kun modtage besøg udendørs på skolen, og har man været hjemme, skal man stille med en negativ covid-19 test ved tilbagekomst. Det er stærke restriktioner, men heldigvis har holdet taget godt imod skolens beredskabsplan og kender alvoren i situationen. Når det er sagt, er glæden heldigvis stærkere end bekymringerne. Efterårselevernes begejstring, fordybelse og fællesskab gennemsyrer livet på skolen og står vibrerende stærkt som efterårets luftklare farver og minder os med Jens Rosendahls ord om, at livet, det er livet værd.

Som noget helt nyt har vi dette efterår dedikeret tre hele dage til bæredygtighed, dirigeret af Nikolaj Voldum Ahlburg, der underviser i fagene *friluftsliv*, *naturdannelse* og *gå*. Nikolaj havde allieret sig med dygtige gæstelærere, og dagene mundede ud i en række bæredygtighedsmål, som eleverne har formuleret, og som nu hænger i spisesalen til fælles besindelse. Nikolaj har i øvrigt været initiativtager til etableringen af en natursti i udkanten af højskolens have. Etableringen af stien kostede 30.000 kroner, hvoraf Elevforeningen og Skolekredsen hver især bidrog med 10.000 kroner. En stor tak skal lyde til Elevforeningen og Skolekredsen for at bakke idéen op økonomisk, og tak til Nikolaj for engagement og vedholdenheden i anlægsfasen. Stien bliver nu flittigt brugt af eleverne og har åbnet et nyt spændende område i haven, vi kan opholde os i.

Håndtryk blev glemt, chancer blev spildt

En enkelt humoristisk replik til både forårshold og efterårshold skal afslutningsvis nævnes. Et gammelt ordsprog siger, at hvad hjertet er fuldt af løber munden over med. Den sandhed erfarer vi helt konkret, når vi synger Poul Henningsens *I dit korte liv* fra 1941. Det gjaldt både efter genopstarten af forårsholdet og aktuelt på efterårsholdet. Den nye virkelighed matcher i dén grad PH´s tekst, idet håndtrykkene nu skal glemmes og mange chancer spildes. Sangen er nærmest blevet emblematisk og en signatur for den tid, vi laver højskole i lige nu.

Hver gang, vi synger sangen, kommer flere elever og medarbejdere uforvarende til at synge forkert, så passagen "*håndtryk blev glemt, chancer blev spildt*" bliver til "*håndsprit blev glemt, chancer blev spildt*". Det får smilet frem, og selv den mest ihærdige hygiejnepedant må nok sande, at afspritningen er glippet en enkelt gang eller to. Samtidig understreger det, hvor hurtigt et nyt pandemivokabularium gennemtrænger vores bevidsthed og ikke mindst vores underbevidsthed.

Nyt fra personalefronten

2020 har budt på mange runde fødselsdage og jubilæer. Skrivelærer Christian Dorph og musiklærer Thomas Zeuthen kunne begge fejre 25 års virke inden for højskolen. Christian har tjent Testrup Højskole alle 25 år, tæt forfulgt af Thomas med knap 25 år på skolen. Christian tog i sin tid initiativ til skrivelinjen og har alle årene været dynamoen i det stærke litterære miljø, der præger Testrup Højskole på såvel de lange hold som de korte litteraturkurser. Christian har blandt andet været med til at stifte Montanas Litteraturpris, som alle årene har været uddelt på skolen. Han yder fortsat en utrættelig indsats for litteraturen og skriveundervisningen på skolen, senest med redefineringen af ugekurserne *Tag og læs!* og *Tag og skriv!* Endelig er Christian også repræsenteret i den nye højskolesangbog og kan således tilføje officiel højskolesangskriver til sin omfattende udgivelsesrække.

Thomas Zeuthens akkuratesse, stringens og høje faglighed har gennem alle årene været stærkt medvirkende til musiklinjens gode omdømme og attraktive samspilsprofil. Derudover leder Thomas skolens kammerkor til stor glæde for elever og alle, der får mulighed for at høre dem. Endvidere trakterer han flyglet på de filosofiske ugekurser, er tilbagevendende kursusleder på forårets studieture til Berlin samt medkursusleder på det altid udsolgte musikkursus om sommeren. Thomas er en eminent pianist, som generøst tilbyder sig bag flyglet i alle mulige og umulige sammenhænge. Endelig er Thomas skolens store logistiker, der styrer fordelingen af elevernes køkkentjanser og samtidig holder styr på, at projektorer og adaptere altid er i orden og tilgængelige. Thomas´ indsats på både det faglige og praktiske område kan ikke overvurderes, og derudover er han en betænksom og hjælpsom kollega.

Der skal lyde en kæmpe salut til Christian og Thomas for at have arbejdet på og for Testrup Højskole de sidste 25 år.

I marts tog kunstlærer Steen Larsen hul på medarbejdernes runde fødselsdage ved at fejre 60 års fødselsdag lige inden nedlukningen. I august fulgte keramik- og billedkunstlærer Hanne Matthiesen trop med sin 60 års fødselsdag, og ligeså fyldte teaterlærer Gitte Krogsbæk Schriver 60 år i september. Det var også i september, at musiklærer Thorbjørn Krogshede kunne markere sin 50 års fødselsdag, mens køkkenleder Nina Lind Balslev fyldte 40 år i oktober. Pr-medarbejder Anna Riisgaard Nielsen rundede markeringerne af med sin 30 års fødselsdag i november. Anna kan se frem til endnu en gave i marts, hvor hun har termin med sit første barn.

I dette amputerede år var det ikke muligt at markere alle fødselsdagene på skolen. Derfor skal der lyde et samlet stort tillykke til alle de runde fødselarer. Og et stort tillykke til Anna med de lykkelige omstændigheder. Både de erfarne og de unge medarbejdere er dedikerede folk, der lægger en fantastisk stor indsats på skolen, og de er alle kulturbærere for den høje faglighed og hjemlighed, som vi tilstræber i alt, hvad vi foretager os på skolen.

Apropos hjemlighed skal det nævnes, at skrivelærer Pernille Abd-el Dayem er flyttet ind i den ene af skolens to lejligheder sammen med sin kæreste Asger og deres datter Ellen. Det er en stor gevinst for skriveelever og kollegaer nu at have Pernille fuldt integreret i højskolens rytme. Ligeledes har vi haft glæde af køkkenmedarbejder Ida Fonslet i lejligheden lige ved siden af.

Andreas Bang Kirkegaard har siden begyndelsen af 2020 undervist i valgfaget analog foto. Andreas er uddannet fotojournalist, og ved siden af undervisningen er han freelancefotograf. Derudover arbejder Andreas med egne kunstfotografiske projekter og har blandt andet udstillet på Copenhagen Fotofestival og Årets Pressefoto. Andreas er med sit rolige væsen og naturlige autoritet hurtigt blevet en integreret del af Testrup Højskole, og hans vekselvirkning mellem det kunstneriske og fotofaglige flugter aldeles godt med skolens profil og ambitioner for faget.

Den 1. januar tiltrådte Nynne Kjærulff Utoft stillingen som souschef i køkkenet. Nynne supplerer vores køkkenleder Nina i de mangfoldige arbejdsopgaver, der ligger i at lede og udvikle et voksende højskolekøkken med høje ambitioner. Nynne har været en del af den faste køkkenstab i mange år, og med hende ombord i ledelsen af køkkenet kan vi samtidig opruste yderligere på skolens bæredygtighedsprofil, idéudvikling og brug af lokale leverandører.

I foråret blev Jacob Elving ansat som kok på fuld tid. Vi nyder alle godt af hans evne til at trylle kreative retter frem med det grønne i fokus, samt hans utrættelige lyst til at udforske nye gastronomiske arenaer og råvareanvendelser i køkkenet.

I september ansatte vi endnu en kok, Jonas Lystlund Christensen, der sideløbende med sit virke i vores køkken også sidder i bestyrelsen for foreningen Fra Grums til Gourmet, der dyrker noget så eksotisk som østershatte i kaffegrums. Jonas er faldet godt til i køkkenet, og vi er alle glade for at have ham med i flokken.

Endelig har vi ansat Jonas Holm i fleksjob efter hans praktikperiode på skolen. Jonas er, ligesom de øvrige nyansættelser, en stor gevinst for køkkenet og resten af medarbejderstaben.

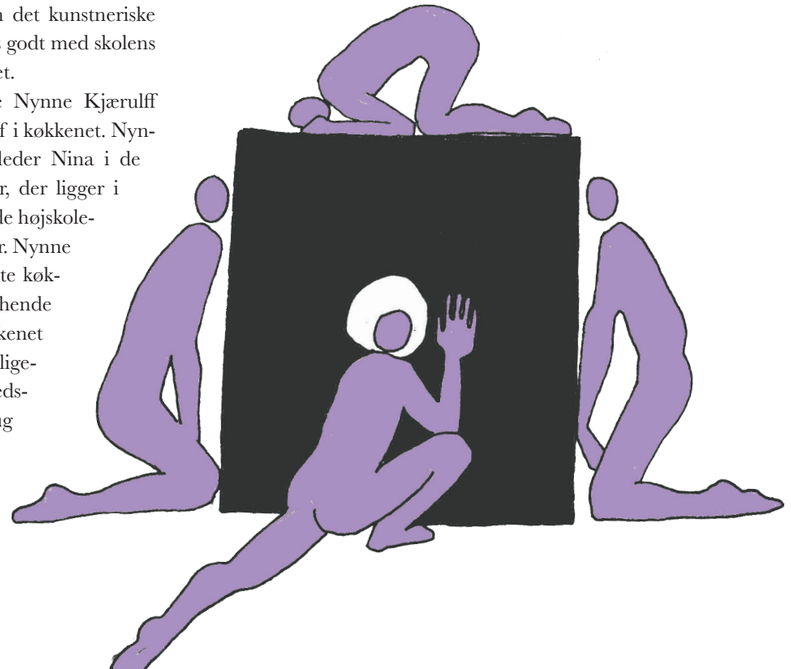

På vej mod 2021

Vi ser ind i 2021 med stærkt blandede følelser. På den ene side er vi lettede over foreløbig at have redet coronastormen af og se, at folk fortsat tør komme på højskole. Vi er helt overvældede over den store interesse og de lange ventelister. På den anden side er det stærkt uforløsende ikke at kunne tilbyde den nærhed, offentlige adgang og åbenhed, som ligger os stærkt på sinde, og som er så givende for både elever og medarbejdere, ja for hele højskoledanmark. Vi må erkende, at vi nok skal leve med covid-19 en rum tid endnu, og at vi må arbejde med alternativer og mulige aflysninger i forhold til studieture, åbne arrangementer, elevweekends og meget mere i 2021. Lige nu holder vi vejret og er taknemmelige over, at vi overhovedet kan holde højskole. Det er den taknemmelighed, vi tager med ind i det nye år, hvor vi, trods corona, brænder for at fortsætte dannelsesarbejdet og stimuleringen af livsengagementet hos alle, der besøger Testrup Højskole. Ikke mindst glæder vi os til at blive fortrolige med den nye udgave af *Højskolesangbogen*, der udkom i november, og som foruden tekster af Christian Dorph rummer en håndfuld melodier af Thorbjørn Krogshede. Det er herligt, at medarbejdere fra Testrup Højskole fortsat, og nu i endnu højere grad, kan bidrage med sange til hele Danmarks højskolesangbog.

Med tilbageblik på året, der er gået, vil jeg slutte af med igen at citere PH fra ovennævnte revyvise: *Bedøm du selv og bedøm det kun mildt*. Nok har vi i Danmark været hårdt ramt, men vi må samtidig bedømme det mildt. Vi lever i et land, hvor politikere og videnskab er i en vedvarende konstruktiv dialog, og hvor opbakningen til at håndtere coronakrisen fra befolkningen er meget høj. Kaster man et blik på andre dele af verden, ja bare på andre dele af Europa, er man langt fra så heldig, og de sundhedsmæssige og demokratiske kriser rammer tilsvarende hårdere end uoverensstemmelserne herhjemme. Det skal vi lægge os på sinde og huske at tage afsæt i – også i højskoleverdenen.

De varmeste hilsner

Simon

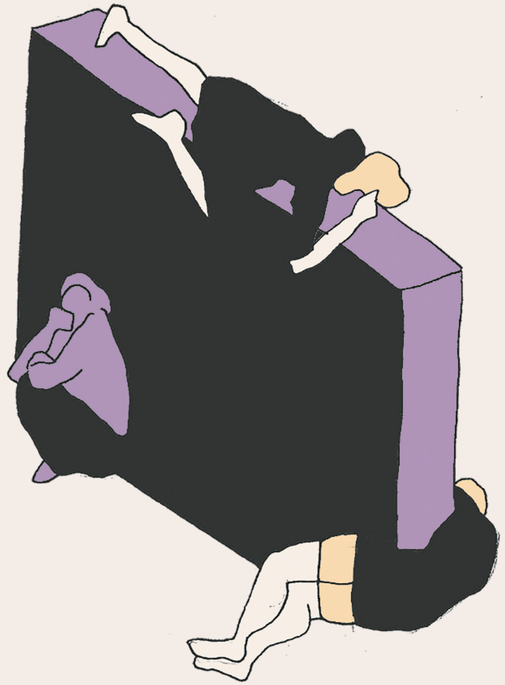

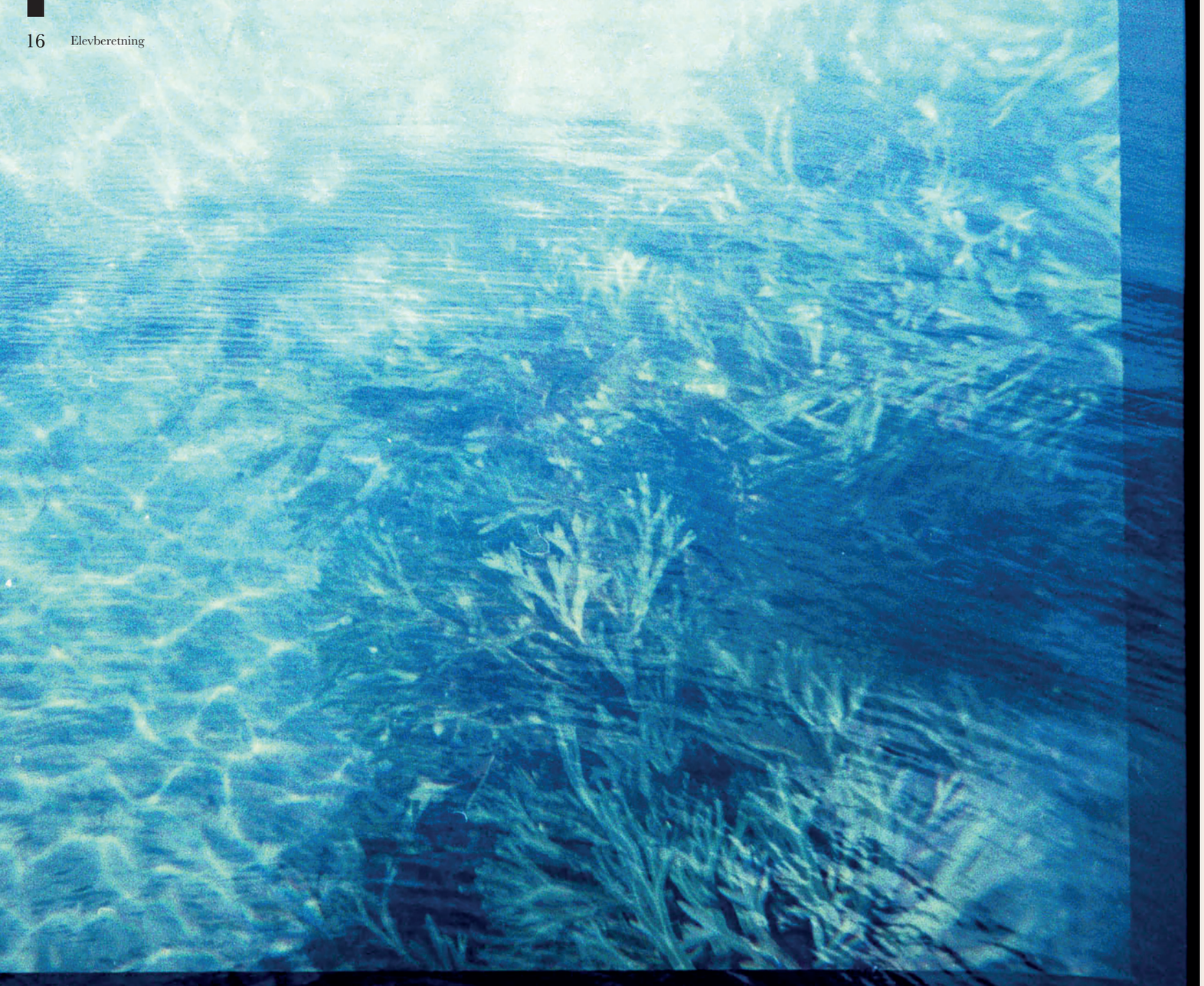

#1

af Victoria Iris, F20

Udpluk fra min dagbog foråret 2020

12. marts
Efter jazzkoncerten om aftenen blev vi fortalt, at hele højskolen sendes hjem, og landet lukker i 3 uger pga. corona-pandemien.

14. marts
Tobias kommer hjem fra Chile, fordi grænserne lukker. Det er surrealistisk lige nu.

17. marts
I dag gik jeg en tur med hunden. Mødte Isak på turen, og vi sad i vejkanten foran vores huse, mens solen gik ned, ligesom da vi var børn!

19. marts
I dag ordnede jeg have. Prøver at rydde op i bærbedet, så solbær og pæretræer kan få luft.

23. marts
Solen skinner, og vi har gået en lang tur igen. Tobias blev ked af det. Det er en hård og underlig tid.

Undervands- og analogfotografi af Victoria Iris, F20

25. marts
Jeg har grædt over karantænen i dag. Det var lettende. Nu skal jeg se solnedgangen med te.

5. april
I dag har jeg gravet en del af græsplænen op og anlagt en blomstereng i stedet. Jeg fortalte det til husgruppemøde på zoom og fik digital ros af Nikolaj.

6. april
En hård aften. DK fortsætter karantæne til 10 maj. Jeg er så trist over, vi nok ikke kommer tilbage til Testrup.

15. april
I dag tog jeg i sommerhus med Ida, Emilia og Johanne. Århh, det er så skønt at se folk fra højskolen igen.

20. april
Sidste dag i sommerhus. Jeg har badet alle dagene. Vi har lavet brændenældepesto. Jeg strikker på en top.

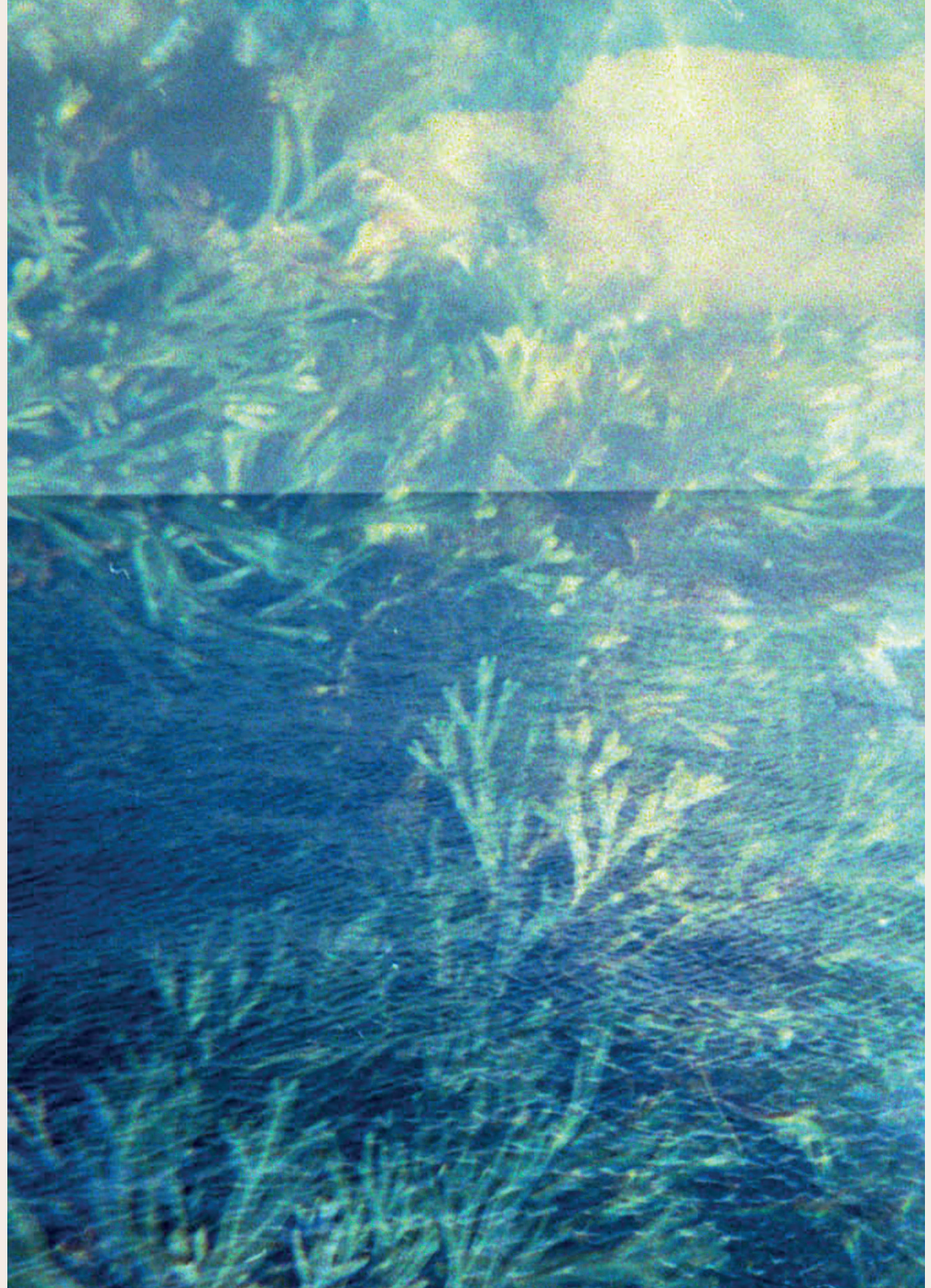

24. april
Vera, Emma, Ellen og jeg drak os fulde i Søndermarken i går nat og hørte techno og rullede os i græsset. Tilfældige folk kom forbi og dansede med os, da de hørte musikken.

8. maj
Stenet dag, hvor jeg først var trist over, at højskolerne ikke åbner nu. MEN 23:30 da jeg gik i seng fik vi besked om, at vi får sommerhøjskole!!! Hele juni og juli. Sommeren er reddet.

27. maj
Har pakket og gjort klar til afgang til Testrup i anden omgang. Jeg bliver sendt godt afsted af Lea og Tobias og mor.

28. maj
Ankom til højskolen i dag, flyver rundt, er spændt!

Farvel til dansk & goddag til nordisk litteratur

Efter 14 fede år med Montanaprisen trækker Testrup Højskole sig fra samarbejdet med Information og Montana Møbler og relancerer *Tag og læs!* som et sommertopmøde om nordisk litteratur.

Af Christian Dorph, forfatter og underviser på Testrup Højskoles skrivelinje

En af de fineste øjeblikke i det 14 år lange samarbejde, vi har haft med Information om Montanaprisen, var i januar 2016, da en af dansk litteraturs *grand old ladies*, Dorrit Willumsen, modtog prisen for sin stilistisk originale og suverænt skæve og underholdende roman *Nær og fjern*.

Willumsen trådte, lille og lysende ydmyg, ind til det festklædte publikum i Store Sal for at modtage blomsterne, tv-checken og den stående applaus. Efterfølgende, i et smukt håndskrevet brev, der stadig hænger på oplagstavlen på lærerværelset, takker forfatteren for en "lykkelig aften" og tilføjer derefter: "… *mange må nok have håbet på en anden prismodtager. Men jeg mærkede kun varme og glæde – sikkert fordi koncentrationen om de seks bøger, læsningen, diskussionerne og samværet havde været så intenst, at festen virkede som en forløsning.*"

Med denne fine formulering *nailer* Dorrit Willumsen det, der gennem årene har gjort Montanaprisen og vores samarbejde med In-

formation til noget særligt: koncentrationen, læsningen og fordybelsen i de værker, vi har nomineret til prisen. Og samværet! I første omgang i en lukket kreds, priskomitéen, de første år med Lilian Munk Rösing og Peter Nielsen fra Information. Siden med Kamilla Löfström og Lone Nikolajsen. Her har vi haft nogle virkelig spændende og intense samtaler, der hvert år afgjorde de bøger, vi pegede på som de bedste, og som inden for deres genrer (for at citere prisens fundats) var "fornyende" eller formåede "at fremstille virkeligheden på en ny og overraskende måde". Bagefter fortsatte diskussionen i dommerkomitéen imellem skarpe litterater og kritikere som Erik Skyum-Nielsen, Tue Andersen Nexø, Lilian Munk Rösing og Anne-Marie Mai, flankeret af danske og nordiske forfattere. For eksempel Jan Kjærstad, Helle Helle, Kirsten Thorup, Pia Juul, Karl Ove Knausgård for blot at nævne nogle stykker af dem, der gennem årene har været med.

Festen og forløsningen kom på Testrup. I uge 2 i januar drog over 100 mennesker, unge som gamle, til højskolen for at deltage i litteraturseminaret *Tag og læs!* – for at læse og fordybe sig i de nominerede bøger og for at deltage i foredrag, paneldebatter, oplæsning, koncerter og fester. Herunder prisfesten, hvor kursisterne udpegede *deres* favorit til at modtage den såkaldte Champagnepris (en kasse champagne). Præcis dette særlige højskolefællesskab, koncentrationen fordybelsen, diskussionen – og samværet! – gjorde den årlige uddeling af Montanaprisen til en fest.

Jeg kan i hvert fald ikke huske nogen prisceremoni, som ikke på en eller anden måde blev meget bevægende.

Et eksempel på det, januar 2015. Christina Hagen skal modtage prisen for sin grimflotte og litterært grænsesøgende coffee-table-bog *Boyfrind*. Hun havde ikke i sin vildeste fantasi forestillet sig, hun ville vinde, og hun befinder sig i Caribien, på et all-inclusive-hotel, hvor hun arbejder på en kommende udgivelse, *Jungle*. Hagen må ud og skaffe en smartphone, og vi gør det på den måde, at vi ringer op over Skype og viser billedet på storskærm. Hagen har placeret kameraet, så man i første omgang kun kan se en uredt hotelseng, et natbord med en graviditetstest og skyggen af en palme.

Efter afsløringen og prisoverrækkelsen holder Hagen en stærk takketale, hvor hun blandt andet fortæller om sine inspirationer og sin litterære gæld til Jørgen Leth, og på trods af, at hun befinder sig flere tusinde kilometer væk, er hun *fuldt* til stede, og det bliver nærværende og bevægende.

Bagefter går Mads Eslund rundt med sin Mac på maven, så Hagen kan hilse på og skåle med deltagerne.

En tredje historie. Vi befinder os på Information, det er året før, januar 2014, vi sidder og drikker et glas vin på Peter Nielsens kontor, mens vi venter på hvid røg fra dommerne. Men voteringen trækker ud. Asta Olivia Nordenhof og Yahya Hassan er blandt de nominerede det år, og Karl Ove Knausgård og Line Knutzon er med som dommere. Vi har på fornemmelsen, at det er meget tæt og spændende. Skal Yahya Hassan rydde hele "prisbordet" med sin vilde og fantastiske debut? Eller skal prisen gå til Asta Olivia Nordenhof og den suveræne knækprosasamling *det nemme og det ensomme*? Eller en tredje? Voteringen trækker så meget ud, at Knausgård er nødt til at deponere sin stemme og tage til Lund for at hente børn. Men inden han smutter, giver han følgende rammende salut og karakteristik af Yahya Hassans debutbog på syngende norsk: "Det er ren kraft!"

> "Voteringen trækker så meget ud, at Knausgård er nødt til at deponere sin stemme og tage til Lund for at hente børn.

Resten er historie, og Asta Olivia modtager Montanaprisen en uge efter som afslutning på *Tag og læs!*

Det er med vemod, men også med velberådet hu, at vi vælger at trække os fra samarbejdet med Information om Montanaprisen. Vi har været glade for samarbejdet, og vi er stolte over, at vi har været med til at udpege og præmiere nogle af de vigtigste nye navne i dansk litteratur som Mette Moestrup, Bjørn Rasmussen, Asta Olivia Nordenhof, Jonas Eika og Hanne Viemose. Montanaprisen er en skarp litteraturpris, og det skyldes sikkert og blandt andet, at det ikke er en pris, der afgøres gennem en sms-afstemning som de andre store avispriser, men efter grundige overvejelser og debatter. Det skylder vi både de dygtige litteraturkritikere og de engagerede og trofaste deltagere på *Tag og læs!*, der har spillet en rolle i at skærpe og kvalificere afgørelsen, en varm og stor tak for!

Hvad skal der ske nu?

Montanaprisen fortsætter uden os, fordi vi har fået andre lyster, og fordi vi har fundet en ny samarbejdspartner. Næste sommer relancereres *Tag og læs!* som et sommertopmøde om nordisk litteratur i samarbejde med Nordisk Råds Litteraturprissekretariat i Reykjavik og sekretariatschef Sofie Eriksdatter. Som konsekvens af det holder det gamle og traditionsrige skrivekursus, *Tag og skriv!*, flyttedag, og kurset vil fra og med 2021 ligge i uge 2 i januar og være vores nye litterære nytårstaffel. *Tag og læs!* vil også i den nye form have et tema, som til sommer bliver galskab i nordisk litteratur under overskriften *De smukke og de gale* – som det ene spor. I det andet spor vil vi facilitere kritikerdebatter om de nominerede til Nordisk Råds Litteraturpris. Om sommeren er det nemlig højsæson for at snakke om Nordisk Råds pris, og vi vil invitere både nogle af de aktuelt nominerede og prismodtagere fra tidligere år til at holde foredrag, deltage i samtalerne eller læse op.

Skolebestyrelsens beretning

Af Nanna Rørdam Knudsen, formand for Testrup Højskoles skolebestyrelse

Normalt tænker jeg ikke videre over det, når der står Simon Axø i displayet på min telefon. Men i år har det været med bævende hjerte, jeg har taget telefonen: Er det nu, vi er nødt til at sende alle eleverne hjem igen og lukke skolen på ubestemt tid? I skrivende stund har Simon heldigvis ikke været nødt til at foretage det opkald, og jeg krydser fingre for, at det heller ikke er tilfældet, når årsskriftet er trykt.
Vi har alle i det forløbne år oplevet at skulle forholde os til nye situationer uden varsel, opdaget, at selv de bedst lagte planer kan være forgæves, og set, hvordan hverdagen kan se helt anderledes ud, end vi nogensinde havde forestillet os. Det gælder selvfølgelig også i højskoleverdenen og på Testrup Højskole. Skolens ledelse og personale har i år skullet navigere i en totalt uforudsigelig hverdag. Der er ingen tvivl om, at det har været svært, ligesom det har for de fleste andre i det besynderlige år 2020. Det er derfor med stor beundring og taknemmelighed, jeg har set til, mens forstander Simon Axø og viceforstander Rasmus Dyrvig Henriksen har gjort deres bedste for at styre skolen, personalet og eleverne gennem en udfordrende tid. Det har været fantastisk at bevidne, hvordan hele personalet har kæmpet for at lave højskole for F/S20 og dernæst E20. Det var med bestyrelsens fulde opbakning, at sommerkurserne blev aflyst og erstattet af sommerhøjskole for forårsholdet. Jeg håber, vi får F/S20 at se til mange elevmøder, efterårs- og forårsweekender fremover, så de også efterfølgende kan få *the full Testrup experience* sammen med de andre gamle elever.
Selv i en tid, hvor alt står på hovedet, går bestyrelsesarbejdet videre. Nogle af de sædvanlige punkter på møderne – for eksempel at se nærmere på budgetterne – har været vanskelige, fordi hjælpepakken til højskolerne ikke var fuldt defineret, men vi kan berolige med, at det ser ud til, at Testrup Højskole klarer sig igennem dette år uden alt for store ridser i budgetlakken. Vi arbejder videre med planer om byggeri og renoveringer, og vores ansøgninger til fonde går ufortrødent videre, selvom covid-19 også der byder på lidt udfordringer i form af lavere afkast hos fondene og dermed færre midler at dele ud af. Men alt godt kommer til den, der venter – det tror vi i hvert fald på.

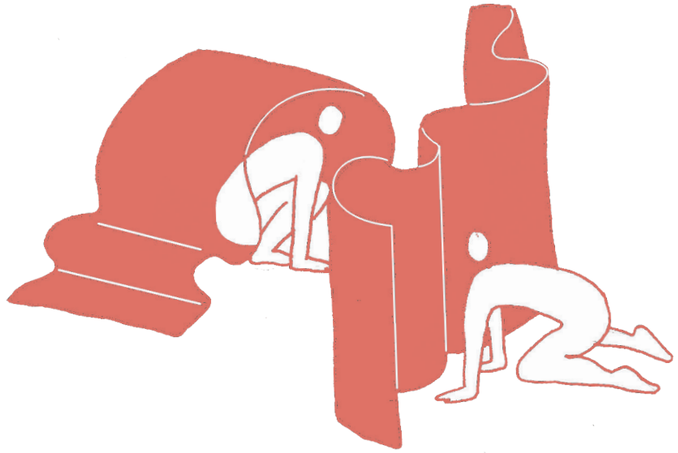

“

(...)
i år har det
været med
bævende
hjerte

I år var to bestyrelsesmedlemmer på valg, nemlig Henning Kjærsgaard og jeg selv. Vi havde desværre ikke mulighed for at deltage på elevforeningens generalforsamling, der – som man kan læse om andetsteds i årsskriftet – i år blev afholdt på en noget anden måde end sædvanligt, men jeg var med virtuelt og takker på både egne og Hennings vegne for genvalget. Vi glæder os til at fortsætte arbejdet i Testrup Højskoles bestyrelse de næste to år.
At det er lykkedes for skolens ledelse og personale at lave god højskole i år, vidner om engagement, erfaring og faglig excellence, som man normalt kun kan drømme om. Når nytårsklokken ringer, har jeg tænkt mig at skåle for et bedre år – og for jer, der får Testrup Højskole til at fungere.

Glædelig jul og godt nytår.

Nanna Rørdam Knudsen,
formand for Testrup Højskoles bestyrelse

Højskolernes opråb

Af Katrine Knudsen, F20

Når jeg tænker tilbage på mit højskoleophold, står der selvfølgelig "corona" med store fede bogstaver ud over det, men måske er det netop dét, der gjorde det helt specielt. Den aften, vi blev sendt hjem, var nok en af de mest surrealistiske aftener nogensinde. Vi gik fra at sidde og lytte til syrejazz i Store Sal, til at sidde og være helt ulykkelige og fortvivlede for til sidst at holde den største "dommedagsfest". Om formiddagen begyndte de fleste at tage hjem, og nogle blev til morgenen efter, da transporten også skulle planlægges på få timer. Det hele skulle gå stærkt, og de fleste af os tog bare det mest nødvendige med hjem, da vi fik at vide, at vi ville komme tilbage efter et par uger.

Ugerne gik, og vi kom stadig ikke hjem til vores kære Testrup Højskole. Pressemøde efter pressemøde, hvor udsigterne til en genforening med højskolen syntes at være længere og længere væk. Mange af os var kommet hjem på vores gamle værelser hos vores forældre eller boede på må og få, da lejligheder var udlejet i den tro, at vi skulle bo på højskolen. Ingen vidste, om det var en god idé at finde arbejde, da uvisheden om, hvornår vi skulle tilbage til højskolen, var så stor. Vi levede i et konstant limbo, hvor vi ikke vidste, om vi var købt eller solgt. Nogle samledes i sommerhuse og insisterede på at få noget ud af det halve år, der nu var afsat til et højskoleophold og udvikling af forskellige venskaber. Under hele perioden knoklede lærerne hjemmefra for at fortsætte en form for undervisning på Zoom, med forskellige opgaver og forløb. Alle gjorde, hvad der var muligt for at få noget ud af højskoleopholdet.

Den 7. april var der gået lang tid nok. Højskolerne var nærmest ikke blevet nævnt i debatten om genåbning, hvor der generelt manglede en del fokus på kulturområdet. Derfor tog Marie Valgreen og Isabella Melchior fra Testrup Højskole teten og oprettede en Facebook-gruppe for alle os hjemsendte højskoleelever – "Højskolernes Opråb". Det startede ret småt og var i starten primært elever fra Testrup Højskole, men meget hurtigt tog det fart, og der endte med at være 2900 medlemmer i gruppen. Det var en intern gruppe, som blev brugt til at fremlægge vores sag og synspunkter på genåbningen af Danmark. Vores primære argumenter for at lade os komme tilbage var, at højskolen var vores hjem. Vi var alle voksne, og mange havde fremlejet deres boliger. Vi havde derfor intet "hjem" at vende tilbage til, når det ikke var en mulighed at være på højskolen. Mange kunne bo hos deres forældre, men nogle måtte bo på må og få hos venner og bekendte.

> "Som Bent Høie (...) så fint sagde, så findes næste sommer ikke, når man er ung, og foråret 2020 blev på mange måder det forsømte forår.

Med Højskolernes Opråb havde vi også et rum, hvor vi kunne komme ud med vores frustrationer og tanker om nedlukningen, og vi formåede at få opmærksomhed på vores sag. Der var mange, som bidrog og tog initiativ til særligt at få mediernes og politikernes opmærksomhed rettet mod os. Vi var naturligvis bevidste om, at det ikke var os, der gjorde den store forskel for statsøkonomien, og derfor heller ikke var førsteprioritet. Men højskolerne spiller en stor rolle i den danske kulturforståelse og dannelse! Og så var der på mange måder en del af vores ungdom, som blev os frarøvet. Som den norske sundhedsminister, Bent Høie, så fint sagde det, så findes næste sommer ikke, når man er ung, og foråret 2020 blev på mange måder det forsømte forår.

I Højskolernes Opråb viste højskoleånden og fællesskabsfølelsen sig fra sin bedste side. Selvom vi alle var spærret inde og sad alene rundt omkring i landet, så formåede vi at mobilisere os. Vi var aktive, og vi stoppede ikke med at forsøge at kæmpe os tilbage. Der var nærmest ikke et medie, vi ikke var på, og her var Testrup Højskoles elever i høj grad repræsenteret og spillede en vigtig rolle i Højskolernes Opråb. Vi havde elever, som skrev artikler, deltog i radioprogrammer, i DR3s coronadagbøger, i nyhedsindslag, lavede underskriftindsamlinger, skrev sange og afholdt fællestime for højskolerne online. Listen er lang, og det

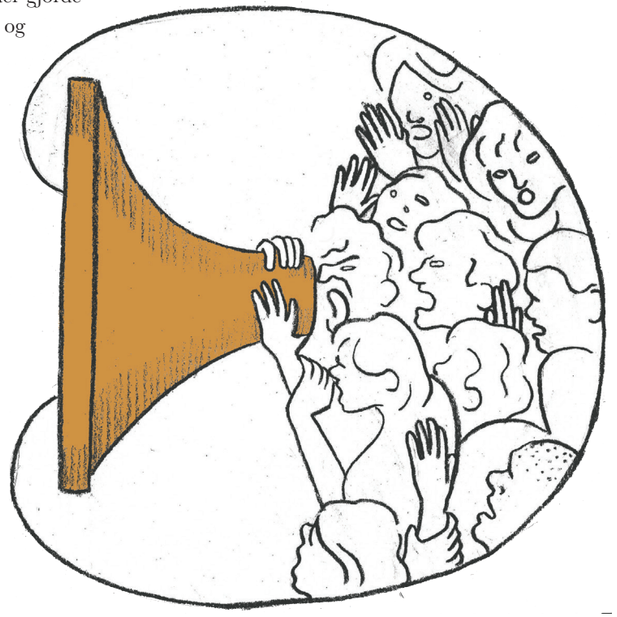

eksemplificerer meget godt den store og stærke hær af engagerede højskoleelever, Højskolernes Opråb bestod af.

Noget, vi gjorde meget i Højskolernes Opråbs Facebook-gruppe, var at dele et opslag fra flere politikere, der på en eller anden måde omtalte genåbningen eller kulturlivet, og opfordre til at skrive kommentarer under opslaget om højskolernes rolle i genåbningen. Der blev ofte lagt en fælles kommentar op, som alle kopierede og derefter kommenterede på det givne opslag, og så gjaldt det om at "like" hinandens kommentarer og derigennem forsøge at komme igennem til magtens centrum.

Pressemøde efter pressemøde gik, og vi kunne fortsat ikke komme tilbage og blev stort set heller ikke nævnt i pressemøderne. Selvom der var kommet et større fokus på kulturen og kulturens vigtighed for danskerne, virkede det som om, der var lange udsigter til, at vi kom tilbage. Højskolernes Opråb levede stadig, men gejsten og pusten var nok taget en smule fra os. De fleste af os begyndte at tænke i andre baner, da håbet om et gensyn med højskolen blev mindre og mindre, særligt efter det blev meldt ud, at efterskoleeleverne måtte vende tilbage til deres skoler, mens højskolerne stadig skulle vente. Mange havde fået jobs og forsøgte at komme tilbage til en almindelig hverdag igen. Men pludselig til et pressemøde i maj fik vi beskeden om, at højskolerne kunne genåbne, og få dage efter kunne vi igen komme tilbage til Testrup Højskole. Den 27. maj genåbnede højskolen, og vi kunne indlogere os på vores gamle værelser og blive genforenet med vores venner. Det var en sjov fornemmelse. På en måde startede vi næsten forfra, og mange havde været længere tid væk fra hinanden, end vi havde kendt hinanden – men samtidig føltes det også som om, vi aldrig rigtig var blevet sendt hjem, og vi egentlig bare havde været på højskole derhjemme. Det var i høj grad lærernes indsats for at fortsætte undervisningen, som bidrog til dette, samt de digitale morgensamlinger hver morgen, men jeg tror egentlig også, at Højskolernes Opråb var en primær årsag til, at det på en måde føltes som en "hjemmehøjskole" – en underlig del af højskoleopholdet. Højskoleånden levede videre derhjemme, selvom vi kun havde været under dens indflydelse i cirka halvanden måned, inden vi blev sendt hjem. Testrup Højskoles ledelse og medarbejderes særlige indsats og store arbejde er jeg enormt taknemmelig for. Vi var nok blandt de heldigste højskoleelever, og den eneste højskole, som fortsatte hele sommeren. Lærerne og andre medarbejderes villighed til at ofre deres sommerferier og samtidig aldrig stoppe med at tro på, at vi kunne komme tilbage, var helt unik, og jeg føler, jeg har fået et helt højskoleophold. Det har været et andet ophold, end vi havde forventet, og selvom corona har spillet en stor rolle og ikke er til at komme udenom, når jeg tænker på mit ophold på Testrup Højskole, så er det netop dette, som har gjort oplevelsen så særlig og har gjort F/S20 helt unik.

> "Vi levede i et konstant limbo, hvor vi ikke vidste, om vi var købt eller solgt.

Sonetter

Da F20 vendte tilbage til Testrup efter coronanedlukningen, skrev de en række sonetter.
Tre springer op af bunken.

Jeg ved slet ikke hvordan jeg skal starte den her
Må ærligt indrømme jeg smilte da du også likede mig
Det er nok fordi jeg er fuld af begær
Måske er det fordi vi skal samme vej

Kan jeg lægge groft an på dig uden konsekvenser?
Du ligner en der godt kunne have lyst til et glas vin
på en solskinsdag
Vil du være min hemmelige elsker?
Jeg vil gøre alt for at falde i din smag

Din dejlige tøs
Du ser aldeles godt ud
Du gør mig helt nervøs

Det giver mig gåsehud
Testrup, jeg er helt væk i dig
Og jeg er glad for du også har superliket mig

R+K

Vi kom med forårs fart,
klædt på med mod og lyst.
Det var så fucking rart,
ud kom det fra vores bryst

med et blev alt så stille,
vores boble den var knust,
da blev vores verden lille,
blæst væk af vindens pust.

Tilbage vi kom med kærlighed,
opvågnet fra en lur,
nu er vi i mangfoldighed

vores fælles livskultur.
Og båndet blev dog aldrig glemt,
vor hjerter har det evigt gemt.

Livet på højskolen er sådan her:

Du overvejer om du virkelig skal
have morgenmad i dag
Du er bange for at du ikke er hvor det sker
Tømmermænd hver weekend er en fæl smag

Dine fingre er tørre fordi du spritter hænder
Synes de andre ikke du er klog?
Du magter ikke at børste dine tænder
Skal jeg virkelig læse den her bog?

Men der er også lange lyse nætter
Samtaler som aldrig ender
Køkkenet som laver lækker mad der mætter

Vi synger højskolesange vi kender
Livet er fryd og gammen
Når vi laver højskole sammen

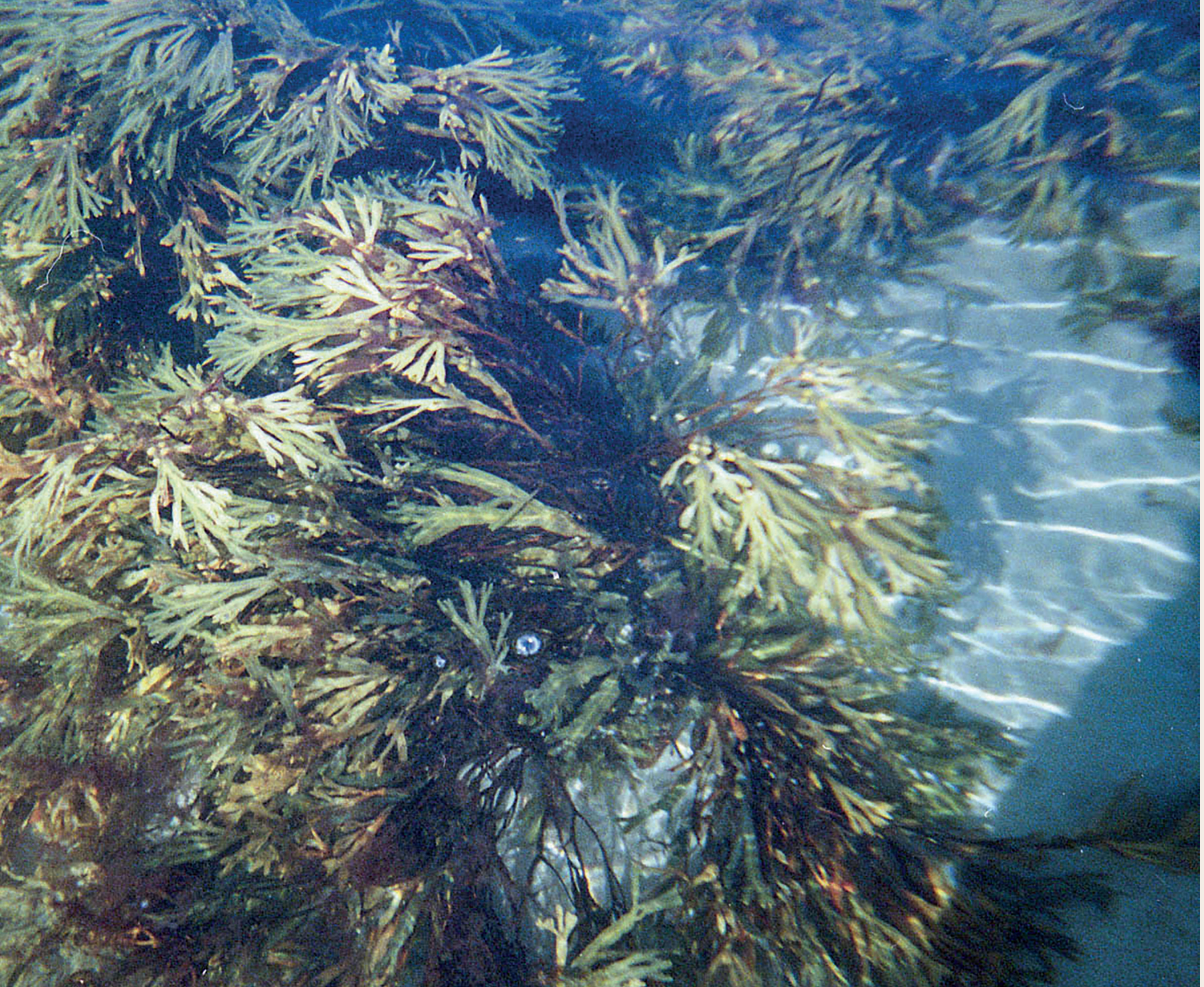

Undervands- og analogfotografi af Victoria Iris, F20

#2

Kyla Andersen, E20

Notater fra bæredygtighedsdagene

Jeg hører min mave knurre, boble, syde, afsløre sig selv som processer, der udfolder sig helt uden om min vilje, som jeg ligger her på tæppet under piletræerne med Amanda og Sulaima. Vi skal *sanse naturen*. Sådan lød opgaven fra dagens litteraturworkshop. Men vi kommer hurtigt og hele tiden i tvivl om, hvorhen vi skal pege vores sanser, så jeg retter ind efter lyden af tarmenes processer; så bladene, der hvisler over mig; rækker hånden op mod trækronen og ser: forgreninger, forgreninger. Så tager vinden fat i håret og giver mig forskud på Signe, der går imod os, hendes shampoo, sødlig, måske lavendel? *Ja*. Jeg spørger hende, og hun svarer: *Ja, lavendel*. Den er fra Irma. Lavendel i badet, lavendel i maden, i munden, mellem tøjet i din skuffe. I dit hår. Græsset står bare og sitrer her i vinden. Eller, det ikke står, det *gror*. Det har gang i en masse, jeg ikke kan se. Så jeg dypper bare næsen i det grønne: *Hej, mine venner*. På vej mod spisesalen i morges skød pludselig en kat ind i mit synsfelt, og jeg udbrød: *Ej hej!* De andre vendte sig om. Fik øje på katten og grinede af den alt for ligeværdige henvendelse. Til én, der ikke forstod. Ikke talte samme sprog. En edderkop løber over linjerne her! Sulaima verfer en myre af sit baglår: *Det kilder! De vil ikke af!* Myrerne har et væld af kirtler i kroppen og producerer kemiske dufte i forskellige udgaver, alt efter hvad de vil fortælle, har jeg fået fortalt. Det er sjovt, som naturen altid skal portrætteres som noget idyllisk, siger Signe, for når man går rundt ude i naturen, så lugter der jo pisseulækkert. Mose, tang, forskellige svampe og planter. Fugt, forrådnelse. Lugten af organisk materiale i omdannelse. Man går gennem skoven, langs en mose og registrerer en masse processer, man ikke synes om. Ikke helt forstår. Nu begynder eleverne at sprede sig som celler fra det bord med smoothies, der før trak kroppene til sig. De fordeler sig over græsplænen med den lyserøde drik i hænderne. Markerer stilletimens afrunding.

Højskolesang er livsoplysning i aktion

- om tilbliven af den nye højskolesangbog

Af Jørgen Carlsen,
formand for sangbogsudvalget,
mag.art. i idéhistorie og tidligere
forstander på Testrup Højskole

“ Højskolesangen repræsenterer en kærkommen kulturel deacceleration – et åndehul fyldt med forundring og eksistentiel resonans. Eller sagt med Grundtvig: livsoplysning.

Sidst på året 2016 blev jeg ringet op af Lisbeth Trinskjær, som er formand for højskolernes forening FFD. Hun spurgte, om jeg ville stå i spidsen for et udvalg, der skulle redigere en kommende højskolesangbog. Jeg var på det tidspunkt stadig forstander på Testrup Højskole, men havde annonceret, at jeg ville trække mig tilbage i sommeren 2017. Det har hun formodentlig haft i baghovedet, da hun henvendte sig. På den måde ville jeg snart få tid til at koncentrere mig 100 procent om opgaven. Jeg må tilstå, at henvendelsen kom bag på mig. Jeg var selvfølgelig beæret over, at bestyrelsen for FFD pegede på mig. Det var mere tidspunktet, jeg studsede over. Nu havde vi levet glædeligt og godt med 18. udgave af Højskolesangbogen, som kom i 2006. Jeg kendte den ud og ind, jeg havde nemlig selv været med til at redigere den, og det var mit bestemte indtryk, at den var blevet vel modtaget rundt omkring. Den levede i bedste velgående og havde mange kilometer i sig endnu, mente jeg. Hvorfor så allerede lægge an til en ny udgave?

Men her kæmpede jeg mod de højere magter. Bestyrelsen i FFD havde allerede drøftet sagen og truffet beslutning om at igangsætte arbejdet med den nye udgave. Man havde sågar fastlagt en tidsplan. Den 19. udgave af *Højskolesangbogen* skulle udkomme sidst på året 2020. Det vil sige 14 år efter forgængeren fra 2006. Bestyrelsen udviste vel egentlig bare rettidig omhu. Set i helikopterperspektiv er et interval på 14 år ikke særlig overraskende – i det mindste ikke efter midten af det 20. århundrede. Kaster man et blik på udgivelsesfrekvensen af Højskolesangbogen, springer et mønster i øjnene. Mon ikke de fleste har en intuitiv fornemmelse af, at alt gik langsommere i gamle dage? Men nej. Første udgave kom i 1894 (her var testruplæreren Christoffer Baagø med i redaktionen). Anden udgave kom i 1896. Tredje i 1899. Fjerde i 1902. Dengang gik det over stok og sten. I løbet af 70 år udkom hele 15 udgaver. Gennemsnitsfrekvensen var altså under 5 år. 16. udgave kom i 1974. 17. udgave i 1989. 18. udgave som sagt i 2006 og nu 19. udgave i 2020. Intervallerne fra de seneste år peger på en ny 20. udgave omkring 2035.

Noget kunne tyde på, at de seneste udgaver er noget mere sejlivede. Hvorfor mon? Mit bud er, at højskolesangen imødekommer et behov for et dybere historisk åndedrag i en moderne opgejlet kultur præget af fastspeed, acceleration og hurtige sceneskift. Højskolesangen repræsenterer en kærkommen kulturel deacceleration – et åndehul fyldt med forundring og eksistentiel resonans. Eller sagt med Grundtvig: livsoplysning.

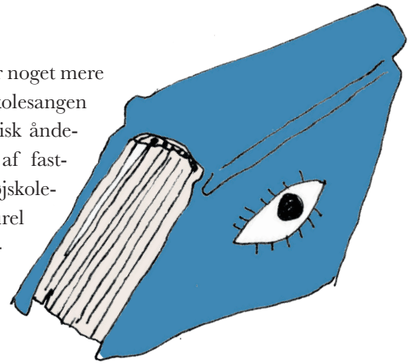

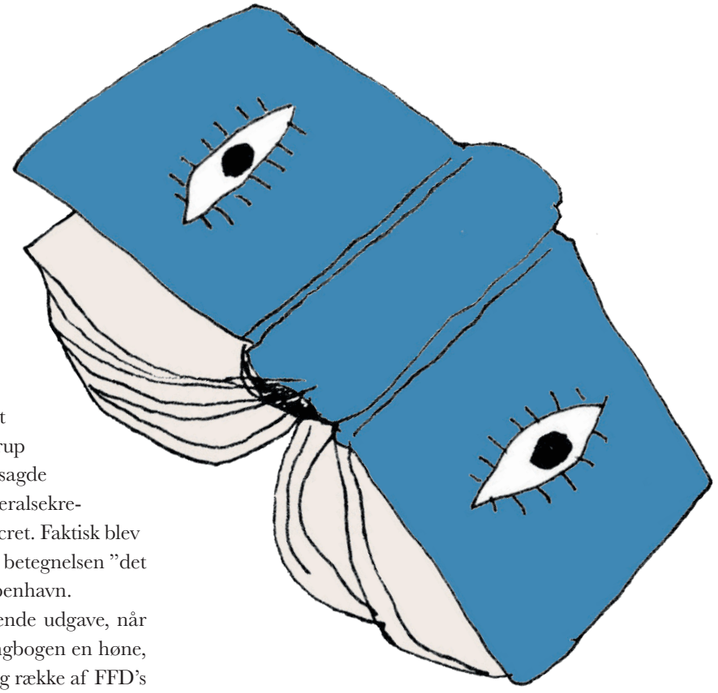

Top secret

Sangbogsudvalget blev nedsat af FFD's bestyrelse og bestod af følgende seks forundringspirater: forfatteren Dy Plambeck, kirkemusiker og sangskriver Anne Odgaard Eyermann, forstander for Ollerup Musikefterskole Mette Sanggaard Schultz, forstander for Den Internationale Højskole i Helsingør Søren Launbjerg, musikformidler, pianist og DR-medarbejder Mathias Hammer samt undertegnede. Som det fremgår, er der paritet mellem kønnene, tre af hver. Det burde i vor tid være en selvfølge, men det var det ikke for sangbogsudvalget bag 18. udgave. Dengang bestod udvalgets otte medlemmer af syv mænd og en kvinde. Der er gudskelov sket noget på den kønspolitiske front siden da. Som et kuriosum kan det nævnes, at halvdelen af udvalgets medlemmer har forbindelse til Testrup Højskole. Både Dy og Anne er tidligere Testrup-elever og så mig selv, sagde hunden. I begyndelsen arbejdede udvalget under cover. Daværende generalsekretær i FFD Niels Glahn havde kategoriseret udvalgets arbejde som top secret. Faktisk blev udvalgets eksistens først breaket efter 16 måneder. Indtil da gik vi under betegnelsen "det hemmelige udvalg", når vi mødtes i Højskolernes Hus på Nytorv i København. Baggrunden var, at man frygtede et fatalt dyk i salget af den eksisterende udgave, når folk fik færten af, at der var en ny i vente. I foreningsregi er højskolesangbogen en høne, der lægger guldæg. Overskuddet fra salget er med til at finansiere en lang række af FFD's aktiviteter, lige fra elevrekruttering til efteruddannelse af højskoleansatte. Alt dette ville blive påvirket af nedgang i salget af sangbøger. Denne bekymring skulle dog vise sig at være en gedigen fejlbedømmelse af situationen. I løbet af sommeren 2020 opnåede bogen at toppe boghandlernes bestsellerlister til trods for, at alle vidste, at der nogle måneder senere ville komme en ny udgave. Forklaringen er nok de mange tv-programmer under corona med "fællessang hver for sig" sammen med Philip Faber, Mads Steffensen og andre.

Udvalgets arbejde

Som grundlag for udvalgets arbejde havde FFD formuleret et kommissorium. Nogle af de væsentlige punkter var:

- Et ønske om balance mellem tradition og fornyelse.
- Nye melodier for at revitalisere eksisterende sange.
- En forøgelse af kvindelig repræsentation blandt forfattere og komponister.
- Opmærksomhed over for globaliseringen samt andre kulturer, der er kommet til Danmark.

Vi begyndte med systematisk at gennemgå alle sangene i de seneste tre udgaver af *Højskolesangbogen*. Derefter blev undersøgelsesfeltet kraftigt udvidet, idet vi inddrog stort set alle nyere danske sang- og salmebogsudgivelser med henblik på at finde egnet materiale. Antallet af salmer er på samme niveau som i 18. udgave, men en række traditionelle salmer har måttet vige pladsen til fordel for nogle af de mange nye bud på salmer, der har set dagens lys de senere år. Dermed kan højskolesangbogen forhåbentlig repræsentere en fornyelse af salmesangen i Danmark.

Indsamlingen af nye sange og salmer rummede en offentlighedsfase, hvor alle har haft mulighed for at gøre deres indflydelse gældende. Enhver har kunnet uploade maksimalt fem sangforslag på "Sangindsamleren", som var åben fra maj 2018 til udgangen af 2018. På den måde modtog sangbogsudvalget henved 3000 sangforslag. Nogle af dem var gammelkendte, men størstedelen af dem var nyskrevne. I det meste af 2019 bestod hovedopgaven i at foretage en omhyggelig vurdering af sangene. Hvert enkelt forslag har været genstand for en indgående behandling. Her har udvalget taget stilling til tekstens og melodiens kvalitet og til sangens relevans og sangbarhed. Sangbarheden blev for en del sanges vedkommende afprøvet ved en række testarrangementer landet over. De blev forestået af Stig Kaufmanas, Rasmus Skov Borring og af sangbogsudvalget selv.

Under udarbejdelsen af *Højskolesangbogens* 18. udgave blev der afholdt et inspirationsseminar med indbudte sangskrivere, digtere og komponister. Den idé er videreført i arbejdet med den 19. udgave. På to seminarer i 2018 og 2019 modtog omkring 45 kunstnere en indbydelse til at indgå i et kreativt netværk med henblik på at skabe nye højskolesange, og dette har foranlediget nogle af de nye sange.

I alt repræsenterer den nye sangbog 151 nye sange i forhold til forgængeren. 13 af de gamle sange er suppleret med nye melodier. 122 sange og salmer fra 18. udgave er blevet fravalgt. Det samlede antal sange er øget fra 572 til 601.

Valg og fravalg

Arbejdet med at tilrettelægge den nye sangbog har været spændende, men ikke let. Der har hvilet et tungt ansvar på udvalgets skuldre. Det gælder både udpegningen af de nye sange og fravalget af de gamle. Det er selvfølgelig glædeligt at kunne pege på nye sange og lukke dem ind i varmen. De fleste kunstnere vil – med rette – betragte det som en udmærkelse at figurere i højskolesangbogen. Den har sammen med *Den Danske Salmebog* kanonstatus i den danske sangkultur. Jeg har selv dristet mig til at kalde den "alle sangbøgers moder." Men omvendt er det trist at måtte skuffe en masse talenter, der har uploadet tekster og melodier på "Sangindsamleren" i håb om at komme med. At deres sange ikke er blevet medtaget, betyder nødvendigvis ikke, at de ikke har kvalitet. Det betyder blot, at der var andre, der i vores øjne var mere oplagte kandidater. Lad mig derfor slå fast: der findes en række fremragende sange og salmer i dagens Danmark – langt flere end de 601, der nu er optaget i højskolesangbogen.

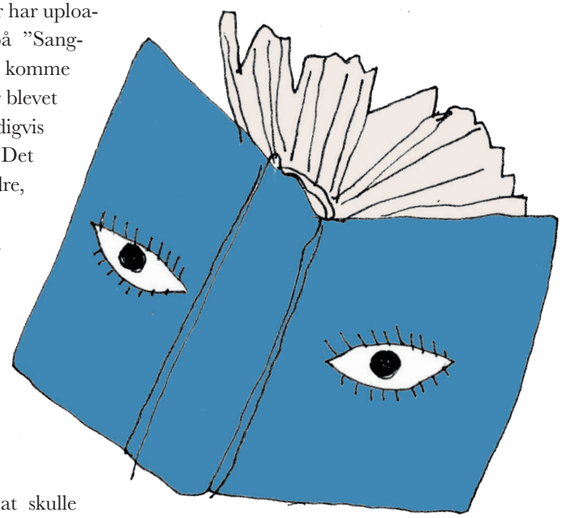

Det er ikke mindre trist at skulle fravælge 122 af de eksisterende sange til fordel for nye. Mange af sangene er gode gamle kendinge, som givetvis vil blive savnet af nogen. Naturligvis må der ske en udskiftning af sangene. Ellers ville sangbogens omfang stige til det uhåndterlige. Men jeg forudser et stigende problem for de kommende sangbogsudvalg. I udvalget bag den 18. udgave fravalgte vi 164 sange. Denne gang altså 122. Men efter hver beskæring bliver det vanskeligere at reducere den traditionelle bestand af højskolesange. Vi er efterhånden nået ind til kernetræet i stammen. En sang er jo ikke blevet dårligere, fordi den er blevet ældre. Tænk på Ingemann og Carl Nielsens *Tit er jeg glad*, eller Blicher og Laubs *Det er hvidt herude* eller Grundtvig og Lindgrens *Er lyset for de lærde blot?*. Der findes masser af gode gamle sange. Men der findes også masser af gode nye. Udvalgets opgave er at udføre en kulturel balancegang mellem de gode gamle og de gode nye.

> "Udvalget har medtaget sangen, fordi den poetisk følsomt giver ikke-muslimske danskere indblik i en verden, som virker fremmedartet og eksotisk for de fleste af os.

Sange er hjertets tale

Men under varetagelse af denne evaluering af gammelt og nyt er vi ude på den tynde is. Vi er udmærket godt klar over, at lanceringen af den nye højskolesangbog vil placere os på øretævernes holdeplads. Det hænger sammen med, at rigtig mange mennesker har et tæt forhold til sangene i *Højskolesangbogen*. Mange af sangene står deres hjerte nær. De er blevet en del af deres identitetshistorie. Der ligger en forståelig og naturlig konservatisme i manges forhold til de forskellige udgaver af Højskolesangbogen. Den, man selv er vokset op med i sine formative år, – for eksempel som højskoleelev – vil naturligt udgøre en klangbund af oplevelser af fællesskab, venskaber, forelskelser, nærvær, begejstring og alt det andet, som hører højskolen og ungdomslivet til. Hele dette associationsfelt knytter sig til bestemte sange. Findes de ikke længere i den nye sangbog, vil man måske ligefrem føle det som en kulturel amputation. Og vi i udvalget vil på det nærmeste blive stemplet som kulturelle bødler. Lidenskaberne raser. Der er stærke følelser på spil. Og sjovt nok vil nogle af de samme kritikere også kaste sig over nogle af de nye sange. Hvad skal dette her til for? Skulle dette være en højskolesang? Den er jo helt ved siden af – teksten er mærkelig og melodien vanskelig at synge. Nej, lad mig få nogle af de gamle tilbage!

Sange i modvind

Som de fleste vist har bemærket, har kritikken allerede indfundet sig under udvalgets arbejde. Vi har undervejs været udsat for to markante episoder. Lad os bare kalde dem to vejsidebomber.

Den ene hænger sammen med den omsiggribende krænkelseskultur. En kvindelig ansat på CBS følte sig provokeret under afsyngelsen af *Den danske sang er en ung blond pige*. Det hører med til historien, at hun selv var farvet og altså ikke blond. At hun følte, som hun gjorde, er hendes sag. Det problematiske var, at lederen på det pågældende institut gav

hende en undskyldning. Det var ren kapitulation i forhold til *cancel culture*. Jeg blev som formand for udvalget inddraget i debatten. Ville det eventuelt medføre et fravalg af sangen, at nogle føler sig krænket over ikke at blive inkluderet? Selvfølgelig ikke. Sangen er en signatursang, der indleder mange sangtimer rundt omkring i landet. Den handler simpelthen om glæden ved at synge. I de snart 100 år, den har eksisteret, har mig bekendt ingen anden kvinde protesteret mod sangen, selv om de var sorthårede, brunetter, rødhårede eller kommunefarvede – altså alt andet end blonde. At bøje sig for censur ville i dette tilfælde være ensbetydende med kulturel selvkastraktion.

Den anden vejsidebombe eksploderede i sommeren 2019, da det kom frem, at sangen *Ramadan i København* måske ville komme med i Højskolesangbogen. En af ophavsmændene var Isam Bachiri fra gruppen Outlandish. Det udløste højlydte protester – ikke mindst fra nationalkonservative kredse. Her var en provokerende illustration af den tiltagende islamisering af Danmark, mente man. Udvalget har medtaget sangen, fordi den poetisk følsomt giver ikke-muslimske danskere indblik i en verden, som virker fremmedartet og eksotisk for de fleste af os. Dermed er sangen *Ramadan i København* med til at skabe et indblik i et mangfoldigt Danmark – og ikke mindst et broget og særpræget bybillede i København under ramadanen.

Her til sidst et lille kuriosum fra krænkelsesverdenen. Ved en sangtime på Grundtvigs Højskole blev jeg opsøgt at en nydelig ældre dame: "Hr. Carlsen. Vil De love mig, at denne forfærdelige sang af Halfdan Rasmussen *Bedstefar tag dine tænder* på ikke kommer med i den nye højskolesangbog. – Jeg skal nemlig sige Dem, at vi er mange ældre, der stadig har vores tænder i god behold. Vi bryder os ikke om at blive sammenlignet med denne bedstefar."

Jeg lovede ikke noget. Og som I kan se i den nye Højskolesangbog, har jeg heller ikke imødekommet hendes ønske. Bedstefar lever videre – med eller uden tænder.

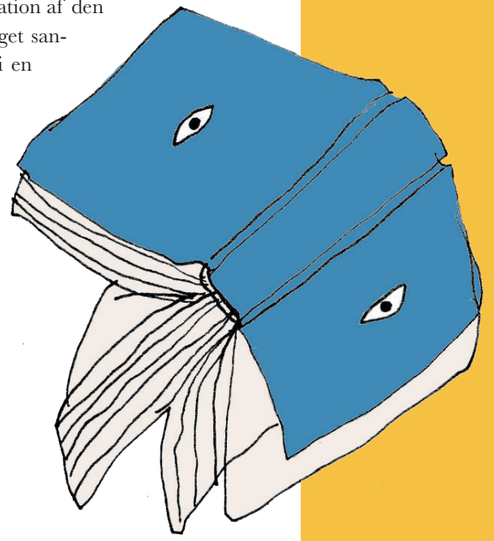

indsæt billede fra årgangen

At opleve en højskolesang

Tre af skolens medarbejdere sætter ord på deres forskellige oplevelser med højskolesange.

Toner gennem døren

Af Gitte Wind, sekretær på Testrup Højskole

Når tonerne fra *Septembers himmel er så blå* siver ind gennem sprækkerne fra foredragssalen til kontoret, bliver jeg hvert år mindet om, hvor meget jeg elsker september. Det er en af mine yndlingssange fra *Højskolesangbogen* og samtidig min yndlingsmåned på året. Digtet fanger så fint det, september står for: sommeren der går på hæld, æblerne der falder fra træet, luften der bliver renere og mere klar – og alligevel er der ofte lidt sommer tilbage.

Når Thorbjørn Krogshede sætter sig til klaveret og spiller sine egne melodier, rammer hans klang mig positivt på en helt speciel måde og sætter tanker og følelser i gang. *Træet*, skrevet af tidligere underviser Mads Eslund, er et fint eksempel på det. Sangen er desværre ikke i *Højskolesangbogen*, men jeg glæder mig over, at flere nye melodier af Thorbjørn optræder i den 19. udgave. Dem glæder jeg mig til at høre, når vi for alvor kaster os over "den nye blå".

Pianoatletik

Af Thomas Zeuthen, musiklærer på Testrup Højskole

Hvis det er en konkurrence, kommer jeg ikke på sejrsskamlen, og på trods af adskillige modulationer og billige tricks ser jeg mig heller ikke som en atletisk pianist. Mange af højskolesangene i den nuværende udgave, synes jeg, er overkommelige at gå til, men swing-/ragtimepianist er jeg ikke, så *Jorden har vendt sig en omgang* er en af de sange, der skulle spilles flere gange, før den kom ind i fingrene.

Skal der findes noget atletisk, er det måske, når jeg får lagt (for) vildt ud i Ramund eller en tilsvarende sang med mange vers. Thorbjørns (og Mads Eslunds) champagne-jubilæumssang, der jo godt nok ikke officielt er i sangbogen, er bestemt en af dem, der har udfordret (på den gode måde). Lad det være stikordet til at glæde sig til en ny højskolesangbog med nye komponister, melodier og harmonier, der udfordrer sind og krop. Det bliver fedt.

Nu ejer du en længsel

Af Ingrid Nymo,
skrivelærer på Testrup
Højskole

Når vi synger sidste vers af *Man binder os på mund og hånd*, afspilles en sort-hvid film i mit hoved af en sal med et publikum, der rejser sig op og synger endnu højere. Året er 1940. Mændene er i jakkesæt og kvinderne i simple, praktiske kjoler, som blev moderne i 30'erne. PH-sangen klarede sig gennem tyskernes censur og gav danskerne en frihedssang. Den skjulte betydning i sidste vers satte strøm til et håb og en stolthed, der ellers var kuet af nazisternes brutalitet. Der er noget evigt og storslået ved denne mulighed: at vi i sproget, i sangene, kan skabe en (for overmagten hemmelig) bunker i den kollektive bevidsthed, hvor fællesskabet bevares.

At *Du kom med alt det der var dig* blev skrevet af en mand til en anden mand, har ingen betydning for, hvad majoriteten føler, når vi synger den. LGBT eller +, kærligheden er den samme, og til at forstå det, ikke bare med hjernen men også med kroppen, har vi brug for at synge om forelskelse sammen. Pave Frans har netop erklæret sin støtte til homoseksuelles ret til at leve som en familie og indgå ægteskab. Godt nok ikke i kirken men alligevel. Måske en håndsrækning der kan gøre det lidt lettere for mange at indgå i kristne fællesskaber, hvis de har lyst. Måske også lettere at synge med på salmerne.

Når jeg skal holde morgensamling eller fællestime, vælger jeg ofte *Se nu stiger solen*, hvor solopgangen bliver gjort til et stort, sjæleligt drama. At det bliver morgen, og at vi trækker vejret, er rigelig anledning til at ængstes og dermed kalde på sit mod. Salmen hjælper mig med at tage al min usikkerhed med op på talerstolen, fordi den minder mig om, hvor menneskeligt det er at tvivle og være nervøs. At tale foran en forsamling er (for de fleste) en oplevelse af intens eksistens, og her er det godt med et lille fiks af bibelsk storladenhed.

Der var engang nogen, der sagde, jeg kan ikke huske hvem (sikkert mange), at civilisationen er en tynd fernis over den sump af dyrisk egoisme, vi alle rummer. Vi har, med andre ord brug for det almene og den empati, det installerer i os, for ikke at begynde at myrde løs på hinanden ved førstgivne lejlighed. At synge sammen må være et af de stærkeste udtryk for det almenes fællesskab, jeg kender.

Lige for tiden går jeg rundt i oktoberdagene og beundrer bladenes farveskifte. Efteråret er for mig den smukkeste årstid, måske fordi mine yndlingsfarver er orange og guld. Måske fordi efteråret plejede at indvarsle sneen, som vi ikke længere tør håbe på, og som nok egentlig, med sin kolde, lysende, klare stilhed, ville gøre vinteren til den smukkeste årstid, jeg kendte, hvis den stadig faldt. Som en lille trøst har jeg omskrevet Frank Jægers berømte slutlinjer fra *Det løvfald som vi kom så altfor nær*, så de kan synges, når træerne er nøgne og alting er gråt: *Dit blik fik gyldne blade med sig hjem, nu ejer du en længsel efter dem*.

indsæt billede fra årgangen

Hvordan skriver man en højskolesang?

Af Thorbjørn Krogshede, underviser på musiklinjen og cand. mag. i filosofi og musikvidenskab

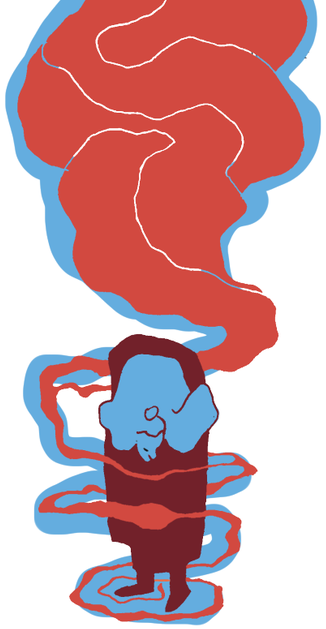

“ Man skal med andre ord ikke tage ordene bogstaveligt. Der ligger altid noget over, under og ved siden af.

Det følgende skal læses med en bestemt baggrundsviden: nemlig den, at forfatteren til teksten er håbløst forelsket i toner. En forelskelse af en sådan kaliber, at ord umiddelbart kommer i anden række. Overfladisk betragtet er det et problem, når emnet, der skrives om, er skabelsen af højskolesange, som jo består af sammensmeltningen af toner og ord. Det er dog også kun på overfladen, at problemet findes. Lad mig forklare.

Ord har altid en mulighed for at springe ud af forskellige dimensioner og tale til forskellige dele af mennesket. Tanken om at kunne formulere en perfekt sætning, som rummer den samme mening for enhver, der hører den, er fascinerende. Fascinerende, grænsende til besættende. Den logiske dimension. Den bogstavelige dimension. Men ethvert levende væsen, der har talt med andre levende væsener, ved, at det er en utopi. Der er et eller andet, der går galt i overleveringen eller modtagelsen – eller et sted midt imellem. Det bogstavelige sprog er også dødsenskedeligt. Indskrænkende og stift. Man skal med andre ord ikke tage ordene bogstaveligt. Der ligger altid noget over, under og ved siden af. Ord har også muligheden for at indse, at de selv er lavet af musik. Hvis de stille og roligt synker længere ned i systemet. Nede i det menneskelige kød bliver de nødt til at forholde sig til den puls, som allerede banker derudaf på alle mulige niveauer. Det er lige pludselig ikke lige meget, hvor trykket ligger. Eller hvor hurtigt stavelserne kommer efter hinanden. Eller hvordan gentagelserne former sig. Helt uden forvarsel blander niveauerne sig. Det begynder at føles meningsfyldt uden at være bogstav-lig.

Pludselig banker tonerne på døren. De gør opmærksom på, at ord ikke flyder i det tomme rum, men faktisk altid bliver nødt til at vælge en frekvenshøjde at samarbejde med. Ikke engang i det tomme hoved kan der formuleres ord uden frekvens. Du skal være en virkelig kold skid, hvis du formår at formulere en sætning uden samtidig uforvarende at jonglere med frekvenserne. Melodier opstår af sig selv. Hjertet blander sig og giver dem mening.

Ergo er ord allerede puls, bølgende frekvenser, meningsbærende melodisk syntaks. Blandet ind i og springende ud fra den musikalske dimension. Spaltningen mellem ord og musik er ikke løst, men gået i opløsning. Lad os gå videre.

Vi kan starte med at punktere idéen om, at en højskolesang er en bestemt ting, en bestemt stil, lyd eller måde at lave melodier på. Disse elementer er heldigvis fuldstændig uforudsigelige. Verden har aldrig været mere åben, end den er nu. Inspirationen kommer alle vegne fra. Kulturer smelter sammen. Tonale logikker smelter sammen. Rytmer smelter sammen. Afstandene er væk. Grænserne er væk. Folkemusikken er på vej til at blive én folkemusik.

Kunstmusikken flipper ud, konceptualiserer og provokerer. Pop- og rockmusikken har i sin forfængelighed glemt at genopfinde sig selv. Elektronikken eksploderer og ny musik opstår. Den er en potentiel åbning for noget helt nyt, hvor der ikke er nogen tekniske forhindringer, og musik netop kan opstå som ren (eller beskidt) organiseret lyd. Udfordringen ligger selvfølgelig i at finde ud af, hvordan bevidsthed og algoritmer forenes. Der kan godt gå noget tid. Alle de kategorier, som jeg netop har skåret musikken op i, findes naturligvis ikke. Det er bare ikke gået op for os endnu. Vi lever i en vild musikalsk tid.

Når man sætter sig til klaveret, er det således en kæmpe palet af tonale farver, som potentielt kan komme i spil. Kompositionsarbejdet består i at integrere farverne i kødet, så de findes eksistentielt, når ordene i et heldigt øjeblik synker ned og blander sig. Al teori uden kød er spild af tid. Al strandhugst i andre kulturer uden kødelig integration er spild af tid. Kødeliggjort teori og strandhugst kan til gengæld fange den åbenhed, som sætter eksistensen i bevægelse. Ekstase er en begivenhed, som åbner tiden vertikalt i et ultrakonkret eksistentielt løft. I velsignede øjeblikke strømmer tonerne af sig selv, hjulpet godt på vej af ordenes indbyggede musikalske logik. I velsignede øjeblikke er der ingen begyndelse og ingen slutning. Der er helheder. Tiden går i stå og sætter alt andet i bevægelse. Tiden går i stå, men melodien bevæger sig. Det eneste, det handler om, er ikke at blokere for det øjeblik. Sæt din indsats på enkelheden. På sangbarheden. På den lange melodiske logik. Destruér enhver kalkule eller tendens til dygtige løsninger på den korte bane. Sats på fornyelsen og acceptér traditionen. Hvis du er heldig, strømmer tonerne ud af tidens vertikale åbning og ind i en eksistentiel bevægelse, som foreviger det melodiske øjeblik. Aha, nu fornemmer vi, hvad evigheden er. Den er ikke noget uden for, på tværs af eller summen af al tid. Den kan faktisk slet ikke tænkes kvantitativt eller rumligt. Den er en kvalitet ved tiden. Strømmende stilstand i det konkrete øjeblik. Yes, det må være dér, melodierne kommer fra.

“

Al teori uden kød er spild af tid.

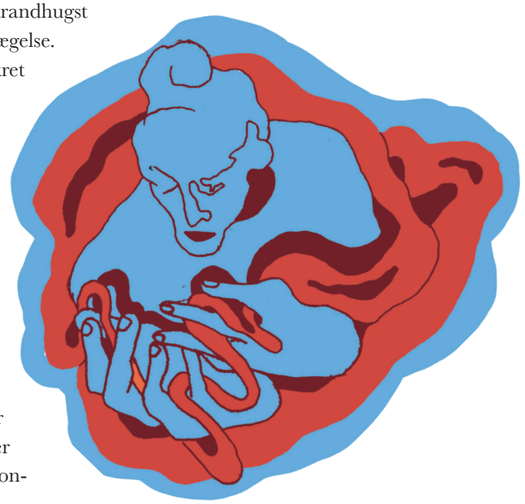

indsæt billede fra årgangen

Det gule hotel

Thorbjørn Krogshede

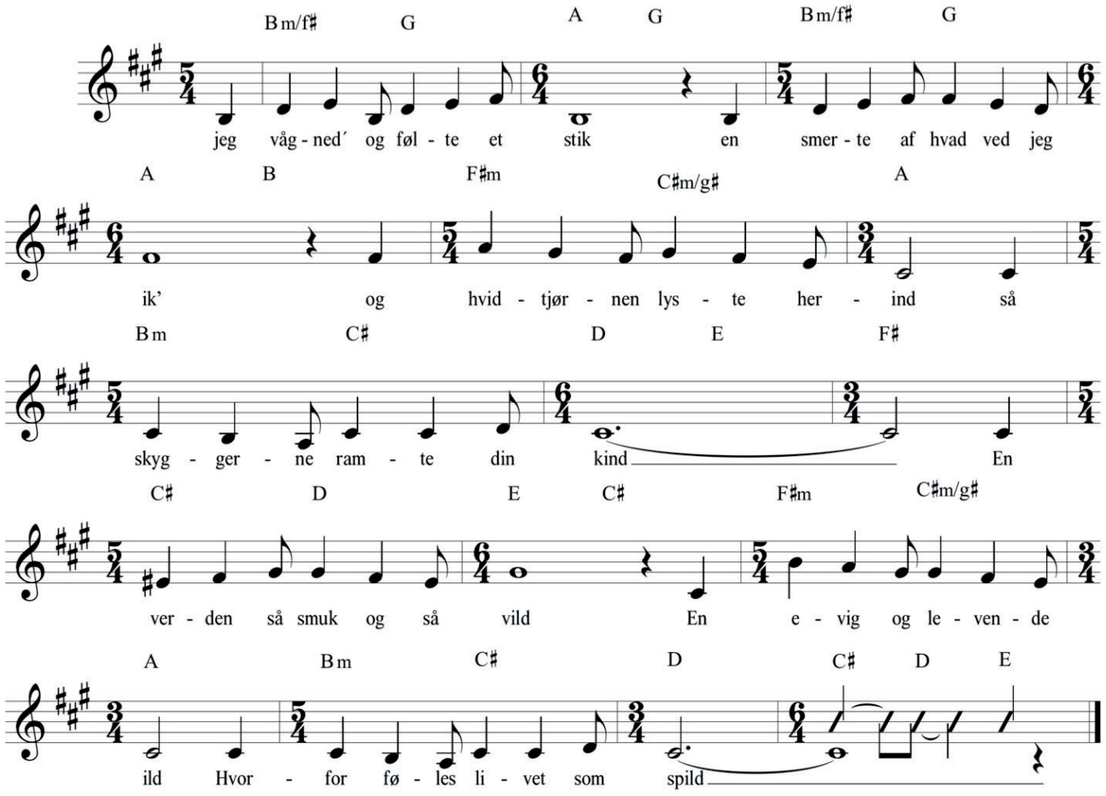

Jeg vågned' og følte et stik
en smerte af hvad ved jeg ik'
og hvidtjørnen lyste herind så
skyggerne ramte din kind
En verden så smuk og så vild
En evig og levende ild
Hvorfor føltes livet som spild

Er lykken en blodbøg i maj
er lyset det samme for dig
Hvor tit kan man tro på sit held
Hvordan slår vi tiden ihjel
Du vågner og hjernen er hvid
står ude i regn en smøgstid
og kan ikke huske en skid

Se birken, det gule hotel
et efterår vinker farvel
På græsplænen flyder en stol
i krattet en solsorts triol
I hovedet er alting på spring
og dagene kører i ring
og jorden er blevet en sol

Christian Dorph

Vi har valgt at bringe to sange i årsskriftet, der ikke er kommet med i den nye højskolesangbog.

Træet

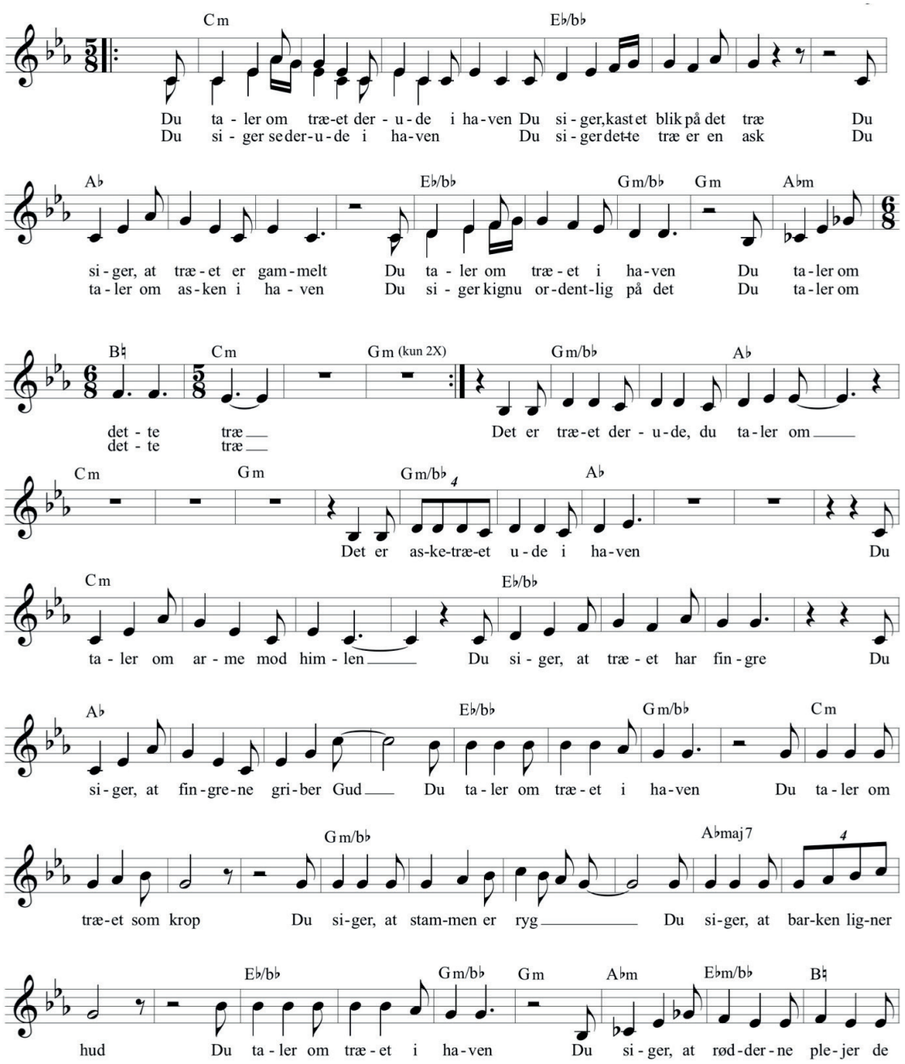

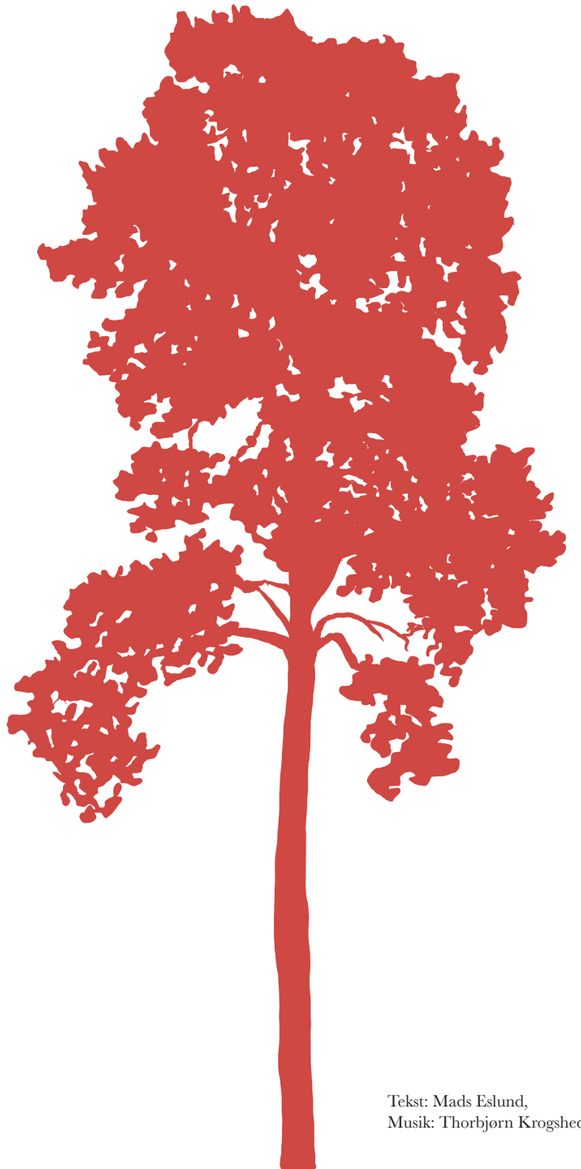

Tekst: Mads Eslund,
Musik: Thorbjørn Krogshede

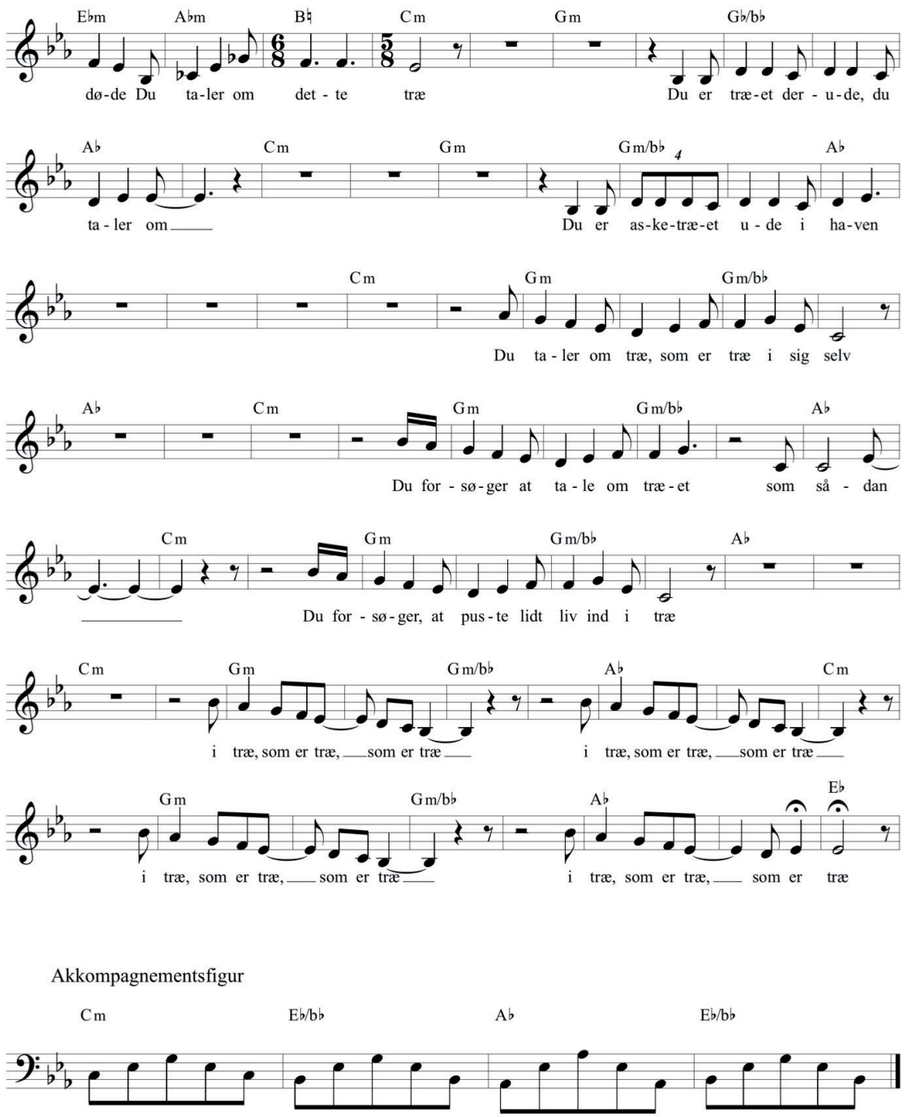

Akkompagnementsfigur

Idéen om den danske fællessang

Af Morten Grimstrup, tidligere underviser på Testrup Højskole og nuværende underviser på Roskilde Festival Højskole og cand.mag. i musikvidenskab og kønsstudier

I mange år var det en fast tradition hjemme hos min mormor i Ribe, at kollegaerne fra seminaret blev inviteret hjem på kaffe og kringle om eftermiddagen på grundlovsdag, hvor man jo fik fri fra arbejde allerede over middag. Jeg var selv med nogle gange, da hun langt oppe i sin pensionsalder havde nemmere ved at huse de mange gæster, hvis hun fik lidt hjælp fra familien. Og så var det jo belejligt, at jeg efterhånden godt kunne spille klaver nogenlunde efter noder, for så kunne jeg spille for til det faste indslag, når kaffen var drukket og det meste kringle spist. Fællessang fra *Højskolesangbogen*. Min mormor havde efterhånden en del sangbøger stående på hylden, da der var udkommet mange udgaver i tidens løb, som hun og min morfar per automatik blev samlere af. Jeg fik også min egen første højskolesangbog af dem. Det tog gerne lidt tid, inden alle i forsamlingen havde bladret op på den samme sang med forskellige numre i de forskellige bøger. For det meste blev der dog valgt sange, som kunne findes i alle udgaverne.

Jeg husker stadig lyden af denne forsamling af hovedsageligt kvinder på over 80, der forsøger at følge de velkendte melodier op i højder, som umiddelbart er mere egnet til unge tenorstemmer. Fællessang i denne form er ikke et berusende hav af stemmer, som river én med. Det er ikke nogen kraftfuld fysisk manifestation. Men det er smukt på sin egen facon. Det er en nærmest andægtig hyldest til *idéen* om den danske fællessang, selv når stemmerne ikke helt kan følge med. Denne idé har vist sig mere sejlivet end som så i løbet af dette besynderlige år.

Idéens oprindelse

Selvom det efterhånden længe havde været en yndet beskæftigelse blandt borgerskabet at synge sammen i forbindelse med diverse sammenkomster, så skulle den danske tradition for fællessang gerne have en anden oprindelse end noget, som pøblen blot havde kopieret fra de rige. Det er der ikke meget folketone (eller Grundtvig) over. Så derfor har vi myten om det, der skete om aftenen d. 17. oktober 1838 på Borchs Kollegium. Her havde Grundtvig holdt sit 34. Mands Minde-foredrag, hvor han talte til studenter og andre dannede lyttere om samtidshistorie og denne gang havde været inde på englandskrigene. I særdeleshed drejede det sig om de heltemodige gerninger fra den nationale stolthed, søhelten Peter Willemoes. Da foredraget blev afrundet med dramatiske scener fra kampen ved Sjællands Odde i 1808, hvor den unge Willemoes mistede livet, brød den fremmødte forsamling efter lidt stilhed ud i sang. *Kommer hid, I piger små*, et digt til ære for den faldne søhelt, som C. E. F. Weyse året forinden havde komponeret en ny melodi til. Med ét blev den folkelige fællessang da født.

Det lyder jo flot. Og det er selvfølgelig en sandhed med modifikationer. Men komponenterne til en idé om en fællessang, som kunne adskille sig fra den, man hørte i kirker og koncertsale, er til stede. En forsamling, der ikke synger for andre end sig selv – omend de

jo nok har sunget til Grundtvig. Hvordan har det mon lydt? Har de mon kludret i teksten? Har de kunnet blive enige om tonearten? Har de kunne huske alle vers?

Når jeg spiller for på klaveret i en ny forsamling af mennesker, er jeg tit lidt spændt på, hvordan det kommer til at lyde. Hvordan klinger de her mennesker, hvilken stemning bliver der skabt? Kvalitet af fællessang er nemlig ikke bare lig hver enkelt stemmes evner tilsammen. Jeg har fået kuldegysninger af at sidde i en lille københavnerlejlighed med tolv brogede stemmer, mens en stor flok trænede korsangere i en koncertsal med imponerende akustik helt har kedet mig gevaldigt undervejs i forudsigelig velklang. Måske drejer det sig bare om indbildning. Jeg er måske nødt til at blive bildt ind, at det, der foregår i lokalet, er ærligt eller oprigtigt. Ikke at hver enkelt person mener hvert et ord, der kommer ud af deres mund i sang, men at denne fælles handling er noget, vi rent faktisk mener. Dermed kan fællessangen opleves som en fælles stræben efter et eller andet ideal. Fejlbarlighed bliver da til en hovedingrediens i selve oplevelsen af en vellykket fællessang, som aldrig skal kunne leve helt op til sin idé.

Paradoksalt nok, så kræver det dog den "rigtige" form for fejlbarlighed. Det er ofte en tilbagevendende samtale blandt lærere i begyndelsen af et nyt højskoleophold: hvordan lyder de, når de synger sammen? Eller tilsvarende: mon de fanger det med tiden? Det bliver ofte til spørgsmål om at få de unge mennesker til ikke at putte med det og synge til, men det kan også kamme over. Jeg husker især en kommentar fra en kollega, der havde stået for et kort kursus, hvor hovedparten af deltagerne var fra et andet interessefællesskab uden for højskoleverdenen: "de sang så overdrevent entusiastisk, at det ikke var til at holde ud!" Deres idé om fællessang stemte åbenbart ikke overens med det ideal, der uudtalt var i disse ellers så rummelige rammer. Man har ikke stræbt efter det samme.

Fællessang på trods

Få måneder efter at tyske tropper besatte Danmark i 1940 blev der samlet omkring 1500 personer i Aalborg til det såkaldte alsang, inspireret af lignende begivenheder i de nordiske nabolande. I Danmark fik det karakter af en demonstration, hvor man fredeligt kunne erklære sin ikke-tyske herkomst og i flok markere over for hinanden, at man var de mange. Hurtigt voksede arrangementerne og spredte sig til hele landet, og i Aalborg stod sognepræst Axel Bang en sommerdag i civil og talte til de omkring 10.000 fremmødte imellem fællessangene. Der blev sunget fædrelandssange, og en lokal sanglærer blev sat til at sikre en fælles starttone. Så inden forsamlingen kunne give sig i kast med *Jylland mellem tvende have* fra det udleverede sangblad, gjaldede et kejtet "Jyyyyyyyy" fra denne ene person i menneskehavet. Det har uden tvivl været en berusende oplevelse at tage del i begivenheden, men man kan ikke lade være med at trække på smilebåndet, når man

"

Den samme fællessangs-oplevelse kan godt rumme den enes dybe følelsesmæssige medriven og den andens lettere pinagtige deltagelse

lytter til lydoptagelserne, som ligger gemt i Danmarks Radios digitale arkiver, når man hører denne stakkels sanglærer tage en for holdet.

Om 75 år vil man nok næppe sætte optagelserne af Philip Faber ved sit klaver hjemme i Kartoffelrækkerne på uden ligeledes at få et forundret smil på læben. Er det virkelig den mand, som samlede nationen under en global krise, under covid-pandemien? Stod de virkelig der, det danske folk, hjemme i stuerne foran fjernsynet og rakte efter loftet på kommando, skubbede hoften omkring, lavede besynderlige grimasser og sagde underlige lyde, hvorefter de lystigt sang sammen på distancen med en dobbeltcremet baryton med vibrato nok til både Shu-bi-dua og B. S. Ingemann?

Der må nødvendigvis være en bagvedliggende fælles idé, som får givet mening til denne besynderlige sangpraksis, når de praktiske omstændigheder umiddelbart ser så håbløse ud. Omkring 200.000 danskere satte fast *Morgensang på DR* på i løbet af pandemien og sang troligt med dag ud og dag ind.

Fællessang er en tradition, som vi godt kan være stolte af i Danmark, men den kan også rumme at være lidt til grin – og det skal sådan set ikke gøre os mindre stolte. Den samme fællessangsoplevelse kan godt rumme den enes dybe følelsesmæssige medriven og den andens lettere pinagtige deltagelse. Den kan godt rumme nogens oplevelse af kedelige lange tekster, som andre finder intellektuelt stimulerende. Den kan rumme nogle af de største oplevelser i vores liv, selvom andre i samme rum slet ikke bemærker det. Traditionen har et liv, som kommer i et væld af forskellige former og udtryk, men der gemmer sig noget, man måske kunne kalde traditionens *ånd*, som på forunderlig vis danner stamme til de mange forgreninger. Det må være den hypotetiske idé om fællessang, som vi i alle de forskellige sammenhænge i en eller anden grad stræber efter, som udgør dens åndelige væsen.

"Se, det summer af sol over eng" og ikke "engen", for den sidste tone i linjen var for høj for næsten alle i selskabet af pensionister i min mormors stue. Teksten blev nærmest klippet i stykker, men vi hørte den jo alligevel. Selv når sangen ikke helt kunne synges, kunne vi sagtens synge sammen.

Der gælder lidt det samme for fællessang, som Mark Twain muntert formulerede det omkring Wagners musik: den er "bedre end den lyder". Hvis fællessangens ideal rent faktisk var opnåeligt, så ville det umuligt kunne lykkes os at synge den sammen, hver for sig. Det ville blot have fejlet. I stedet kunne denne fejlbarlighed rummes midt i en pandemi og få os til at skrive endnu et kapitel i myten om den danske fællessang.

Undervands- og analogfotografi af Victoria Iris, F20

#3

Sofus Høy Rosenfeld, E20

Jeg vågner op på badeværelsesgulvet. Rummets snavsede fliser oplyses af sollyset, der flyder fra Verdens Ende ind ad vinduessprækken. I rummets hjørne står toilettet. Op ad kummens vægge sidder indtørrede rester af tunmousse med kapers, squash med smeltet brændenældegouda og bagte rødbeder med æblevinaigrette. Når det skylles ud, vil tunmoussen opløses langsomt, mens den glider gennem kloakken. Når tunmoussen når ud i havet, vil dens overlevende rester møde overlevende rester af laksemousser, rejesalater, krebsesalater og makrelsalater, og de vil vokse sig sammen til en ø.

Jeg hører vinden puste nænsomt til græsstråene på den anden side af murstensvæggen. Jeg kravler ud ad badeværelsesvinduet, min krop bliver liggende. En gruppe elever ved Verdens Ende fortærer solen og hinandens opmærksomhed.

Jeg bevæger mig op mod gårdspladsen. En gruppe fluer flyver ind gennem døren til en opholdsstue. Én flue lander midt i en åben bog. Den synker ned i teksten, ind i sange om folkenes lykke og folkenes sorg. En anden flue lander i en efterladt kop kaffe, hvor den dør langsomt. En tredje flue lander på linoleumsgulvet, overdækkes af en byge af sprit og dør hurtigt.

Jeg ankommer til gårdspladsen. Klokken ringer ind til fællestime. Jeg lægger mig på gruset, koncentrerer mig så meget om fordybelsen, at falder ned gennem jorden.

jeg

Det vi går og savner

Af Dagmar Aller Jonasdottir
Forperson for elevforeningens bestyrelse

Elevforeningens beretning

Det mærkeligste foreningsår er ved at nærme sig sin afslutning. Året har været præget af aflysning på aflysning. Alligevel er der en del at fortælle. Både om alt det, der ikke blev, men også alt det, der faktisk nåede at blive, inden verden lukkede ned.

Først alt det, der nåede at blive

I begyndelsen af november 2019 blev efterårsweekenden skudt i gang. Bladene malede skolen i røde og gule nuancer og indbød til fordybelse og vaskeægte efterårshygge. Lørdag havde vi for (måske) sidste gang fornøjelsen af Elins oplæsning af Ovids *Elskovskunsten*. Et par råd rigere gav vi os i kast med alt fra brætspilsetapeløb og beGÆRing til sanselig katalogisering af efteråret. Nye og gamle venner dannede kreds om lindetræet i gården i et efterårsritual, der åbnede festen med et brag efterfulgt af smagseksplosioner fra det uovertrufne højskolekøkken. E19 styrede DJ-pulten med hård hånd, så sveden dryppede, og hjerterne bankede i takt. Søndag kunne vi synge farvel med folkemusisk morgensang med Thorbjørn som kapelmester på cello akkompagneret af elever fra E19 på klaver, guitar, trompet og tværfløjte.

Sveden var knap tørret af panden, før vi i december fik en tidlig julegave indpakket i Testrup-solgul fra årsskriftet. Nogle trodsede kulden og fik det helt friskt fra trykken til decembersangaften på Ehlers Kollegium. Det var med stor begejstring, folk mellem højskolesange og pebernødder bladrede de mange kunstfærdige sider med store og små tanker igennem. På lidt over 100 sider formåede årsskriftsredaktionen at indkapsle stemningen af Testrup Højskole og minde os

om, hvorfor vi i foreningen bliver ved med at lave højskole sammen.

Særligt i år, hvor vi ikke har kunnet mødes på Testrup Højskole, har det været utrolig vigtigt for mig at kunne trække det lille gule hæfte frem og tænke tilbage på alt det, der faktisk er sket, selvom det ikke lige er i år, det er sket. Jeg ser frem til at læse dette års årsskrift og få et indblik i, hvad der har rørt sig på skolen og hjemmekontorerne, i Testrup-hjerner og -hjerter i en tid, hvor vi ikke har haft samme mulighed for at give hinandens tanker luft under vingerne. Tak til Nikolaj Stilling, Anna Wittenkamp Rich, Björk Mo van Dijk, Anna Aznar Jensen, Nina Rågård, Sara Kirstine Ørnstrup og Emma Iben Sahl Frederiksen for det enorme arbejde, I lægger i årsskriftet.

Og så til alt det, der ikke blev

På forårsweekenden 2020 skulle vi have dyrket temaet BIGGER IS BETTER. Det kan ske, at Besty besidder særlige, profetiske evner, for vi fik i sandhed lov at dyrke dette tema. Vi blev i marts ramt af noget, der var større end os, større end forårsweekenden 2020, vi blev ramt af en pandemi, og alle landets højskoler lukkede ned. Kæmpe brætspil blev erstattet af haste-Zoom-møder og forsamlingsforbud, der umuliggjorde forårsweekenden. Vi håbede, det ikke ville vare så længe, før vi sås igen. Så vi begyndte at planlægge Auguku, forsigtigt og med udskudte deadlines. De fleste sommerkurser på Testrup Højskole blev aflyst, mens vi kæmpede for at holde håbet om det Auguku, vi alle trængte til, i live. Til sidst var der ikke andet for end også at aflyse Auguku og elevmødet i august. Tredje gang er lykkens gang, tænkte vi, og omdannede den planlagte efterårsweekend til et ekstraordinært elevmøde 2020 2.0. Der blev lagt planer for, hvordan man kunne lave coronasikre workshops og en festmiddag med behørig afstand. E20 fik planlagt en tur ud af huset, så vi kunne holde os inden for forsamlingsforbuddet på 100 personer, og "er du i risikogruppe" blev et punkt, der skulle besvares ved billetkøb. Billetterne, der normalt bliver revet væk, blev købt så langsomt, at vi et kort øjeblik frygtede, at vores nye billetsystem nu også var begyndt at crashe. Smitten steg i Aarhus, smitten steg i København, forsamlingsforbuddet blev sænket til 50 personer, og så gik al luften af ballonen. Næsten da – for det er jo faktisk lykkedes at lave en fysisk generalforsamling 2020 på mini-elevmødet 3.0. Ikke på Testrup, men i nye rammer i København. Generalforsamlingen er måske ikke det, folk normalt tænker på som det vigtigste på året i foreningen, selvom den faktisk er grundlaget for hele vores eksistens. I år er den særlig vigtig. I år bliver den, sandsynligvis, vores eneste fysiske arrangement, vores eneste mulighed for at være i samme rum og mærke, at vi stadig er her. Sammen. For selvom pandemien raser, så er vi en forening på over 1600 medlemmer, og vi skal have valgt nye ind i Besty, så bestyrelsesarbejdet kan fortsætte, uanset hvilke vilkår vi får for elevforeningsarbejdet i 2021.

Og hvem skal så tage hånd om, at vi får det bedste ud af vores fællesskab i 2021? Björk, Nanna, Ida og Andreas sidder frem til næste år, og vi har desuden budt Rasmus Dyrvig Henriksen, der engang i tidernes morgen sad i Besty, velkommen som vores nye lærerrepræsentant. Det næste år bliver sikkert også et mærkeligt foreningsår, og det kommer til at kræve lidt ekstra energi at planlægge nye ting med tanken om mulige aflysninger i baghovedet. Det, er jeg sikker på, skal nok lykkes, særligt med de nye kræfter, vi forhåbentligt får valgt ind i dag. Jeg genopstiller, mens Andrea Ohrt, Asta Ingemann Jensen og Hans Kappel Skau ikke gør.

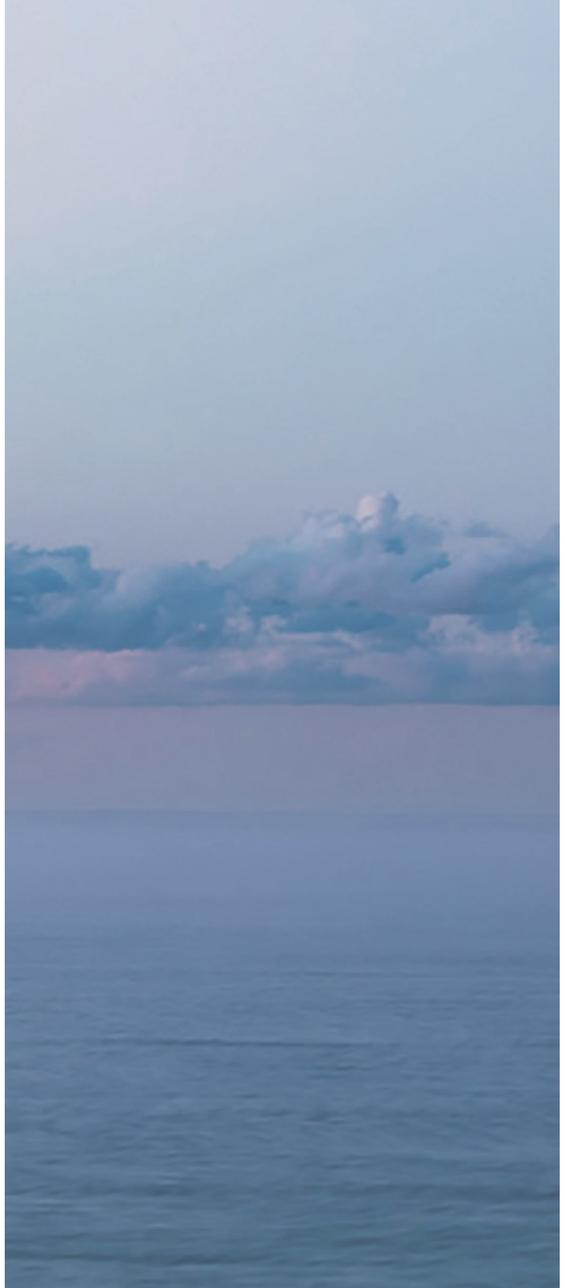

> "
>
> På trods af afstande er jeg det sidste år gang på gang blevet bekræftet i, hvor kærlig og særlig en forening vi er.

Andrea, du har været vores ordstyrer nummer et. Du indførte håndtegn direkte importeret fra USA for at lette kommunikationen ved møderne og havde altid det forkromede overblik over talerlisten og busbestillinger. Selvom du nu skal bruge din energi på andre projekter, har jeg en fornemmelse af og et håb om, at du kommer igen som workshoplærer, for dine idéer er uendelige, og du formår at skabe en stemning og et rum som ingen anden.

Asta, du har været den dejligste at dele forpersonsposten med. Tak for sparring og for at løfte opgaverne med mig. Du formår at slå koldt vand i blodet, selv når epidemien truer generalforsamlingen. Selvom du måske har følt, at du var lidt for gammel til stadig at sidde i Besty, modbeviser du dig selv, når du danser med elever til solen står op, selvom resten af Besty har givet op. Held og lykke med voksenlivet og kom hurtigt tilbage.

Hans, du blev valgt ind på at bringe galskab til bordet, og det har du i den grad gjort. Du tør at tage chancer og tænke ud af boksen og udfordrer os, når vi får lyst til at gøre, som vi plejer. Du er handlekraftig, men du tør samtidig også stoppe op og ændre kurs, hvis det føles rigtigt. Du bakker op og bygger op. Det har været en fornøjelse at sidde til bords med dig de sidste to år. Nu er det polarisen, der får fornøjelsen af din galskab. Jeg glæder mig til at følge med og forhåbentligt høre vilde beretninger i foreningsregi om ikke alt for længe.

Hermed et kæmpe tak til jer alle tre for jeres arbejde for foreningen de sidste to år.

Vi er vant til at få vores foreningsidentitet bekræftet, når vi ses på forårsweekenden, efterårsweekenden, Elevmødet og Auguku. Vi møder de nye medlemmer af foreningen og får et indblik i, hvad Testrup Højskole indebærer i dag. På trods af afstande er jeg det sidste år gang på gang blevet bekræftet i, hvor kærlig og særlig en forening vi er.

Da højskolerne lukkede ned, oplevede jeg en dyb bekymring og sympati for eleverne på F20. Da sommerkurserne og til sidst også Auguku blev aflyst, blev det mødt med forståelse og opbakning fra foreningsmedlemmer, fordi folk sådan undte F/S20 at få den tabte tid tilbage.

Jeg synes, vi kan være utroligt stolte af, at være en forening på en højskole, hvor eleverne på de lange ophold er førsteprioritet, og hvor efterlivet er så stærkt, at der ikke er tvivl om, at vi ses igen, selvom vi må vente lidt længere end planlagt.

På Testrup Højskole er "efterlivet" for mange

mindst lige så vigtigt som det lange ophold. På forårsweekenden og efterårsweekenden plejer man som elev at få et indblik i, og en forståelse for, hvordan det kan være, at tidligere elever bliver ved med at vende tilbage til Testrup. Det indblik har F20 og E20 til gode. Af den grund, besluttede vi i Besty i foråret at give alle fra F20 et års gratis medlemskab i elevforeningen i håb om, at vi på den måde får lov at møde dem som gamle elever i stedet. 116 elever fra F20 har meldt sig ind i elevforeningen, så chancerne er gode.

Vores aflyste arrangementer kommer forhåbentligt igen, forhåbentligt allerede i 2021, og til den tid glæder vi os til at indhente alt det tabte med dobbelt op på det hele. Ellers er jeg sikker på, vi finder på andre forsvarlige måder at mødes på – som kan holde Testrup-ånden i live mellem os. For vi er blevet mindet om, hvad det er, vi går og savner, vi er blevet mindet om, at vi trives i fællesskabet, og fællesskabet trives kun i kraft af os.

Tak for ordet og på gensyn!

På generalforsamlingen blev tre nye personer valgt ind i elevforeningens bestyrelse og én person blev genvalgt. Bestyrelsen består nu af:

Dagmar Aller Jonasdottir, forperson
Björk Mo van Dijk, næstforperson
Andreas Gjerløv, sekretær
Nikolas Balslev, kasserer
Nanna Malene Ruus Jensen
Ida Selvejer Faaborg
Johannes Hesner Brandstrup
Nils Holm

indsæt billede fra årgangen

indsæt billede fra årgangen

Er Testrup for de lærde blot?

Af Jens Phillip Yazdani, E20

Onsdag og en uge frem ville der være hedebølge, så jeg på YR. Det holdt stik. Allerførste dag stod den på 27 grader i skyggen og om muligt endnu flere i foredragssalen, hvor forstander-Simon bød os velkommen. Vi starter med en sang. Ægte højskolestil. Og hvilket sangvalg! Nummer 89. En af mine yndlingssange, som jeg næsten kunne udenad fra min tid i elev- og studenterbevægelsen. *Er lyset for de lærde blot*.

Svaret skulle gerne være nej. Det er i al fald Grundtvigs pointe, når han skriver, at himlen under flere godt, at lys er himlens gave, og at dette lys er for alle sjæle. Det er oplysningens lys, han skriver om. Dannelsen. Det lys, højskolen skal sprede i folket. For selvom højskolen efterhånden har droppet sit præfiks, folke-, er det en del af idégrundlaget, som jo netop stammer fra (blandt andre) førnævnte herre.

Dette folk, disse alle, er ikke bare en abstraktion. I Grundtvigs tekst er de personificeret i bonden, med hvem solen står op. Den almindelige, jævne mand. I dag er vedkommende ikke bonde. Hvis man udelader svine-naboen og grøntsags-Bertel, findes bonden ikke længere. I hvert fald ikke demografisk. I dag er "den jævne mand" en kvindelig butiks- eller rengøringsassistent, hvis man ser på hvilke fag, der beskæftiger flest borgere i Danmark. Og så må vi gentage Grundtvigs spørgsmål, men i vores tid og i relation til højskolernes opgave for folkeoplysningen: *Er lyset for de lærde blot?*

Allerede inden velkomsten i foredragssalen havde jeg ved et tilfælde overhørt en samtale under lindetræets skygge i gården om, hvad en af mine medelevers mor arbejdede som. Hun var såmænd biskop. Og det var skægt at høre, for den anden part i samtalen kunne så fortælle, hvordan han havde færdedes i hendes hjem. Hans onkel var nemlig den tidligere biskop. En fornemmelse ulmede. Ikke med det samme. Dér skinnede solen bare, samtalen flød i takt med kaffen, og jeg kunne relatere til det. Min moster er nemlig præst.

Den kom alligevel snigende, følelsen af at være en klassemæssig *intruder* i højskolefællesskabet. Måske var det, mens vi sang? Måske var det, da vi begyndte at lære hinanden at kende? En har en far, der er prominent jazzmusiker. En har lægeforældre. En er af decideret økonomslægt. Min far er iransk flygtning, der arbejder som SOSU, mens min mor for nylig blev kandidat i pædagogik i en alder af 55, men trods det fortsætter sit arbejde som sygeplejerske. Eller også var det, da vi begyndte at spille musik? "Arh, jeg har da slået lidt på tromme, da jeg var yngre." Og bumbada-bum, hurtigere end et *drumfill*, sad han og *bangede* på trommerne, så man skulle tro, det var hans kald i livet. Jeg stod måbende tilbage. Havde egentligt tænkt mig selv som trommeslager. "Du kan sgu da spille trommer, hvad fabler du om!?" konfronterede jeg ham rosende. "Jaehh, lidt; min lillebror spiller, så vi havde et trommesæt i kælderen, hvor jeg kunne øve mig. Men egentligt spiller jeg bass. Og guitar." Nå ja. Det kan han også. Og storebror er snart konservatorieuddannet violinist.

Mit ærinde er ikke at selvproletarisere mig. Jeg vil ikke fremstå som en opkomling med mindreværdskomplekser, fordi mit oppustede ego ikke holder til folks faktiske talent. Det her er ikke et forsøg på selvhævdelse – eller det modsatte.

Jeg kommer også fra et hjem med klaver. Min storesøster arvede min morfars violiner, da han døde. Og hun øvede på dem, til mine ører blødte (vordende violinister skal helst holdes i enrum). Jeg selv gav hele blokken hovedpine. Mine forældre var ikke bare støttende, men opfordrende; vi skulle også kultiveres. En juleaften lå min gave ikke under træet, men stod oppe på værelset. Et fucking trommesæt! Hvor længe tror I, at det holdt i en almen bolig, der delte vægge med 17 andre lejligheder?

Nuvel, mit elendige trommespil skal ikke undskyldes med boligsituationen i min barndom, men alligevel: selvfølgelig udgør ens baggrund en faktor for, hvem der kan hvad. Og *bare* kan, som en selvfølge, som 'lidt slåen på tromme', men 'ikke noget specielt'. Som *bare* kender hele Inger Christensens forfatterskab indefra og faktisk forstår det smukke i fransk avantgardistisk systemdigtning. Som *bare* synger med – og rent ovenikøbet – på højskolesangene.

Det her essay handler ikke om mig. Og så alligevel. Jeg sidder jo for pokker selv og skriver det for Danmarks fineste højskoles årsskrift. Jeg kan mine litterære referencer, mine jazz-standarder på klaveret, og Københavns overbiskop har personligt skamrost en prædiken, jeg engang holdt i Sct. Thomas Kirken på Frederiksberg. Det her essay handler heller ikke om mine medelever. De fejler intet og er fantastisk skønne mennesker. Det her essay handler om alle de andre, der ikke kan følge med; dem, der måske ikke engang for alvor bydes velkommen. Dem, for hvem folkehøjskolen ikke føles som et naturligt fællesskab, selvom de udgør netop "det jævne folk", som skolerne i sin tid blev stiftet for.

Sidste år var jeg i Sverige med mine universitetskammerater fra mellemøststudier. Lauras familie ejede en ødegård dybt oppe i Sverige-demokratisk land. Det var ren idyl. Lige ned til en stor, dyb skovsø, som vi skiftevis badede og sejlede kano i. Solen skinnede. Nick lavede kebab over grillen til os den ene dag, jeg lavede bāghāli polo med laks og tahdig den næste. Og *soundboksen* spillede, mens øllene røg ned. Fryd og fornøjelse.

> **(...) i dette øjeblik, var al hans valuta ugyldig. Den havde ingen markedsværdi på højskole-åndens børs.**

Indtil Sankthansaften. Laura havde været på højskole. Det havde Terese også. Og Nicks kæreste Isa tilmed. Men Nick selv havde ikke. Begge hans forældre er fra Iran, hans far er mekaniker, og jeg aner ikke, hvad hans mor laver. Men jeg har en anelse om, hvad der fandt sted rundt om bålet den aften. Da kvinderne fandt højskolesangene frem fra den mentale gemmer og begyndte at synge for, og vi andre stemte så godt i, som vores danske opvækst nu engang tillod os, sad Nick helt tavs og så ind i flammerne. Han kendte hverken tekst eller melodi. Ikke engang på et minimumsniveau, hvor han kunne fake-nynne med ligesom på *floor*, eller i det mindste blot nyde situationen. Han var tydeligt utilpas.

Og Nick er altså en universitetsstuderende med 12-taller på stribe, der foruden dansk taler fransk, persisk og arabisk. Han er det mest dannede menneske, jeg kender. Men i denne situation, i dette øjeblik, var al hans valuta ugyldig. Den havde ingen markedsværdi på højskoleåndens børs.

Havde Nicks søster siddet der i stedet, havde aftenen udspillet sig anderledes. Vi havde tidligere grinet meget over, at hun i sin tid fik et "etnisk stipendium" til en højskole. Nick forklarede, hvordan hun havde skrevet en perfekt fondsansøgning: "Jeg er en ung, etnisk kvinde fra blokken – gi' mig noget dannelse!" og straks fået opholdet betalt af en velmenende velgører. Det *var* ret sjovt. Jeg spekulerede på, om jeg mon kunne lave et lignende trick. Rygtet vil vide, at Mahamad gjorde noget tilsvarende. Jeg mindes i hvert fald, at han grinende fortalte mig det over en øl med en fælles kammerat på Karrusellen. I dag studerer han statskundskab og er debatredaktørassistent på Information. Og Nicks søster er netop begyndt på det rytmiske musikkonservatorium i København.

Måske virkede det etniske stipendium åndssvagt. Men måske virkede det faktisk. Måske havde – og har – det også sin berettigelse. Både for den unge, der modtager det og derved får del i højskoleverdenen. Og for højskoleverdenen, der får del i den unge, som de ellers var gået glip af – og derved også det folk, som højskolen er til for. Men måske er det ikke nok. Måske er det et plaster på et kødsår, der mere grundlæggende gør krav på en amputation eller i hvert fald et større kirurgisk indgreb.

Jeg har nemlig tilladt mig også at gå en kende videnskabeligt til værks, og derfor har

jeg på E20 begået en vaskeægte *spørgeskemaundersøgelse*. Den viser – trommehvirvel – at det klassemæssige misforhold er væsentligt mere fundamentalt end blot en håndfuld etnisk-universitære elever, som på dette hold udgøres af mig og et par andre mørklødede, men intellektuelle, homies.

Her på Testrup har 98 procent af eleverne færdiggjort en gymnasial uddannelse. I samfundet generelt er det i en jævnaldrende ungdomsårgang 71 procent. Blandt alle studenterne herude regner 91 procent med at læse en lang videregående uddannelse på universitet, eller for et lille mindretal, eventuelt en kunstnerisk uddannelse. I samfundet generelt gør det sig tilsvarende gældende for omkring 28 procent. Måske er der mange, som også vil gøre deres forældre kunsten efter og lave en ph.d. I hvert fald har over hver tiende elev herude forældre med en ph.d.-grad eller derover, sammenlignet med samfundet generelt, hvor en ph.d. kun er cirka hver 100. person forundt.

Er lyset for de lærde blot? På Testrup tyder noget på det.

Her inviteres der til bacheloraften, men der er intet svendestykke at skue. Her omtales den videre færd i livet, af ansatte såvel som elever, naturligt som universitetet. Og her ligger det implicit, at man kommer fra et (ud)dannet hjem. Hvor er "folket" henne, kunne man med rette spørge. Hvor er SOSU-assistenternes sønner? Sygeplejerskerne in spe? Og alle de faglærte, vi hele tiden fabler om, mangler?

Ikke på Testrup Højskole i hvert fald. For Testrup er ikke en folkehøjskole; Testrup er et parallelsamfund. Ifølge Økonomi- og Indenrigsministeriet kendetegnes et sådant "*ved at være fysisk og mentalt isoleret fra det øvrige samfund og følge egne normer og regler, uden nogen nævneværdig kontakt til det øvrige samfund og uden ønske om at blive en del af det øvrige samfund.*" Beskrivelsen passer. Hér skeler vi ikke til, hvad der foregår derude; her er vi os selv, i vores hyggelige højskoleboble.

Jeg havde faktisk glædet mig til for én gangs skyld selv at være en del af det bedre borgerskab. At være ét med mine åndsfæller. I gymnasiet gik jeg på Langkaer, hvor oplandets opkomlinge mødtes med ghettoens perkere. Mange af mine kammerater gik imidlertid på Katedralskolen. Og jeg følte mig til tider malplaceret. Hvorfor havde alle herude nok i deres lørdagsvagter i Bilka og nyindkøb fra Bestseller? Hvor var deres ambitioner for livet? Deres udlængsel og nysgerrighed og vilje til at stige op over hverdagens trivialiteter?

På Testrup ræsonnerede jeg mig frem til, at dér kunne længslen efter det store trives løsrevet fra livets trælse materialitet og afkoblet fra klassen. Men nu, hvor jeg er Testrup-elev, ser jeg, at den idé selvfølgelig var et fatamorgana. En febervildelse jeg fór i som en anden ørkenvandrende beduin, der længes så voldsomt efter et vandhul, at man opspinder det selv. Nu, hvor jeg sidder herude og synger i kor og spiller musik og skriver digte indser jeg, at det ikke er dette, dannelsen, lyset, er indlejret i.

Den almene dannelse er ikke kun kendetegnet ved undervisningens almene karakter; den er også kendetegnet ved, at denne undervisning gives alment, for helheden, for alle, for samfundet. Grundtvigs idealer lever i højskolens høje faglige indhold: kunst, litteratur, filosofi, musik, men er uddøde og forsvundne i deres konkrete form. I hvem, der delagtiggøres i dem.

> **(...) det er nu engang her, på Danmarks bedste højskole, at idealerne faktisk er så fine, at de er værd at kæmpe for realiseringen af.**

Problemet er altså ikke idealerne. Jeg agiterer ikke for en arbejderistisk højskolevending a la Socialdemokratiets kulturpolitik. Det er ikke lige vidt, om vi spiller håndbold eller studerer Kant; om vi tager på stadion eller i teateret; om vi læser kioskbaskende krimier eller Dostojevskij. Problemet er realiseringen af idealerne – eller manglen på samme. Problemet er, at disse idealer på Testrup er forbeholdt en kulturel overklasse, en lille elite – og dermed ikke kommer de bredere demografiske strøg til gode; det folk, Grundtvig talte om.

Her er ingen bønder. Men mange ph.d.-sønner. Her *er lyset for de lærde blot.* Og jeg tror, at Grundtvig ville have vendt sig en smule i sin grav, om han kendte til elevsammensætning på Testrup anno 2020. Jeg ved i hvert fald, at jeg sommetider får det en smule kvalmt, slet og ret, over at være i så indelukket og ensformigt et fællesskab – og det er desuagtet den ekstraordinært store mængde kaffe.

Med til historien hører det forhold, at Testrup ude i byen er kendt som *højskolernes Herlufsholm*. Det fortalte min gæstende skrivelærer fra et andet sted i højskoledanmark mig i hvert fald. For selvfølgelig ville situationen være anderledes, hvis jeg havde skrevet dette essay som elev på en idrætshøjskoles politiforberedende linje. Men jeg er nu engang Testrup-elev. Og det er nu engang her, på Danmarks bedste højskole, at idealerne faktisk er så fine, at de er værd at kæmpe for realiseringen af.

Derfor skal vi slutte håbefuldt. Klichéer fungerer fint til formålet. Det er efterår. Vi sidder ikke længere under lindetræet og drikker kaffe. Den er taget med indenfor, hvor vi skutter os i sofaerne og ser ud mod mørket, mens regnen trommer ihærdigt på vores ovenlysvinduer. Vintersolhverv nærmer sig. Og med det vores opholds endeligt. Men der kommer også et nyt hold. Forårsholdet. Og så vil lyset atter skinne. Men på hvilke elever?

Undervands- og analogfotografi af Victoria Iris, F20

#4

Alberte Skriver, E20

Jeg er taget på højskole for at finde mig selv. Det går indtil videre lettere end forventet, for her er mange, der ligner mig. Mange piger med pandehår, der mest har skrevet dagbog, og mange, der ligner de drenge, jeg kender, med ring i øret og hurtige hænder til beskeder og på floor. Mange at spejle sig i uden at blive for chokeret. På den måde behøver jeg ikke at ændre noget radikalt for at blive fuldendt og finde ind til den kerne, der normalt roterer omkring mig som en måne. Det er der noget beroligende i. Endelig at kunne give sig hen til de nære relationer med andre mig'er og lade sig omfavne af højskoleånden. Den er altid til stede her, uden at nogen helt præcist kan sætte ord på, hvordan denne ånd adskiller sig fra andre metafysiske væsner eller den almene fællesskabsfølelse. Men højskoleånden insisterer på at være unik. Under den præmis findes den måske i særligt højskoleagtige sætninger, som "jeg har tænkt mig at gå over og spille congas, imens jeg reciterer Strunge", som en elev rejste sig op og sagde efter aftensmaden i sidste uge. Og så havde han for resten bagefter tænkt sig at lave en nøgenjam, hvor han håbede, at nogen fra kunstlinjen ville komme og forevige ham i oliemaling. Stort bifald. Sådan en god idé var der ikke nogen, der havde haft siden ham den anden i sidste uge, der oprettede meningen-med-livet-udvalget, hvor de ville læse en masse ord af nogle gamle kloge mænd og efterfølgende spille den af. Det er måske frem for alt i sæden, at højskoleånden findes, for det er i sæden, at jeg bliver til os, når en der ligner mig foreviger mit højskoleophold på en tynd madras i hjørnet af Værksted 2.

Skolekredsens beretning

Af Margrethe Bogner,
formand for Testrup Højskoles skolekreds

Der er ingen tvivl om, at årene 2020 og 2021 aldrig vil gå i glemmebogen. Coronavirussen er ikke sådan at slippe af med, og den har i den grad påvirket os alle. Kendetegnende er ordene *udskudt* og *aflyst* – og de har bestemt også præget skolekredsen.

Vi havde inviteret til en anderledes generalforsamling søndag d. 29. marts med rundvisning på højskolen. Mange medlemmer har ikke set de herlige nye elevboliger og ikke mødt den nye viceforstander Rasmus Dyrvig Henriksen. De har måske heller ikke hørt forstander Simon Axøs visioner for og arbejdet med at udvikle Testrup Højskole, således at den stadig kan være én af de bedste og matche nutidens krav til en moderne og tidssvarende højskole. Vi havde i bestyrelsen glædet os til denne generalforsamling, ikke mindst fordi det kunne være en herlig mulighed for gode snakke og diskussioner med og iblandt deltagerne.

Men altså *udskudt* – og først hen i september blev det så muligt at holde generalforsamling, som blev koblet med et foredrag af Bo Lidegaard. Det så fint og lovende ud, men også her "drillede" coronaen. Det betød, at foredraget med Bo Lidegaard nu er skubbet til 2021. Men vejret var rimeligt, så kaffe og kage kunne indtages i tørvejr på højskolens gårdsplads, og det blev til nogle gode snakke hen over bordene.

Højskolen har ændret vedtægter, og skolekredsens vedtægter skal matche dette. Det betød, at der skulle afholdes en ekstraordinær generalforsamling til endelig vedtagelse af de nye vedtægter. Denne ekstra generalforsamling er nu afholdt. Vi havde regnet med at være på højskolen, men igen spændte corona ben for arrangementet. Efter en intens "eftersøgning" af et ledigt lokale meddelte Keld Schmidt-Møller, at han gerne ville lægge hus til. Endeligt er alle formaliteter og vedtægter

på plads – bestyrelsen er fuldtallig.
Vedtægtsændringen bestod i:

At §6 ændres fra:
Bestyrelsen vælger af sin midte tre medlemmer til den selvejende institution Testrup Højskole.

Og til:
Bestyrelsen vælger af sin midte to medlemmer til den selvejende institution Testrup Højskole og yderligere et medlem med interesse for skolen.

Bestyrelsens sammensætning er derfor ændret. Lars Erik Larsen er udtrådt, men indgår i højskolens bestyrelse, og Kurt Søe blev valgt som nyt bestyrelsesmedlem.

Anne Marie Meldgaard blev valgt som 1. suppleant i stedet for Kåre Christiansen, der ønskede at udtræde. Bortset fra disse ændringer er bestyrelsen uændret.

I skolekredsen er der nu 240 medlemmer, og det er en pæn fremgang fra sidste år – fra 168 til 240 medlemmer. At man nu kan melde sig ind via hjemmesiden, som for øvrigt har fået et nyt layout, har givetvis været medvirkende til flere medlemmer. En stor og aktiv skolekreds er ikke kun dejligt – det er også et must. Det er et lovkrav, at der skal være en skolekreds eller et repræsentantskab, som står bag skolens oprettelse og virksomhed. At vi har fået flere medlemmer betyder også, at der er flere "penge på bogen". Vi skal bestemt ikke være en "sparekasse". Sigtet er, at et eventuelt overskud skal komme højskolen til gode. Vi har i bestyrelsen for eksempel besluttet at donere indkøb af 100 nye højskolesangbøger, der udkommer i november 2020.

Mange danske digtere har beskrevet deres coronatid. Her et lille uddrag af et digt af Pia Tafdrup, som så flot beskriver både tiden men også håbet.

"Efter pandemi og lukning af landet
og meget omkring os
revet nådeløst itu
lever vi måske
anderledes opmærksomt.
Rækker ud
efter måneders tænkepause
med hjerte og rod
vågner vi måske
når Covid-19 driver over
med vished om, at der er nye veje
at gå, foden er allerede løftet."
(uddrag: Pia Tafdrup *Flagermuseffekten*)

Tak for god opbakning i 2020. Vi ser frem til at se rigtigt mange i 2021.

På bestyrelsens vegne
Margrethe Bogner,
formand

Filosofi i coronaens tid

Af Tobias Hjertmann Laursen,
underviser på filosofilinjen
og cand.mag. i filosofi

Under coronaepidemien har filosofferne ikke holdt sig tilbage med analyser af tidens revolutionære og eksistentielle muligheder. Det er dog en helt anden og noget mere pessimistisk analyse, der har fanget min opmærksomhed. Noget har ramt mig i kritikken fra den italienske filosof, Giorgio Agamben, som i sit coronaindspark skriver om politikeres magtanvendelser under epidemien. Eller måske er det rettere den filosofiske shitstorm, som Agambens kritik blev mødt med, der har ramt mig. Det vakte en mistanke hos mig, at reaktionerne var så voldsomme og entydige, som de var, under overskrifter som *Teoriens elendighed* og *Forget about Agamben*. Her må jeg vist hellere indrømme en personlig svaghed. Jeg har en for mig selv ikke fuldstændig afklaret, instinktiv reaktion, når jeg oplever en bred, offentlig konsensus om den "rigtige" mening. Det er et bidende indre skrig (der indbilder sig at være filosofisk, selvom det uden tvivl er styret af en fuldstændig ureflekteret automatik), som siger: "nej, nej, nej – det er for nemt!". Den bedste handling for fællesskabet er ikke altid den handling, man selv forstår bedst. Det bedste for nogen er det værste for andre, og det bedste på kort sigt er ikke nødvendigvis det bedste på lang sigt. Med andre ord: der er ikke noget "det bedste".

Min mistanke er, at Agambens filosofiske erkendelser er svære at sluge, fordi de byder os at handle på en måde, vi ikke har lyst til. At filosofien i Agambens tilfælde går imod vores idé om "det rigtige". I stedet for at erkende problemet – at filosofiens indsigter ikke giver os et entydigt svar på, hvordan vi skal handle så er det nemmere at afvise de sandheder, som ikke stemmer overens med vores moralske kompas.

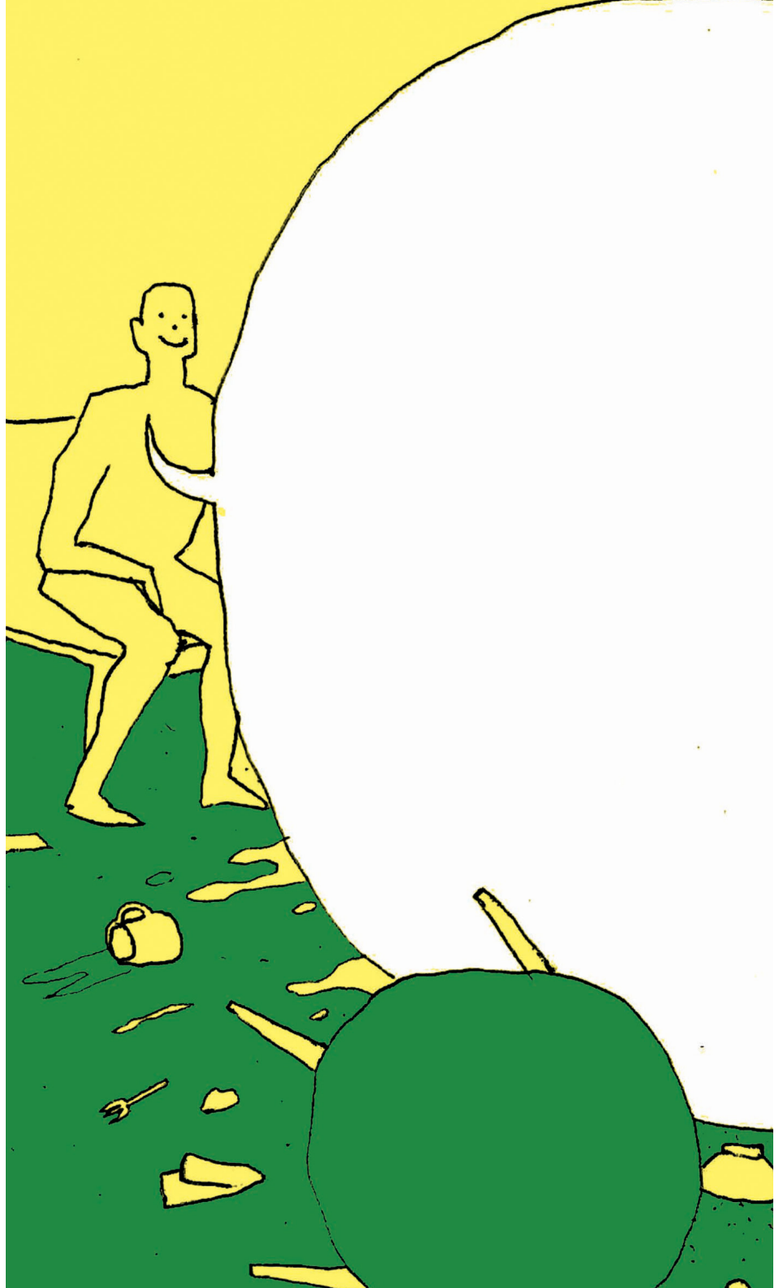

> "Den bedste handling for fællesskabet er ikke altid den handling, man selv forstår bedst (...)

Agambens kritik af undtagelsestilstande

Agamben er i de sidste 25 år blevet kendt for at skrive om den suveræne magt og det nøgne liv. Den suveræne magt kommer blandt andet til udtryk i *undtagelsestilstanden* som et politisk redskab. Undtagelsestilstanden er, ifølge Agamben, blevet en normal måde at regere på. Krigen mod terror står som et af de klareste eksempler. Basale rettigheder tilsidesættes til fordel for ekstraordinære beføjelser i kampen mod terroristerne: tortur og fængsling uden rettergang på Guantanamo for eksempel.

Under undtagelsestilstanden er mennesket afklædt alle dets værdier og rettigheder. Der er ikke andet tilbage end det, som Agamben kalder for det *nøgne* liv. Det vil sige det menneske, der ikke har anden værdi end det blotte, biologiske liv. Et liv, som ikke kan gøre krav på noget, og som kan ødelægges uden retslige følger. Et andet eksempel på et nøgent liv er vor tids flygtninge. Statsløse er de fanget på Middelhavet uden rettigheder, og mange dør uden retslige følger. Kystvagter må ikke redde dem; de er blevet påbudt at lade dem drukne.

Et af de grundlæggende juridiske problemer ved undtagelsestilstanden er spørgsmålet om, hvornår den er berettiget. Skellet mellem undtagelse og normalitet, krig og fred bliver efterhånden mere og mere sløret. I krigen mod terror for eksempel er krigen blevet en permanent tilstand, fordi undtagelsestilstandens magtbeføjelser følger med.

For Agamben er det intet tilfælde, at politikernes "kamp" mod corona er fyldt med krigsretorik, fordi krigen retfærdiggør, at basale rettigheder fratages mennesket. Også i krigen

mod corona er mennesket reduceret til det nøgne liv. Livet uden anden værdi end dets værdi som biomasse, altså det kvantificerbare liv. Kvalitative værdier som forsamlingsrettigheder eller krammets fysiske nærvær kan ikke måle sig med det nøgne liv. Ingen værdier er tilsyneladende fredede i forhold til politikernes mål: at holde dods*tallet* nede. Livet har værdi som tal.

Hvad filosofien (ikke) kan bruges til

Agambens bidrag til coronadebatten mødte som nævnt massiv modstand. Det var på den ene side hans nedtoning af epidemiens alvor tilbage i februar, der fremkaldte den stærke reaktion. På den anden side var den filosofiske kerne i modstanden både herhjemme og i udlandet den, at Agamben anvendte sin teori forkert. At teorien om undtagelsestilstand og det nøgne liv måske nok giver mening i mange af hans analyser, men her går han for vidt. Teorien anvendes steder, hvor den ikke hører hjemme.

Men hvem afgør, hvornår en teori er passende? Er en beskrivelse af vor tids samfund kun sand i de tilfælde, hvor den gnidningsfrit glider ind i vores politiske verdensbillede? Måske er det en langt større trussel mod sandheden, at de filosofiske teorier tilpasser sine analyser den "rigtige" mening. Hvis undtagelsestilstanden bliver brugt i terrorpolitik og flygtningepolitik, så er det da endnu tydeligere, at den bliver brugt i coronapolitik – også selvom det er sværere at fordømme den sidste end de to første.

Agambens analyse af coronaepidemien viser os, at vi lever i kontrollens tidsalder, hvor frygtens modsvar altid er kontrol. Uanset om det er frygten for terrorisme, for flygtninge eller for corona, så er det den samme måde, vi håndterer den på. Det politiske svar på frygt er kontrol. Eller rettere, og mere bekymrende: i Agambens udlægning er frygten et politisk redskab til at opnå kontrol. Det er muligvis ikke nogen bevidst politisk strategi, men det er tidens grundlæggende måde at gøre tingene på. Det vil sige vor tids metafysik.

Jeg er skræmt af den tid, jeg lever i. Et politisk slogan om "sammenhold på afstand" minder mig mest af alt om den dystopiske propaganda i George Orwells *1984*: *"KRIG ER FRED. FRIHED ER SLAVERI. UVIDENHED ER STYRKE."* Der er ikke noget sammenhold i de mistænksomme blikke over masken i supermarkedet. De mennesker, der udgør min smittefare, er blevet mine fjender. Teknologiens muligheder for at fjerne afstanden mellem mennesker, skaber ikke et egentligt nærvær – men et pseudonærvær, et afstandsnærvær. Afstanden er praktisk, men den er også kold. Den er (måske) politisk nødvendig, men åbner samtidig for muligheden af et velordnet, umenneskeligt system.

Det mest skræmmende tidspunkt i denne coronaens tid var for mig på den dag, hvor Mette Frederiksen på et pressemøde højt og tydeligt pointerede: "Verden bliver aldrig den samme". Restriktionerne er kommet for at blive – om ikke som realitet, så som politikernes vedvarende mulighed. Men også som et normativt ekko fra en tid, hvor afstanden viste sig

> "Agambens analyse af coronaepidemien viser os, at vi lever i kontrollens tidsalder, hvor frygtens modsvar altid er kontrol.

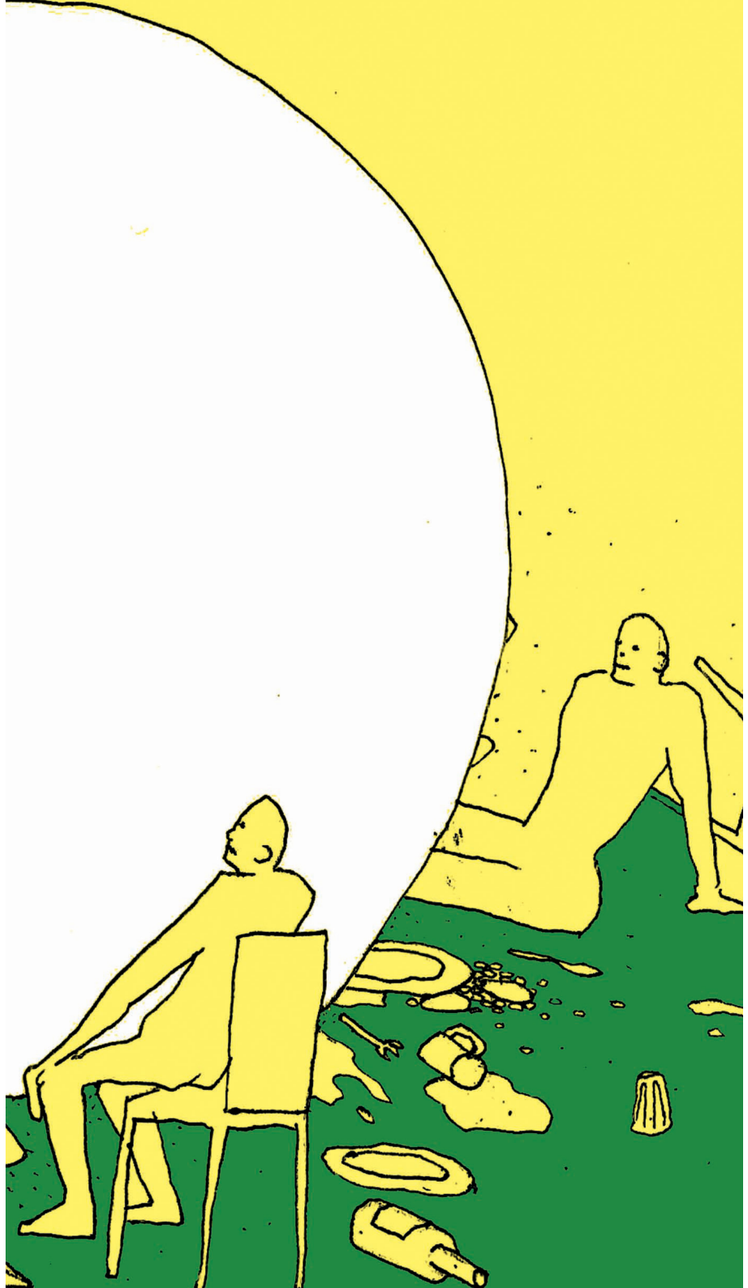

praktisk. For eksempel er venlighedens inkarnation, håndtrykket, måske ved at blive afløst af en mindre tillidsfuld venlighed: en hilsen på afstand. Teknologien er kommet for at blive – på universiteterne for eksempel, så man ikke længere behøver at være fysisk tilstede for at blive undervist. Ikke noget problem for den type læring, der kan eksamineres, men et kæmpe problem for den type læring, der tvetydigt taler til den personlige erfaring. Med andre ord ikke noget problem for systemet, men et kæmpe problem for tænkningen.

Et splittet liv

Lad mig runde af med endnu en indrømmelse. På trods af alle mine filosofiske bekymringer og på trods af den insisterende indre modstand mod konsensus – så kunne jeg trods alt alligevel ikke ønske mig en anden politisk kurs. Og det er min splittelse: filosoffens gysen på den ene side og på den anden side den demokratiske borgers og familiefarens betryggende vished om vores samfunds evne til at organisere sig i et system, der holder epidemien under kontrol.

Filosofien er ikke til for at forene mit splittede liv. Den tilbyder mig ikke *svaret*, hvori alle overbevisninger pludselig har fundet sit system. Ve den der tror, at filosoffen er en god politiker (men det gør hende ikke til nogen dårlig filosof).

Hvad er det naturen kan?

Af Nikolaj Voldum Ahlburg, underviser i fagene i friluftsliv og gå, cand.scient i biologi og uddannet friluftvejleder

“

(...)
begejstring,
kontrast,
perspektiv,
sanselighed,
ro,
forundring,
fællesskab,
stabilitet og
nærvær.

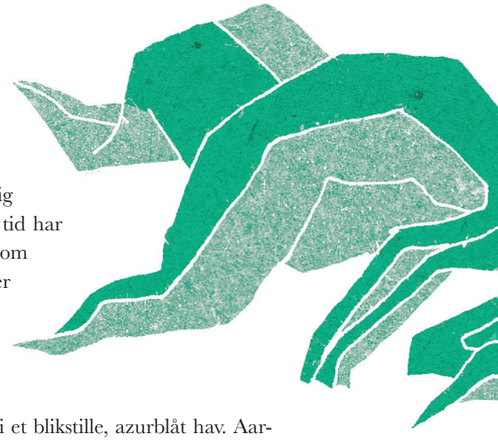

Jeg sidder i min taglejlighed under taget i et stort rødt murstenshus.

Ud ad vinduet lige frem for mig kan jeg se ind i Risskov. Skovbunden er fuldstændig grøn. Fuld af ramsløg, som i den sidste tid har fyldt luften med den velkendte løglugt, som vender tilbage hvert forår. De unge træer står på spring med store knopper, som gradvist folder sig ud og gør plads til dette års skud og blade.

I vinduet til venstre spiller solens stråler i et blikstille, azurblåt hav. Aarhusbugten står klar og rolig, og i horisonten ligger Helgenæs med sine stejle skrænter og kuperede landskab.

Huset ligger i en kile mellem skov og hav, og når jeg sidder her i stuen med den helt fantastiske udsigt, så kan jeg godt føle mig heldig. For tænk at have naturen så tæt på i denne coronatid. Midt i det her forårsvejr, som nu i fire uger har givet os blå himmel og varme vinde. Man skulle næsten tro, at der var en eller anden højere magt, som alligevel følte at corona var en lidt for skrap behandling, og nu har givet os vejret som et lille plaster derpå.

Jeg føler mig heldig, fordi naturen er en fuldstændig uundværlig del i mit liv, og jeg kan slet ikke forestille mig, hvor ubehageligt og trangt det må have været at sidde isoleret i byerne under corona uden adgang til natur. Udsigten fra mit vindue, mine mange badeture i havet og vandringer i skoven har været helt afgørende for, at jeg er kommet godt igennem corona.

Jeg har haft meget tid til at tænke. Derfor har jeg funderet over, hvad det er naturen kan? Hvad er det, der gør den så essentiel for mig og så mange andre, og hvorfor er det, vi søger den så meget mere i denne krisetid?

Tankerne er blevet til ni ord, som tilsammen fanger betydningen af naturen for mig, og hvordan den understøtter mit åndsliv, mine holdninger og værdier, min kropslige tilstedeværelse og mit velbefindende: begejstring, kontrast, perspektiv, sanselighed, ro, forundring, fællesskab, stabilitet og nærvær. Dem kan du læse om her.

Begejstring

Naturen er på mange måder ukontrollerbar og uforudsigelig for os mennesker. Det er ikke til at vide, hvad der kommer til at ske, når man begiver sig afsted ud i naturen, og det er meget stimulerende. Uanset hvor godt jeg kender et naturområde, kan det fortsat overraske mig og skabe en spontan begejstring i mig, som jeg ikke får mange andre steder i mit liv. En begejstring over mødet med et nysgerrigt egern eller en natugle ved skumringstid. En begejstring over størrelsen på et gammelt egetræ eller intensiteten af gærdesmuttens sang en morgen. En begejstring over livet og alle de organismer, som gennem milliarder af års evolutionshistorie er blevet formet i det, og som nu er lige her omkring mig i dette øjeblik. Det er den rene magi.

Kontrast

Jeg har en varm, tryg lejlighed. Jeg har al den mad, jeg kan spise, og jeg kan sove længe i weekenderne. Alle mine basale behov er mere eller mindre konstant dækket året rundt, hvilket gør, at jeg ofte glemmer, hvor godt jeg har det. Det bliver til en normalitet. Naturen får mig til at indse den luksus, jeg lever i, ved at udsætte mig og min krop for det modsatte. Ved at give mit liv kontrast. I naturen bliver jeg våd, når det regner. Jeg bliver kold, når det blæser, jeg bliver sulten og træt efter en lang dags vandring. Aldrig har maden smagt så godt som efter en hel dag i skoven. Aldrig har et varmt bad føltes så luksuriøst som efter en lang gåtur i slud og regn.

Perspektiv

Når jeg opholder mig i naturen, og på den måde får hverdagen lidt på afstand, begynder jeg ret hurtigt at tænke anderledes. Jeg får et andet perspektiv på mit liv. Mit hoved bliver sat fri fra de normale tankemønstre, de faste rammer, og pludselig er det som om, jeg kan se klart. Alt det, der bekymrer mig i min hverdag, såsom karriere, penge, ting og min telefon, bliver fuldstændig ligegyldigt og på mange måder overflødigt. Det, der fremstår som værdifuldt, det, der gør mig lykkelig, bliver det simple og nære. En slurk koldt vand, en mundfuld brød, et åbent landskab, en solstråle, at være i nuet, i nærværet med mine venner og familie.

Sanselighed

Min hverdag kræver fokus. Fokus på arbejde, fokus, når jeg transporterer mig fra a til b, og fokus, når jeg ordner ting på min computer. Den opmærksomhed, det kræver, gør, at jeg oplever en form for tunnelsyn, hvor jeg ikke ænser særlig mange ting omkring mig. Jeg lukker ned for mine sanser for at koncentrere mig om den opgave, der ligger foran mig. Især når det gælder om at transportere mig gennem byen med al dens larm. Naturen

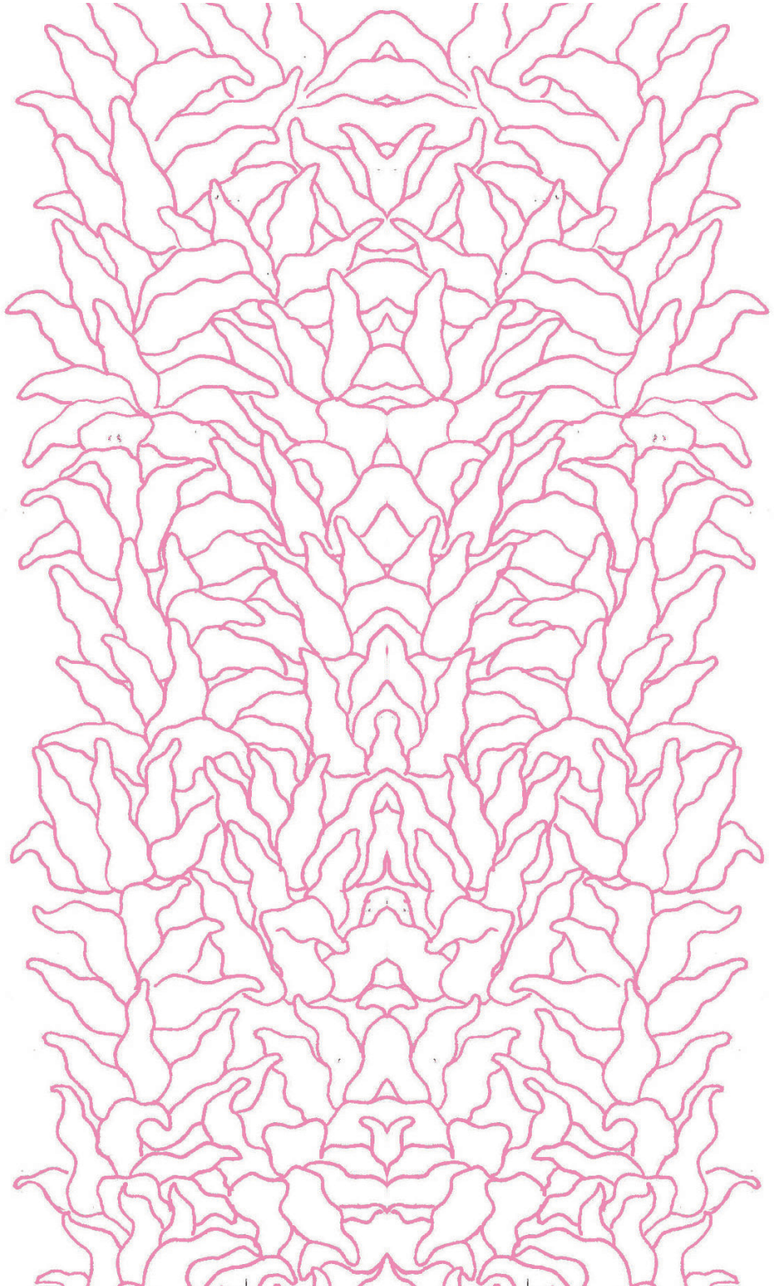

sætter mine sanser fri til at følge de indtryk, der kommer; lyden af et egern der hopper hurtigt over skovbunden, duften af røg fra et bål i nærheden, følelsen af solen på ansigt og synet af et gammelt forvredet egetræ. Den spontane opmærksomhed giver mig en umiddelbar glæde over de ting, jeg sanser, og danner et kropsligt anker, som holder mig fast i nuet.

Ro

Jeg bor i byen. Midt i byen, hvor der er biler og mennesker overalt omkring mig hver eneste gang, jeg går ud af døren. I lange perioder kan jeg godt glemme, hvor meget al den larm stresser mig og gør mig urolig. Jeg slår mit hoved fra og kører nogle gange på i flere uger i streg uden at mærke efter. Men når jeg endelig træder ud af rutinen og finder tiden til en tur i skoven, så kan jeg mærke den. Larmen har ophobet sig i mig og sidder nu som en knude i mit bryst. En anspændthed som, uden at jeg har bemærket det, har sneget sig ind. I mødet med stilheden brister den, mine skuldre falder ti centimeter ned, og mine sanser vækkes og modtager roen. Først som en stille susen for ørene og senere som en frisk vind, der jager skyerne på flugt.

Forundring

Jeg er meget naturvidenskabeligt indrettet i mit hoved. Jeg tror ikke på, at der er mere mellem himmel og jord. Jeg tror ikke på ånder, energier eller liv efter døden. Alligevel føler jeg ikke, at mit liv er fattigt, selvom nogen sikkert ville tænke det. For naturen indeholder så mange mysterier, så mange fascinerende historier og smukke scenerier, at jeg ikke har brug for mere. Der er uendeligt meget at forundres og begejstres over, hvis bare man har et nysgerrigt og åbent sind og øjne, der kan se. Jeg forundres over den storslåede bjergtinde i horisonten, over havets voldsomhed, fuglenes træk mod syd, træernes svajen og det lille græsstrå ved min fod. Jeg forundres og føler, at livet er smukt og meningsfuldt.

Fællesskab

For mig findes der ikke et rum, der er mere trygt end naturen, og jeg oplever, at vi er mange, der har det sådan. Pulsen falder, tankerne klares, og man slapper af. Man bliver mere nærværende og mindre tilbøjelig til at lade sig forstyrre. De ydre facader skrælles bort, og vores udseende bliver mindre vigtigt, specielt om vinteren, fordi vi alligevel alle ligner michelinmænd i vores store jakker og termobukser. Det er det ideelle udgangspunkt for at møde nye mennesker og for at have gode, utvungne samtaler. I løbet af en enkelt aften omkring et bål i skoven kan en gruppe mennesker gå fra at være totalt fremmede til at åbne op over for hinanden i en sådan grad, at det ellers kun er deres nærmeste familie og venner, der oplever en sådan åbenhed fra dem. Jeg har oplevet det ske utallige gange.

Stabilitet

Selvom jeg som biolog er bevidst om naturens foranderlighed og forstår dele af den dynamik, der over hundreder og tusinder af år er med til at forme og omforme økosystemerne, så sker forandringer set med menneskeøjne over meget lang tid og får naturen til at virke uforanderlig. Således fremstår den som noget stabilt og fast i livet. Noget kontinuerligt, som skaber tryghed på grund af visheden om, at det hele nok skal gå. I morgen vil havet fortsat være fyldt af fisk, skoven vil være fuld af træer, og himlen vil være blå. Sådan har det været i mange mange generationer.

Nærvær

Jeg befinder mig relativt sjældent i nuet. Jeg befinder mig som regel et eller andet sted i fortiden i gang med at analysere en eller anden situation eller i fremtiden i færd med at planlægge den. Jeg er omgivet af skærme, som konstant trækker mine tanker væk fra det sted, hvor jeg befinder mig og væk fra de mennesker, jeg er sammen med. Det er en generel tendens ikke blot i mit liv, men i de flestes liv. Der er ikke mange øjeblikke med rent nærvær tilbage i den hverdag, vi har indrettet for os selv. Det eneste virkelige helle for mig, det eneste sted hvor jeg altid oplever nærvær, er, når jeg færdes i naturen. Den får mit hoved til at falde til ro, idet tankerne erstattes af sanselige indtryk, og resten bliver til stilhed.

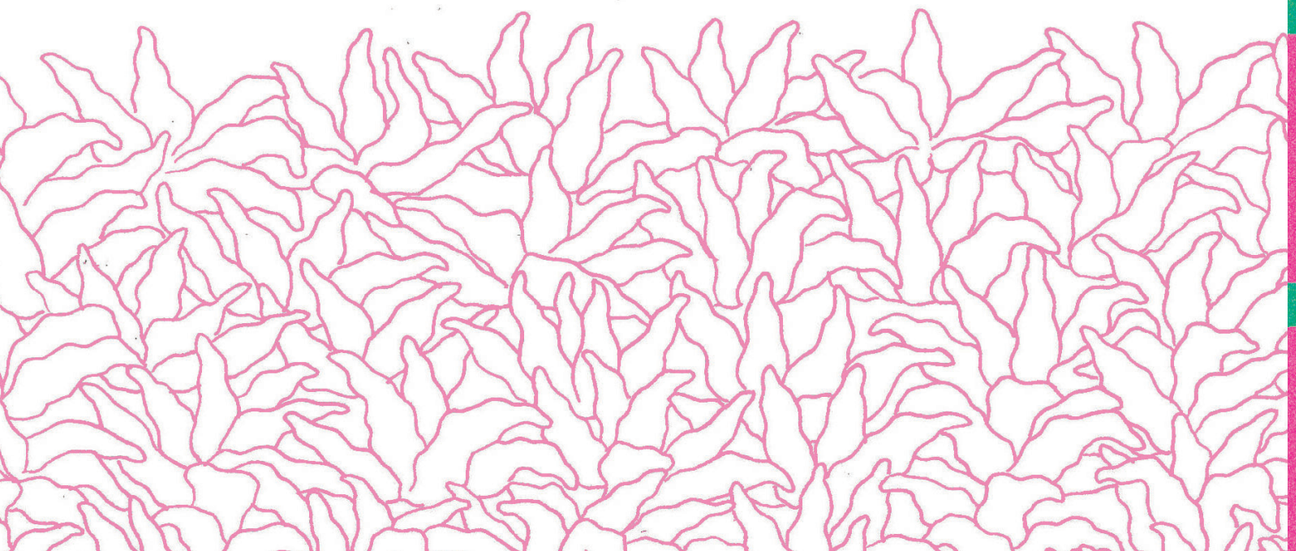

indsæt billede fra årgangen

Referencer

Elevforeningen 2021

Klik ind på **testrupelev.dk** eller skriv til **bestymail@testrupelev.dk**
for flere detaljer om elevforeningens arrangementer.

Forårsweekend 16.-18. april 2021
Forårsweekenden er elevforeningens gensynsweekend på det lange forårshold. Gamle og nye elever mødes omkring temaworkshops, foredrag, sang og festmiddag, mens blomsterne springer ud, og vintertrætheden kastes af kroppene.

Billetsalg: fra 14. marts 2021
Pris: 275 kr. for medlemmer af elevforeningen

Augustkurset 31. juli-6. august 2021
Elevforeningen afholder i samarbejde med Testrup Højskole et sommerkursus, der følger de samme principper som et langt højskoleophold. Man skal bare nå det hele på en enkel uge. Ugen byder på linjefag, valgfag, foredrag, morgensamlinger, kulturcafé og alt derimellem. Kurset er for alle, både gamle elever og helt nye ansigter, der for første gang vil prøve kræfter med livet som Testrup-elev.

Billetsalg: fra 1. juni 2021
Pris: 2.000 kr.

Elevmødet 6.-8. august 2021
I forlængelse af Augustkurset ligger Elevmødet. Elevmødet er elevforeningens største gensynsweekend, hvor medlemmerne samles på tværs af årgange. Lørdag formiddag afholdes foreningens årlige generalforsamling. Herefter fejres jubilarer i vores jubilarbar, mens der for resten er programlagt noget for enhver smag. Det kan være alt fra leg og sport til koncerter og oplæsninger i haven. Om aftenen fejrer vi hinanden med festmiddag, og søndag runder vi formelt af med en sangtime.

Billetsalg: fra 1. juni 2021
Pris: 275 kr. for medlemmer af elevforeningen

Efterårsweekend 24.-26. september 2021
Efterårsweekenden er elevforeningens gensynsweekend på det lange efterårshold. I tråd med årstiden skruer vi op for hyggen og nærværet med færre deltagere og mere tid til fordybelse. På weekenden går vi vinteren i møde med både workshops, gåtur og sangtime.

Billetsalg: fra 24. august 2021
Pris: 275 kr. for medlemmer af elevforeningen

Kurser 2021

Korte kurser

Tag og skriv! – Identitet og drømme	**03.-09. januar**
Filosofisk seminar – Åndens liv	**10.-16. januar**
Åndens liv – Søren Kierkegaard	**20.-26. juni**
Lærermødet 2021 – Skolens sprog	**27. juni-02. juli**
Leg for livet! – Tilbage til naturen (børn fra 7 år)	**04.-10. juli**
Musikkursus (børn fra 10 år)	**11.-17. juli**
Dans! Performance (unge fra 16 år)	**18.-24. juli**
Tag og læs!	**25.-31. juli**
Auguku	**31. juli-06. august**

Lange kurser

Forårsskolen 2021 (21 uger)	**21. januar-16. juni**
Efterårsskolen 2021 (19 uger)	**12. august-22. december**
Efterårsskolen 2021 (14 uger)	**16. september-22. december**

Årets gang

I stikord

November 2019	25.-12.	Linjefagsuger
	29.	Julefrokoster
December	12.	Forestilling v. teaterlinjen
		Koncerter v. musiklinjen
	13.	Udstillinger v. kunstlinjen
		Radiofestival v. filosofilinjen
	14.	Reception v. skrivelinjen
		Linjefagsfester
	17.	Festmiddag og fest
	18.	Afrejse E19
Januar 2020	5.-11.	Kort kursus: Tag og læs!
	12.-18.	Kort kursus: Filosofisk seminar
	23.	**Ankomst F20 og velkomstforedrag**
	24.	Fagvalg
		Sangtime v. Anne-Grethe Severinsen
	25.	Tabernakel og visitter
	29.	Ugens gæst: *Ræv* v. Anders Damgaard
Februar	1.	Fest i spisesalen
	3.	FT: *Dans!*
	4.	FT: *Noget om træer* v. Nikolaj Ahlburg
	5.	Ugens gæst: *Højskolens japanske spejl* v. Yuki Yamamoto m.fl.
	10.	Sangtime v. Thomas Zeuthen
	11.	FT: *Road* v. Steen Larsen
	12.	Forfatteraften med oplæsning
	17.	FT: *Hvor tager jeg fejl?* v. Lars Mogensen
	18.	FT: Studievejledning v. Studievalg Øst
	19.	Ugens gæst: Katrine Wiedemann
	21.	Kulturcafe
	24.	FT: *Leonard Cohen og meningen med livet* v. Tobias Hjertmann
	25.	FT: *Grundtvig* v. Simon Axø
	26.	Husgruppeaften
	27.	*Små hverdagsscener* v. teaterlinjen
		Koncerter v. musiklinjen
	28.	Monologer v. teaterlinjen

Marts	2.-6.	Linjefagsuge
	4.	Ugens gæst: Clement Kjersgaard
	6.	Visninger og festmiddag
	9.	Fællestime v. højskoleudvalget
	10.	FT: *Tableau vivant* v. Johanna Geiger
	11.	Koncert v. Jubilæumstrio
	12.	Nedlukning pga. covid-19
April		
Maj	28.	**Tilbagekomst F20**
		Sangaften
	29.	Linedance
	30.	Udflugter
		Bål og fællessang i haven
	31.	Sportsturnering
Juni	1.	Sangtime i gården v. Anne-Grethe Severinsen
	10.	Auktion
	16.	*Testrup goes sitespecific* v. teaterlinjen
	17.	Koncert v. Kiosk
	19.	Kulturcafe
	22.	Fællestime v. højskoleudvalget
	23.	FT: *Værk og liv* v. Niels Pugholm
		Sct. Hansbål og taler
	30.	Fællestime v. sportsudvalget
Juli	1.	Sangtime v. Thorbjørn Krogshede og Christian Dorph
	7.	FT: *Venstrefløjen i 70erne* v. Christian Dorph og Gitte K. Schriver
	8.	Udflugt til Mols Bjerge
	9.	Valgfagsfremvisninger
	10.	Kulturcafe
	13.-23.	Linjefagsuger
	24.	Testival-Festival
	25.	Linjefagsfester
	28.	Festmiddag og fest
	29.	Afrejse
August	6.	**Ankomst E20 og velkomstforedrag**
	7.	Fagvalg
		Sangtime v. Anne-Grethe Severinsen
	8.	Tabernakel og visitter
	11.	FT: *Optakt til dans* v. Gitte Krogsbæk Schriver
	12.	Koncert v. Mads Hansens Kapel
	15.	Festmiddag og fest
	17.	FT: *Sacre du Printemps* v. Johanna Geiger
	19.	Ugens gæst: *Ræv* v. Anders Damgaard
	24.	Fællestime v. højskoleudvalget
	25.	FT: *Værk og liv - de røde sange* v. Jens Phillip og Sally
	26.	Forfatteraften med oplæsning
	28.	Kulturcafe
	31.	Fællestime om at træffe et valg
September	1.	FT: *Hvor tager jeg fejl?* v. Lars Mogensen
	2.	FT: *Nysgerrighed* v. Simon Axø
	3.	Koncerter v. musiklinjen
	7.-11.	Linjefagsuge
	11.	Fremvisninger og festmiddag
	14.-16.	Bæredygtighedsdage
	21.	FT: *Dans!*
	22.	FT: *Simone de Beauvoir* v. Tone Dandanell
	23.	Husgruppeaften
	29.	FT: *På Roadtrip* v. Steen Larsen
	30.	Ugens gæst: Clement Kjersgaard
Oktober	1.	Kulturcafe
	5.	Fællestime v. højskoleudvalget
	6.	Forestillinger v. teaterlinjen
	7.	Koncert med Girls in Airports
	9.-16.	Kulturdage
	19.	FT: *Rejsen ind i det uendelige* v. Thomas Zeuthen
	21.	Ugens gæst: Emma Holten
	27.	FT: *Værk og liv* v. Niels Pugholm
	28.	Teater katapult: *Jagten på det gode menneske*
	29.	Ugens gæst: Astrup og Bordorff

Bestyrelser

Årsskriftsredaktionen

Korrektør	Anna Aznar Jensen, E17
Grafiker	Anna Wittenkamp Rich, E15
Grafiker	Björk Mo van Dijk, E17
Illustrator	Emma Iben Sahl Frederiksen, E15
Korrektør	Elin Vestergaard
Grafiker	Nikolaj Stilling, E15
Grafiker	Nina Rågård, F17
Korrektør	Sara Kirstine Ørnstrup, F19

Kontakt *aarsskrift@testrupelev.dk*

Skolekredsensbestyrelse

Formand	Margrethe Bogner
Kasserer	Agnete Salomonsen
	Keld Schmidt-Møller
	Kurt Søe
	Margrethe Poulsen
Suppleant	Anne Marie Meldgaard
Suppleant	Jøregen Brandt Andersen

Skolensbestyrelse

Formand	Nanna Rørdam Knudsen, E96
	Eske Rauer Frank, F96
	Henning Kærsgaard
	Lars-Erik Larsen
	Torben Vinther
	Margrethe Bogner
	Keld Schmidt-Møller

Elevforeningensbestyrelse

Forperson	Dagmar Aller Jonasdottir, F17
Næstforperson	Björk Mo van Dijk, E17
Kasserer	Andreas Gjerløv, F15
Sekretær	Nikolas Balslev, E18
	Nanna Malene Ruus Jensen, E17
	Ida Selvejer Faaborg, F13
	Johannes Hesner Brandstrup, F17
	Nils Holm, E18
Lærerrepræsentant	Rasmus Dyrvig Henriksen

Forårsholdet 2020

Agnethe Tofte-Hansen
Albert Grøn Klausen
Albert Aamann-Christensen
Alexander Phillips Larsen
Amalie Haubro Poulsen
Amalie Hundahl
Andreas Hauke
Andreas Klose Birketoft
Anna Brandt
Anna Kelly Jørgensen
Anne Birgitte Spørring Pedersen
Anne Mai Liin Kjeldmann
Anton Præstgaard
Asger Bosendal Christensen
Asger Tjell Damsgaard
Astrid Kildelund Rosenkilde
Astrid Marie Andersen
Astrid Therese Blom-Hansen
August Bugge
Carl Emil Schmidt
Celine Jensen
Chili Jørgensen
Christian Due
Clara Steen Jensen
Ditte Marie Knudsen
Elinor Storgaard Bonfils
Elisa Foss Rasmussen
Emil Kjær Bødker
Emil Mikkelsen
Emilia Sachmann Larsen
Emilie Abrahamsen
Emilie Marie Kaplers
Emilie Sofie Bang Hansen
Emma Katrine Frøhlke Steinbo
Emma Tank Wohlers
Filip Bredal Hansen
Frederik Vahle Andersen
Freja Malling Corydon
Frida Pihl
Hasse Petersen
Ida Damsgaard
Ida Lehrmann Lykkegaard
Ida Lorentzen
Isabella Melchior Kjærgaard
Jacob Stræde Christensen
Jakob Geertsen Kristensen
Jakob Toet Jorsal
Jens Byrialsson Bjørst
Jerrik Bertramsø
Johan Stærke-Balling
Johanne Lehmann Daugaard
Johannes Aske Kring
Julie Egedal Sørensen
Julius Lykke
Karl Laurits Roerne
Karl Wedele Henriksen
Karoline Lindgaard
Karoline Puggaard Olsen
Kathrine Lai
Kathrine Rosenkranz Jensen
Katinka Kilden
Katrine Høgh Scheel
Katrine Knudsen
Krista Marianne Milman
Lasse Madsen
Laura Bunch Øholt
Laurids Svenningsen
Laurits Rønde Fabricius
Leon Hovdenak Jakobsen
Lina Skovdal Søllested
Line Weber Ravn
Lisa Kraglund
Liva Marie Kjærgård
Louis Gilbert Jespersen
Louise Lykke Davidsen
Lærke Kahns Kristensen
Mads Refshauge Kjær
Mads Søgaard Antonsen
Magnus Dahl
Maj Camilla Pedersen
Malte Bech Holde
Malte Conradsen
Maria Lassen
Marie Amtoft Maillet
Marie Valgreen
Marie-Louise Egsgaard Buhl
Marius Julert Larsen
Marlene Merkel
Mathias Gulmann Jakobsen
Mathilde Juel Roholt
Maya Fernel
Mette Line Folmersen
Mette Marie Heinfelt
Michela Steffens Jensen
Mikala Sommer
Mikkel Kofoed Frederiksen
Milo Elizabeth Kinnock
Niels Steen
Olivia Labbé Andersen
Oskar Eriksson
Otto Sejrskild Santesson
Pelle Storgaard Jespersen
Petrea Kaasgaard Toft
Rasmus Elkjær Jensen
Rasmus Røge Aagaard
Rebecca Søegaard
Rikke Blaabjerg Mathiasen
Rikke Dræby Halding
Rikke Sølvkær Schütz
Rikke Wulff Zinck
Rita Barbro Wilcke
Rosa Pauline Thomsen
Rosemarie Sofie Svendsen
Sara Have Thomsen
Sarah Buhl
Sebastian Birch Schmidt
Selma Garde Bergmann
Sigrid Amalie Mikkelsen
Silas Nygaard Aastradsen
Simone Rosquist
Sofie Winther
Solvej Borggreen
Stefan Singer Kerrigan
Stefanie Camilla Quist Lund
Stine Kiel
Sune Rendtorff
Sylvester Højmark
Thea Maria Thysgaard
Tobias Griffin
Tristan Seiring-Andersen
Victoria Iris Hjordt Lund
Zenia Andersen

Efterårsholdet 2020

Adam Risum Meier
Aharan Seharan
Alba Elisabeth Bolling
Alberte Karlshøj Radoor
Alberte Skriver Møller
Alma Margrethe Knorborg
Amanda Budde Leisner
Amanda Ciro Andersen Nduru
Amanda Marie Herbst Kragelund
Andrea Heede-Andersen
Anna Bjerg Møller
Anna Cecilie Beck
Anna Margrethe Westergaard
Anna Nørlund Petersen
Anna Overgaard Ishøy
Anna Tind Hauch
Anna Windfeldt
Anton Eistrup
Anton Rohrmoser
Asbjørn Nørrind Hansen
Aske Skipper
Asta Linea Rander Laage-Petersen
Asta Skov Vind
Atli Geir Halldórsson
Benedikte Cecilie Bolbro Neumann
Bjørg Jessen
Carl Madsen
Caroline Lichtenstein Davidsen
Cecilie Feldvoss Christiani
Cecilie Schindel
Clara Jespersen
Cony Juul Mogensen
Elisabeth Børresen
Emilia Hvam
Emma Stave
Erik Ikast Dejgaard
Eva Heiberg
Freja Kindt Jørgensen
Frida Rudå Herløv-Nielsen
Gilbert Skytte
Greta Giuliani-Park
Gustav Hertz Holm
Halfdan Bue Gejl Sandquist
Hannah Illum Petersen
Hans Morten Reeh
Helena Husted
Ida Ahlmann Hasselager
Ida Hedelund Amby
Ida Herring
Ida Mørch Hansen
Ida Winkel Holm
Ingeborg Gandil
Jasmin Schier Mortensen
Jens Philip Yazdani
Johan Gaard Lauridsen
Johan Sollid
Johanna Rasmussen Mosbech
Johanne Finseth Beck
Jonas Hoff Moesgaard Jensen
Jonathan Woetmann Paulsen
Josefine Pasma
Josephine Hultberg Loop
Josephine Mathea
Josias Jeppe Lindemann
Julie Linder Hessellund
Julie Vind Lykkegaard
Julius Lange Finkas Jensen
Kamma Dyhr
Karen Helene Mølle
Karl Emil Jakobsen
Karoline Huber Pedersen
Katrine Bernard Vinther
Katrine Reil-Gammelgaard
Kelvin Nedergaard
Kyla Andersen
Lasse Kjærgaard Hansen
Laura Manley Qvade Rasmusen
Laura Vigelsø Kjær
Laurits Svend Bligaard
Louise Elna Rodenberg
Lykke Weis
Mads Haarup Nødgaard
Maja Knigge
Malte Lukas Flint
Maria Louise Østengaard-Sejersen
Marie Fausbøll
Marie Kirstine Vindfeldt Rasmussen
Marie Wimmer Elmhoff
Mark Emil Jespersen
Martha Cæcilie Bach Gislinge
Mathias Randel Søndergaard
Mathilde Thrane
Max Arnfred Rée
Mellannie Funch
Mikkel Vinther
Mikkel Walldo
Miriam Nyborg Rosenkrans Lind
Mollie Fjeldsø Eggertsen
Nanna Helene Junker Davidsen
Niels Josva Balling
Noah Carelse
Oline Damsgaard Nielsen
Oliver Baur Iversen
Oliver Find
Oskar Bonø
Pelle Amer
Peter Hjorth Laage-Petersen
Rasmus Bo Dupont Drud Sørensen
Rasmus Vinding Hansen
Regine Adelgren Nielsen
Sally Morks
Sara Enevold Hansen
Sarah Elise Sejer Solow
Sarah Olivia Klitgaard Knudsen
Sarah Stein Raaschou
Sebastian Lund
Selma Clara Krogh Zangenberg
Signe Harbo Christensen
Signe Rødkjær Griffin
Sigrid Gentsch
Silas Haahr
Silas Iversen
Siri Hilton Gammelgaard
Sofie Baadsgaard Krogh
Sofie Schauser
Sofie Slot Fenger-Grøn
Sofus Høy Rosenfeld
Stine Lakkenborg Christiansen
Sulaima Sirka Tollesen
Sylvester Blondin
Søren Holdflod Pallesen
Thyra Gibsholm-Madsen

Medaljonbillede E20

Medarbejdere

Andreas Bang	Lærer	andreas.bang@testrup.dk
Anette Ravn Jensen	Køkken	anette.ravn@testrup.dk
Anna Riisgaard Nielsen	PR og kommunikation	anna@testrup.dk
Anne-Grethe Severinsen	Lærer	ag@testrup.dk
Christian Dorph	Lærer	christian.dorph@testrup.dk
Dorthe Jelling	Oldfrue	dorthe.jelling@testrup.dk
Gitte Krogsbæk Schriver	Lærer	gitte.schriver@testrup.dk
Gitte Wind	Sekretær	testrup@testrup.dk
Gry Anita Andreasen	Køkken	gry.andreasen@testrup.dk
Hanne Matthiesen	Lærer	hanne.matthiesen@testrup.dk
Helle Ehlers	Forretningsfører	helle@testrup.dk
Helle Sikjær Axø	Lærer	hellesikjaer@testrup.dk
Ida Fonslet	Køkken	ida.fonslet@testrup.dk
Ingrid Nymo	Lærer	ingrid.nymo@testrup.dk
Jacob Elving	Køkken	jacob.elving@testrup.dk
Jesper Jelling	Pedel	pedel@testrup.dk
Johanna Malene Geiger	Lærer	johanna.geiger@testrup.dk
Jonas Holm	Køkken	kokken@testrup.dk
Jonas Lystlund Christesen	Køkken	jonas.lystlund@testrup.dk
Karin Andersen	Oldfrue	karin.andersen@testrup.dk
Lars Koue Mogensen	Lærer	lkm@testrup.dk
Nikolaj Voldum Ahlburg	Lærer	nikolaj.voldum.ahlburg@testrup.dk
Nina Lind Balslev	Køkken	nina@testrup.dk
Nynne Kjærulff Utoft	Køkken	nynne.kjaerulff@testrup.dk
Pernille Abd-El Dayem	Lærer	pernille.abdel.dayem@testrup.dk
Rasmus Dyrvig Henriksen	Viceforstander	rasmus.dyrvig.henriksen@testrup.dk
Simon Axø	Forstander	axo@testrup.dk
Simon Verner Østergaard	Køkken	simon.oestergaard@testrup.dk
Steen Larsen	Lærer	steen.larsen@testrup.dk
Thomas Bærentsen Lilleris	Køkken	thomas.lilleris@testrup.dk
Thomas Zeuthen	Lærer	tz@testrup.dk
Thorbjørn Krogshede	Lærer	thorbjorn.krogshede@testrup.dk
Tobias Hjertmann Laursen	Lærer	tobias.hjertmann@testrup.dk
Tone Grosen Dandanell	Lærer	tone.dandanell@testrup.dk
Torben Riis Meyer	Pedel	pedel@testrup.dk

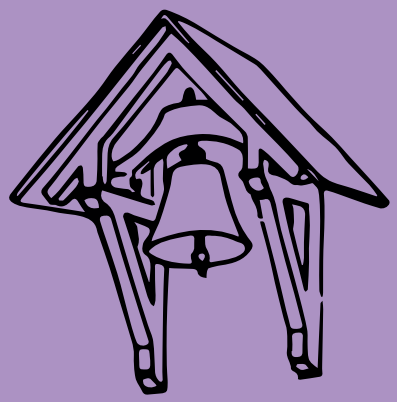

TANKENS LYS - LIVETS ORD.
DAGLIG BRØD TIL UNGDOMS BORD.

TESTRUP HØJSKOLES ÅRSSKRIFT 2019 ER UDGIVET AF TESTRUP HØJSKOLES ELEVFORENING

ANSVARSHAVENDE REDAKTØR *Simon Axø* **REDAKTION** *Nikolaj Stilling, Anna Wittenkamp Rich, Björk Mo van Dijk, Anna Aznar Jensen, Nina Rågård, Sara Kirstine Ørnstrup og Emma Iben Sahl Frederiksen*
KORREKTUR *Anna Aznar Jensen og Sara Kirstine Ørnstrup* **FOTO** *Lars Koue Mogensen*
GRAFIK *Nikolaj Stilling, Björk Mo van Dijk, Nina Rågård og Anna Wittenkamp Rich*
ILLUSTRATIONER *Emma Iben Sahl Frederiksen* **FORSIDE** *Emma Iben Sahl Frederiksen*
TRYK *UniTryk under PR Offset Aps, Fredericia*